

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DIRILIŞ

JENNIFER RUSH

Ücretsiz PDF <https://rantey.org>

ŞUBE'YE BULAŞAN HİÇ KİMSE MASUM DEĞİLDİ.

BEN DAHİL.

ANNA'NIN YA DA SAM'İN,
HATTA CAS'İN BİLE İŞİTME
MESAFESİNDE OLMAYACAĞI,
YALNIZ GEÇİRECEĞİM BİRKAÇ
GÜNÜ GÖZÜMDE CANLANDIRDIM
VE İÇTEN İÇE, HAYATIMDAKİ
EN BÜYÜK HATALARDAN BİRİNİ
YAPIP YAPMADIĞIMI DÜŞÜNMEYE
BAŞLADIM. O ÜÇÜ, TEK
TANIDIKLARIMDI. TANIMA GEREĞİ
DUYDUĞUM TEK İNSANLAR ONLARDI.

FAKAT GEÇMİŞİ, YAPMIŞ
OLABİLECEĞİM HATALARI MERAK
EDEREK YAŞAMAK, BİR AVUÇ HAP
MİSALİ İÇİMİ PARÇALIYORDU.

GİTMEK ZORUNDAYDIM.

NEYLE KARŞILAŞIRSAM
KARŞILAŞAYIM.

“Sürükleyici bir roman...
Distopik kitap arayışındaki okurlar
bu yeni maceraya bayılacak.”

Booklist

DİRİLİŞ

Pegasus Yayınları: 1546
Gençlik: 289

Diriliş

Jennifer Rush
Özgün Adı: Reborn

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: Selma Altıntaş Bursalioğlu
Düzeltili: Pervin Salman
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ocak 2017
ISBN: 978-605-299-053-7

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2017
Copyright © Jennifer Rush, 2015

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı
aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

JENNIFER RUSH

DIRİLİŞ

İngilizceden çeviren:

Kübra Bahar

PEGASUS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

*Umudumu korumama yardım ettiği için,
“Delifişek” Lacy’ye.*

BİR

NICK

Hiçbir zaman dövüşmeye diğerleri kadar hevesli olmadım. Yeteri kadarını yapabiliyordum. Hatta bu konuda iyiydim bile. Ama dövüşmeyi sevmiyordum. Belki de mesele, aslında çok seviyor olmamdı.

Sam, yalnızca bir anlamı olduğunda dövüşüyordu. Kaçmak gibi, mesela. Hayatta kalmak. Korumak. Cas dövüşmeye, dansa yaklaştığı gibi yaklaşırdı; en iyi hareketleriyle hava atmak isterdi her zaman. Çoğunlukla sebebi denyonun teki olmasıydı.

Bense dövüştüğüm zaman, geri adım atmakta zorlanıyordum.

Shot bardağını, o ucuz haltı masaya vurdum ve midemdeki kasların gerildiğini hissettim. *Çekirdeğinden çıkaracaksın*; Sam hep öyle derdi. Belki de eskiden söylediği bir şeydi, hatıralarımızı Şube'ye –bizi üstün askerlere dönüştüren, köpek gibi itaat

etmediğimizdeyse bizi öldürmeye çalışan o ne idüğü belirsiz organizasyona- kaptırmadan önce.

Eski bir hatıra ile yakın zamana ait bir hatırayı ayırt etmekte zorlanıyordum.

“Beni duydun mu?” dedi yanımdaki adam.

“Duydum.” Barın kasvetinin üzerime çöktüğünü hissediyordum. Karanlık, puslu barlarla ilgili bir şey vardı hep. Tanıdık bir şey.

“Ee, bu konuda söyleyecek bir şeyin var mı peki?”

Benden birkaç santim daha uzundu. Daha iriydi. Daha şişmandı da; bu da daha yavaş olduğu anlamına gelirdi. Bana sorarsanız, hız daima kas gücüne üstün gelirdi. Hoş, kimsenin de sorduğu yoktu ya.

Adama döndüm ve sarhoş olduğum izlenimi vermek için sallandım ama sarhoş değildim. En azından körkütük sarhoş değildim. Ağır gözkapaklarımın arasından adama, sonra da omzunun üzerinden kız arkadaşına ya da karısına ya da kız kardeşine belki de annesi olan kişiye baktım. “Annen güzelmiş. Ona asıldığım için kusura bakma.”

Kadın kaşlarını çattı. Adam sert sert baktı.

“Bundan bahsetmiyorum ki. Arkadaşım, tuvaletin orda cüzdanımı yürüttüğünü söylüyor. Yürüttün mü?”

Evet. “Hayır.”

“Ama arkadaşım çaldığını söylüyor.”

Gerçekten çaba gösterseydim, yürütme işine kimse şahit olmazdı. Demek ki kasten şaşşallık etmiştim.

Belki de dövüşmeyi gerçekten seviyordum. İşte, itiraf etmiştim.

Anna'nın bu sabahki sözlerini hatırladım. *Kendine dürüst ol. Olamıyorsan da en azından bana dürüst ol.*

“Cüzdanımı bana ver.” Adam bana doğru bir adım attı. Ellerim kıvrılıp yumruk olmaya can atıyordu.

Etrafındakilere patlayıp durmayı kes, demişti Anna. Daha mutlu olursun.

Anna’nın sorunu, bende olmayan şeyleri varmış gibi görmesiydi. Ben umutsuz vakaydım.

“Sen cüzdanımı ver, biz de bu olup bitenleri unutalım,” diye devam etti adam. Kız arkadaşı elini adamın omzuna koyup onu çekti.

“Raymond, o daha çocuk. Buraya nasıl girebilmiş, onu bile bilmiyorum.” Kaşlarını çatıp suçlayan gözlerle barmene baktı.

Aslında yirmili yaşlarımdaydım, bu yüzden büyük ihtimalle orada bulunmam da yasaldı. Sadece daha genç görünüyordum. Genetik değişimler size bunu yapıyordu. Ve hiçbirimiz –ben, Sam, Anna ve Cas– gerçek, yasal belgelere sahip olmadığımız için, Sam’in geçmişte kullandığı adamın birinden sahte kimlikler edinmiştik.

Adamın arkadaşlarından ikisi yaklaştı. Barmen havlusunu bir kenara bıraktı. “Haydi ama çocuklar. Burada olmaz. Dışarıda halledin.”

Raymond bir elini koyarak bara abandı. Nefesi puro ve votka kokuyordu. Gözleri kan çanağına dönmüştü. Geldiğimde buradaydı, yani muhtemelen benden daha uzun süredir içiyordu.

“Kahrolasica cüzdanımı ver, evlat. Yoksa pişman olursun.”

Hiç sanmıyordum. Pişmanlık, aşına olduğum bir şey değildi.

“Tanrı aşkına, Raymond,” dedi kız arkadaşı.

Solundaki arkadaşı, kemerine ilaştirdiği tabancayı göstermek için kaz tüyü dolgulu yeleğinin kıvrımını açtı. Sanki bunun

beni korkutması gerekiyormuş gibi. “Ver şunu,” dedi. “Aldığını hepimiz gördük.”

Miskin miskin gözlerimi kırıştırdım. “Aradığınız şey her neyse, bende değil.”

Raymond derin bir nefes aldı ve göğsünü kabarttı. Boynundaki damarlar kobra yılanı gibi şişti. Atılmaya hazırdı. Kendini açıkça ele veren bir adam olduğu neredeyse alnında yazıyordu. Kavgada galip gelmenin yolu bu değildir.

Duygularını yüzüne yansıtmazsın. Bedenin gevşek kalır. Adımların hafif. Doğru şekilde yaparsan, neyin gelmek üzere olduğunu asla anlamazlar.

Uzanıp bileğimi yakalamadan önce, Raymond’ın yüzü kızıldan kan kırmızısına döndü. Arkamda bükme niyetiyle kolumu kendine çekti.

Bundan üç saniye önce zaten tabureden aşağı kaymıştım. Ondan beş saniye önce de buna hazırlanmıştım.

Sağ ayağımla dizine tekme attım. İnleye inleye bileğimi bıraktı, böylece elimin tersiyle bir yumruk atıp şakağına isabet ettirdim. Tabanca taşıyan arkadaşı üzerime yürüdü.

Boş shot bardağımlı kapıp ona fırlattım. Çınlayan bir çat sesiyle alnına çarptı. Eti yarılarak açıldı, burun kemerinin üzerine kanlar fışkırdı.

Üçüncü arkadaş, karnımın yan tarafına bir darbeyle, ardından da yüzüme inen hızlı bir yumrukla beni hazırlıksız yakaladı. Aşırı güç kullanmadım ve acıyı yok saymak kolay oldu. Çenesine bir darbe indirdim. Geriye doğru sendeleyip arkasındaki masaya çarpınca her tarafa içki döküldü.

Biri, polis çağırın diye bağıırıyordu.

Raymond kendini topladı ve hızla üzerime gelerek uzun kollarıyla beni yakaladı. Olanca ağırlığıyla beni duvara çarpınca ciğerlerimdeki hava tamamen boşaldı.

Etli eklemleriyle yumruk atıp burnumu çatırdattı. Kan sıcak, bakırimsı bir tat bırakarak genzimden aşağı aktı.

Hızla duvardan aşağı kayarak bir saniye içinde yere çarptım. Raymond tam çizmeli ayağını yukarı kaldırmıştı ki en yakındaki sandalyenin ayağını tutup kendime doğru çektim ve onu kendime kalkan yaptım.

Sandalye, elimde bir ayaktan başka bir şey bırakmayacak şekilde paramparça oldu.

İleriye atılarak dizimin üzerine çöktüm, sandalyenin ayağıyla Raymond'ın kaval kemiğine vurdum ve hiç vakit kaybetmeden bir darbe de dizine indirdim. Ayağa kalkıp kafasına bir kez, sonra bir kez daha vurdum.

Raymond tatmin edici bir *küt* sesiyle yere düştü.

Tabanca taşıyan arkadaşı silahına davranmıştı ki yan tarafımda gevşek gevşek sarkan sandalye ayağıyla ona hücum ettim.

“Sakın,” dedim.

Ayağımın dibinde inildeyip duran Raymond ve arkamda plak değiştirirken tıngırdayıp cızırdayan eski müzik kutusu dışında bütün bar sessizliğe bürünmüştü.

Kalbimin küt küt atışını kafamda duyuyor ve nihayet yaşadığımı hissediyordum.

Raymond'ın cüzdanını paltomun iç cebinden çıkarıp adama fırlattım. Cüzdan şak diye göğsüne çarptı. Kız arkadaşı bana öylece bakakalmıştı.

Herkes bana bakakalmıştı. Damarlarımda zehirli bir güç akıyordu.

Uzaklardan bangır bangır siren sesleri duyuldu, bu yüzden çabucak arka kapıya yöneldim; sandalyenin ayağı hâlâ elimdeydi.

“Bir ay içinde, eve bu halde üçüncü gelişin.”

Anna’yı duymazdan gelerek üst kata yöneldim. Peşimden geldi.

“Nick, konuş benimle, lanet olsun.”

Banyoya girip kapıyı kapamaya çalıştım ama ayağını kapı aralığına koyup kendini içeri attı. Ofladım.

Üst kattaki banyo, alt kattakinden fazla büyük sayılmazdı ve içeriye iki kişi zor sığıyordu.

Tuvalet tezgâhına yaslanırken ellerimin ayalarıyla lavabodan destek aldım. “Kapı tokmağına çarptım,” dedim. Karnıma vurdu, darbenin ardından taze acı geldi. “Kes şunu, Anna.”

“Kapı tokmağı, kaburgalarına da mı çaptı?”

Arkamı döndüm, lavaboya eğildim. Birdenbire kusacak gibi oldum.

“Ne oldu?” Kapıyı kapayarak lavabonun yanında kendine yer açtı. “Şube’den biri miydi?”

Sesindeki panik, gerçeğin hızla dışarı çıkıvermesine yol açtı. “Hayır.”

Oh çekti. “Şükürler olsun. Sandım ki...” Sesi gitgide alçaldı, iç geçirdi.

Söz konusu Şube’yle ilgili meseleler olunca en çok Anna huzursuz oluyordu. Amcası Will O’Brien, biyolojik silah araştırmaları yapmak ve üretmek üzere bu organizasyonu kurmuş ve en çok ihtiyaç duydukları şey karşılığında ailesini bu programa katılmaya ikna etmişti. Anna’nın ablası Dani’ye göre bu, hapçı babalarına yardım demekti.

Ve sonra, Anna yine o üstlerinden geçinen baba tarafından vurulup neredeyse öldüğü zaman, Dani, Anna'nın hayatını kurtarmak için Will'le bir anlaşma yapmıştı. Bu anlaşmanın karşılığında Dani hepimizi feda etmişti. Sam, Cas ve beni. Tüm bu olup bitenlerden dolayı ne hissetmem gerektiğinden hâlâ emin değildim. Dani'nin kandırılması, bodrum katındaki bir hücrede beş sene boyunca kilitli tutulmamın, bir hayvan gibi kurcalanıp incelenmemin nedeniydi. Ayrıca Anna'nın kendini Şube'ye bulaşmış halde bulması da böyle olmuştu. Ama hayatı kurtulmuştu ve sanırım yaşadığım durum ne kadar boktan olsa da esir tutulmam buna değirdi.

Beş yıl sonra, Anna hatıraları geri dönmeye başlayıp gerçeği fark ettiğinde, bir çatışma esnasında, Will'i öldürmüş, böylece Şube'nin liderini ortadan kaldırmıştı. Ne var ki yardımcısı Riley hâlâ dışarıda bir yerlerdeydi. Riley ölmediği sürece, hiçbirimiz gerçekten özgür olamazdık. Onu ele geçirip işini bitirmeyi umarak bazı ipuçlarını takip etmiştik fakat hepsi çıkmaza girmişti. Riley her neredeyse, dikkat çekmekten sakınıyordu ve bu bizi endişelendiriyordu. Doğru maddi kaynaklara ulaşması kaydıyla eski bağlantılara ulaşmak ve Şube'yi yeniden toparlamak için epey vakti olmuştu.

Anna beni itekledi. "Otur da yaralarına bir bakayım." Az önceki telaşı gitmiş, geriye yalnızca bitkinlik ve kırılan bir şeylerin bakımını üstlenmeye duyulan şiddetli ihtiyaç kalmıştı. Ne yazık ki o şey bendim.

"Mecbur değilsin."

"Mecbur olmadığımı biliyorum." Çenesi kasıldı. "Otur."

Klozetin kapağını kapayıp kavganın acısının eklemelerime yerleştiğini duyarak oturdum. Ağrıkesiciye ihtiyacım vardı. Belki OTC'den daha güçlü bir şeye.

“Sam nerede?” diye sordum.

“Şehre indi. Benzin bidonlarını dolduruyor.”

“Cas?”

Lavabonun altından ilkyardım kitini bulup çıkarmak için eğildi. “Yaklaşık yarım saat önce koşmaya gitti.” Kitin fermuarını açtı ve gazlı bez paketlerini yırtıp açmaya başladı. Yırtma işinin ortasında elini tuttum, bana ters ters baktı.

“Dur,” dedim. “Malzemeleri ziyan etme. Bir bez parçası iş görür.”

Kaşlarını çattı ama tartışmadı, dolaptan bulup çıkardığı bir bez parçasını aldı. Islatıp yanıma geldi; üzerime eğilmişti, bu yüzden yüz yüze bakıyorduk.

Sarı saçları örülmüş, siyah, lastik bir tokayla bağlanmış, omuzlarına dökülüyordu. Gözlerinin altında karanlık gölgeler vardı. Son günlerde iyi uyuyamıyordu. Geçmişe ait görüntüler ve hayaletler ona musallat oluyor, onu uykusundan ediyordu. Anlayabiliyordum. Cas hariç hiçbirimiz doğru dürüst uyuyamıyorduk. Cas hava bombardımanı sırasında bile uyuyabilirdi.

Anna, öyle olmamasına rağmen, bir profesyonelin metodik özgüveniyle çalışarak yüzümdeki kanı ve gözümün kenarındaki açık yarayı temizledi.

“Neden durmadan bunu yapıyorsun?” diye söylendi.

Kaşlarımı çattım. “Neden durmadan soruyorsun?”

Bir kaş çatış da ondan geldi. Bana karşı alışıldık yüz ifadesi buydu.

“Neler oluyor, Nick? Yine geçmişe ait görüntüler mi?”

Evet.

Arkasındaki havlu askısında duran havluya baktım. Eskiden kahverengiydi. Şimdiyse soluk bir çamur rengi almıştı.

Bir kızla ilgili anlık görüntüler görüyordum. Onu görüp duruyordum. Aynı kız. Ve onu her gördüğümde titriyordu. Hayır, titremiyordu. *Sarsılıyordu.*

Yüzünde hep kan vardı ve gözyaşları, kanlı yüzünde akıp duruyordu. Göğsündeki kurşun yarısından kanlar fişkırıyor, canı acıyormuşçasına sol yanını tutuyordu.

Kızın kim olduğunu bilmiyordum. Nasıl yaralandığını ya da bunu yapanın ben olup olmadığını bilmiyordum. Bazen kendi zihnime güvenemiyordum. Şube'den önceki hayatımdan kalma bir görüntüydü belki. Bir filmde gördüğüm bir kız. Bir kitapta okuduğum bir karakter.

Eğer gerçekse, onu incittiğim fikriyle yaşamaya katlanamazdım. Bu kadarını yapacak kadar ileri gidebilmemin tek yolu, önce onun beni öldürmeye çalışması olurdu. Kız Şube'yle ilişkiliyse, o zaman masum değildi. Onlara bulaşan hiç kimse masum değildi. Ben de dahil.

"Dosyalarımda," diye başladım, "hiç görevlerimden birinde yer alan bir kızla ilgili bir şey var mıydı? Bizim yaşlarımızda bir kız. Belki biraz daha genç."

Anna bir saniye düşündü. "Sanmıyorum ama yeniden bakabilirim." Beni kendisine bakmaya zorlamak için çenemi dürttü, bense hızla kafamı çevirdim.

İş dokunmaya gelince, Anna hiçbir zaman bundan sakınmayan biriydi. Onun için dokunmak, şefkat göstermekti. Benim içinse dokunmak daima acı demekti. Babanız boş vakitlerini sizi dayaktan gebertmekle geçirince böyle oluyor. Şube'ye katılmadan önce bile hayatım bok gibiydi.

“Hepsi bununla mı alakalı?” dedi Anna. “Bir kızla?” Sesinde bir endişe tınısı vardı. O aşk denen tavşan deliğine düşeceğimden ve kendimi vurduracağımdan korkuyormuş gibi. Hay içine edeyim.

Soruyu cevaplamadım. Bunun yerine, en iyi yaptığım şeyi yaptım. Kaşlarımı çatıp ona baktım. “Sadece dosyalara baksan olmaz mı?”

Somurttu ama onaylarcasına başını salladı.

“Teşekkürler.” Sıvışmak için onu yavaşça geçip kapıya yöneldim. Bu defa peşimden gelmedi.

İKİ

ELIZABETH

Çalışma masamın üzerindeki raflara göz gezdirdim ve üzerlerindeki soyulmaya yüz tutmuş etiketlerde ELEKTRİKLERİN KESİLDİĞİ GÜN, İLKBAHAR ve KARNAVALLAR gibi şeylerin yazılı olduğu bir dizi kobalt cam şişenin üzerinde parmağımı gezdirdim.

Hatıralarım güzel kokulu yağlarla özenle kayıt altına alınıyor, kobalt cam şişelerde karıştırılıyor, etiketleniyor ve raflanıyordu.

Aradığım şişeyi –etiketi– bulunca durdum.

GABRIEL.

Dün gece rüyamda onu görmüştüm.

Bu sabah uyanınca aklıma, hayatımdan çıkıp gitmesinin üzerinden ne kadar uzun zaman geçtiği gelmişti hemen; gelişi gibi gidişi de ani olmuştu.

Ona ne kadar çok –ya da az– değer verdiğinizden bağımsız olarak, hayatınızı kurtaran birini unutmak zordu.

Gabriel’in şişesi, en eski olandı. İlkti. Hayatımın bir dönüm noktasıyla; kurtarıldığım geceyle, annemi kaçıran ve bizi altı uzun ay boyunca esir tutan insanlardan kaçtığım geceyle bağlantılıydı.

Şişeyi raftan aldım. Tıpa şişenin ağzına sıkı sıkı oturmuş olsa da nasıl koktuğunu anında hatırladım.

Misk. Çam. Bir damla tarçın. Bergamot. Ve son olarak sedir ağacı.

Sol yanımda, ta kalça kemiğime kadar inen yara izi alev aldı; bıçağın, doku ve kası dilimleyerek, kemikleri aşındırarak etimde sürüklendiği yerde yanan bir hayalet.

İkinci yara, göğsümdeki eski kurşun yarası, nabız gibi atıyordu.

Onu özlüyordum. Onu, kelimelere dökemediğim tuhaf bir biçimde özlüyordum. Onu gerçekten tanıımıyordum. Onunla fazla vakit geçirmiş bile değildim. Fakat onu her düşündüğümde, Gabriel’in yokluğu içimde bir boşlukmuş, öyle derin ve geniş bir boşlukmuş ki onu hiçbir şey dolduramazmış gibi, kafamda kahredici bir ağrı oluyordu. Hayatımı kurtarıırken bir parçasını yanında götürmüştü.

Şişeyi açmadan yeniden rafa koydum ve KIR ÇİÇEKLERİ etiketli şişenin arkasına iteledim.

Bugün Gabriel’i tekrar ziyaret edemezdim. Muhtemelen yarın da.

Onun şişesi, içindekiler, sevdiğim ve nefret ettiğim ve korktuğum ve umutsuzca unutmaya çalıştıklarımı.

Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bir türlü unutamamıştım.

Ben aşağı inerken, mutfakta tencereler, tavalar birbirine çarpıyordu. Koruyucu annem Aggie'yi, saçları bir bandanayla arkadan bağlanmış, en dipteki dolaplardan birini karıştırırken buldum. Bir yığın malzeme tezgâha yayılmıştı.

“Ne arıyorsun?” diye sordum.

İrkilince kafasını dolap kapağının köşesine vurdu.

Acıyan noktayı ovalayarak kendini geri çekti. “Beni korkuttun.”

“Affedersin.” Dosdoğru kahve cezvesine gittim. Aggie en sevdiğim kahve kupasını beni beklemesi için yakın bir yere koymuştu, ağzına kadar doldurdum.

“Çember kek kalıbımı arıyorum.”

En soldaki dolabı başımla işaret ettim. “Şurdakine bak.”

Kaşlarını çattı fakat dolaba baktı ve söz konusu kek kalıbını çıkardı.

“Vay, buyur buradan yak.”

Bugüne dek sahip olduğum koruyucu ebeveynler içinde, Aggie açık ara en sevdiğimdi. Buraya yerleşmeden önce beş ev görüp geçirmiştim.

Aggie beni aldığı anda, altmışına merdiven dayamıştı. Uzun yıllar önce tek kızını meme kanserinden kaybetmiş bekâr bir kadındı. Aggie, diğer koruyucu ebeveynlerimin aksine, kaybetmenin ne demek olduğunu iyi biliyordu.

Kederimiz tam olarak aynı değildi fakat yine de kederdi işte. Başından beri bana karşı sabırlı olmuştu. Nazik. Tatlı dilli. Onsuz ne halde olurum bilmiyordum.

Kurtarılmamın ardından kendimi denizde kaybolmuş bir şamandıra gibi hissetmiştim. Annem benim tek dayanağım olmuştu; güçlü, kararlı ve akıllıydı. Bazı açılardan onsuz yaşamak, esir tutulmaktan beterti.

İlk zamanlardaki kaygı nöbetlerimden çoğunun kökeni, annemin yokluğuna dayanıyordu. Ufacık bir şey aklıma onu getirirdi –kokulu bir mum, en sevdiği çikolata markası, eski bir kazak– ve acı, ıstırap vererek geri gelirdi.

Annemin, bizi esir alanların tam bir işbirliği içinde olmamı garanti etmek için ikimizi de tehdit ettikleri zamanki yüzünü, gözlerindeki paniği gözümün önünden gitmiyordu. Doğrudan dile getirmemişlerdi bunu fakat istedikleri her şeyi yapmazsam gözlerini kırpmadan annemi öldüreceklerini kesinlikle ima etmişlerdi.

“Bugün çalışıyor musun?” diye sordu Aggie, bana muz uzatırken. “Ben sana yumurta yaparken bunu yersin.”

Aggie ne kadar zayıf olduğumu kendine dert edinmişti ve hiç durmadan beni yemek yemeye zorluyordu. Ona kıyasla ufak tefektim –geniş omuzları ve heybetli göğsüyle iriyarı bir kadındır– ancak Chloe’yle veya Chloe’nin birlikte takıldığı kızlardan herhangi biriyle karşılaştırıldığımda ortalama sayılırdım.

“Bugün izinliyim,” diye cevap verdim muzun kabuğunu soyarken. “İşin var mı? Film günü yapabiliriz.”

“Bugün öğleden sonra huzurevinde olmam gerekiyor, yoksa günü seninle geçirmek çok hoşuma giderdi. Kendi başına idare edebilir misin?”

“Elbette,” diye yalan söyledim. Dürüst olmak gerekirse, günümü evde bir başıma geçirmek istemiyordum. Yalnızken kendi kafamın içinde kaybolma eğilimde oluyordum ve kafam, geçmişten gelen korkulardan oluşan bir manzaraydı.

Aggie dönüp ocakta bir şeylerle meşgul olmadan önce gözucuyla bana baktı. “Aslında, biliyor musun, eminim başka bir

gönüllü bulurlar. Onları arayacağım ve gelemeyeceğimi haber vereceğim.”

“Bunu yapmak zorunda değilsin.”

“Saçmalama. Yapmak istiyorum.” Spatulayı havada salladı. “Bugün saksıları boyamamız gerekiyordu ve gerçekten, daha fazla saksıya ihtiyacım var mı?”

Arka balkonu onlarla dolup taşıyordu. Yerde büyük saksılar, korkulukların üzerine dizilmiş küçük saksılar. Başka saksılar da evin geneline yerleştirilmişti ve hepsinin içinde bitki yoktu. En az yarım düzinesinin içinde ıvır zıvır vardı. Haklıydı, daha fazlasına ihtiyacı yoktu ama mesele bu değildi. Ondan benim için planlarını değiştirmesini istemekten nefret ediyordum.

Fakat itiraz etmeye de dilim varmadı. Geçmiş, bugün bana sinsi sinsi yaşıyor, bir kefen gibi beni havasız bırakıyordu.

“Eminsen,” dedim ve Aggie başını evet anlamında salladı. “Teşekkürler, Aggie.”

Gülümsedi. “Ne demek.”

Arkasını döner dönmez, gözlerimi kapadım ve kafatasıma bir ağrının yayıldığını hissederek parmaklarımı burnumun kemiğine bastırdım.

Annemi karanlıkta, bizi esir alanlar onu sürükleyerek benden uzaklaştırırlarken gördüm.

Tutulduğum yerden kaçmıştım fakat annem o kadar şanslı olmamıştı.

Onu son gördüğümde biraz daha fazla mücadele etseydim, ona sarılabilirdim; ona sıkıca sarılır ve onu ne kadar sevdiğimi söylerdim.

ÜÇ

NICK

Gecenin bir yarısı, sevgili babacığımın bir yolunu bulup rüyama giren hatırasını bastırmaya çalışarak uyandım. Yeniden uyumak için kendimi zorlamaya uğraşarak bir süre yatakta uzandım. Uyuyamayınca çarşafı üstümden atıp bir şeyler giyerek alt kata yöneldim.

Herkes uyuyordu, dolayısıyla ev sessiz ve karanlıktı. Merdivenler ile oturma odası arasındaki gıcırtılı döşeme tahtasını atlayarak buzdolabına yöneldim. İçinde tüm ihtiyaçlar vardı; yemekten artakalanlar ve bira. Akşam yemeğinden sonra Anna tavuktan artakalanları tek ısırmalık parçalar halinde dilimlemişti. Bu, işimi parmaklarımla yiyebileceğim kadar kolaylaştırmıştı.

Geriye ancak muziplik olacak ama bir öğüne yetmeyecek kadar yemek bıraktım. Cas, yemek söz konusu olduğunda her

zaman yaptığı gibi mızdırılanacaktı. Dolaptan bir bira çıkarırken kendi kendime gülümsedim.

Dış kapı kilidinden gelen hızlı tık sesinin ardından, serin havaya minnet duyar bir şekilde dışarıydım. Ay hemen hemen dolunaydı, bu yüzden ormanın kenarına, devasa bir akça ağacın altında uzanan içi oyulmuş kütüğe kadar yolumu bulmak için bir el fenerine ihtiyaç duymadım. İçini kurcalayarak oraya çakmakla birlikte sakladığım bir paket sigarayı buldum.

Elimde kötü alışkanlıkla tekrar verandaya gidip eski katlanır sandalyelerden birine yayıldım ve ayaklarımı korkuluğa dayadım.

Gece gürültülüydü. Lanet cırcırböcekleri yüzünden hep öyle oluyordu. Bazen bir iki çakal birbirine uluyordu.

Önayakları veranda zemininde sallanan sandalyede arkama yaslanarak bir sigara yaktım ve içime çektim. Sigara içmek eski bir alışkanlıktı, belli ki bir noktada bıraktığım bir alışkanlık, ancak sigarayı kendi isteğimle mi bırakmıştım, yoksa hatıralarım silinince sigara içtiğimi mi unutmuştum, bilmiyordum.

Her iki şekilde de, canım hâlâ iyi viski çektiği gibi, sigara çekiyordu ve bazı zamanlarda içime nikotin çekmenin, kafamda biriken bütün o boktan şeyleri dağıtmaya faydası oluyordu.

Daha şimdiden kendimi daha iyi hissediyordum.

Biradan bir yudum daha aldıktan sonra yere bıraktım. Elimi cebime sokup düzleştirilmiş bir kâğıt turna çıkardım. Sigarayı hâlâ iki parmağımın arasında sıkıca tutarak turnayı görüş alanıma girecek şekilde kaldırdım ve sivri başına gözlerimi diktim.

Bana kâğıttan turnalar katlamasını öğreten annemdi. Daha beş, belki de altı yaşındaydım. Önceleri turnalarım, kâğıtta olması gerekenden daha fazla kıvrımla yamuk yumuk oluyordu. Fakat

origami, birlikte yaptığımız az sayıda şeyden biriydi ve turnalar, ilgi görmek kadar umrumda değildi.

Eski hayatıma dair hatıralar hâlâ bulanık ve kopuktu ama gitgide daha fazlası geri geliyordu; hatırlamak istemediğim, unuttuğum için öfkeli olduğum şeyler. Kâğıttan turnalar, annem hakkında hatırladığım ilk şeylerdendi. Onun hakkındaki diğer her şey, ondan sonra geldi.

Annem, boktan bir ebeveyndi.

Hatıralarım yeniden su yüzüne çıkmaya başladığında önce babamı hatırladım ve annemin, ben küçükken bizi terk ettiğini. İyi bir sebepten ötürü gittiğini düşünmek istemiştım; babamın ona yaşattığı tüm saçmalığa ve kaosa tahammül edemediği için mesela.

Artık daha fazlasını biliyordum.

Annem gitmişti çünkü keşti ve keş olmak, onun için anne olmaktan her zaman daha önemli olmuştu.

Kafasının yalnızca mutlu olmasına yetecek kadar güzel olduğu ama onu işe yaramazın teki yapacak kadar uçmadığı iyi günleri oluyordu. İşte böyle günlerde kâğıt katlıyorduk. Yapmayı bildiği tek yaratıcı şey buydu; eğer aşamaları biliyorsan, çok fazla akli başında düşünme gerektirmeyen bir şey olduğu içindi belki ve o, bu aşamaları ezbere biliyordu.

İki ebeveynim de nadiren yanımda olurdu. Babam beni Little Hood Creek'te balık tutmaya götürür, annem elinde bir kitap, gözlerini gizleyen büyük, yuvarlak güneş gözlükleriyle bir banka kıvrılırdı. Güneşten pişince kitabı bir tarafa atar, ayaklarını suya sokar ve bacaklarının arasında gidip gelen golyan balıklarını işaret ederdi.

Her şey kahrolasica güzeldi.

Ve kahrolasica kırılğan.

Güzel günler kötü gecelere, kötü geceler, berbat haftalara karışmıştı. Sonunda annem çekip gitmiş, babam daha fazla içmeye başlamış ve ben artık güzel bir günün nasıl hissettirdiğini unutana kadar her günümüz daha da kötüye gitmişti.

Babam bana ilk vurduğunda sekiz yaşındaydım. Ucuz tekilayla sarhoş olmuştu ve geçmişin iblisleri canını sıkıyordu. Avluda bir topa vurup camı kırmıştım. Bana vurduğu için özür dilediği tek sefer buydu. Ve bunu bir daha yapmayacağına inandığım tek sefer.

Bir süre sonra, biraz büyüdüğümde, ona karşılık vermeye başlamıştım. Bazı zamanlar, onun kadar sarhoş oluyordum. Geçmişin izleriyle yaşayan, alaycı, koyu saçlı iki adam sağa sola savrulan yumruklarla yalpalayarak hareket ediyor. Şaka gibi görünüyor olmalıydık.

Onu son gördüğüm gece, beni öyle kötü dövmüştü ki yürüyemiyordum. Üç gün boyunca odamda saklanmış, yalnızca babam bara gitmek ya da fabrikadaki işinde işleri yüzüne gözüne bulaştırmak için şehirdeyken dışarı çıkmıştım.

Dördüncü gece, o sızdıktan sonra mutfak tezgâhından arabasının anahtarını ve buzdolabından altılı birayı aşırıp dışarıya, karanlığa süzül müştüm.

Hiç arkama bakmamıştım.

Ama şimdi, lanet bir nedenden ötürü, geriye *bakıyordum*. Onu düşünmeden edemiyordum. Ve kendimi. Ve aynen onun gibi olup olmadığını.

Bazen, kendi ellerimle birini öldürdüğümde, ondan daha beter olduğumdan endişe ediyordum. Bildiğim kadarıyla kimseyi öldürmemişti. Ama ben öyle çok kez öldürmüştüm ki cesetleri sayamazdım bile.

Ŗu an beni gemiŖi deŖmeye sürükleyen buydu belki; o kızıla karŖılaŖtıęında yerine getirdiğim görevin ayrıntılarını ortaya çıkarmak.

Sigaradan bir fırt daha aldım ve botumun altında ezdim.

O kızı öldürdüğümü öğrenirsem; pekâlâ, o zaman belki sonunda kaderimi kabullenirdim. Damarlarımdaki lanetli kana sahip çıkardım.

Fakat hâlâ hayattaysa...

Belki de her Ŗeye rağmen günahlarımdan arınmanın bir yolu olurdu.

DÖRT

NICK

Bir şekilde birkaç saat daha uyuyabilmeyi başardım ve kalktığımda Cas odanın diğer ucundan gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

Önceki gecenin tortularını silip atmaya çalışarak gözlerimi ovuşturdum. Öyle iğrenç büyüklükte bir baş ağrım vardı ki gözyuvarlarım, yuvalarından dışarı fırlıyordu sanki. “Neye bakıyorsun öyle?”

“Uykunda hırlıyordun,” diyerek cevap verdi.

“Saçmalık.”

“Kurt adama dönüşüyorsun sandım. Gerçi, en azından köpek olsaydın, sana tuvalet eğitimi vermek daha kolay olurdu.”

Şifoniyerden boş bir bira şişesi kapıp ona fırlattım. Onu ustaca havada tutup sırtıttı. Hep böyle mide bulandırıcı bir şekilde kendinden hoşnuttu.

“Tam bir serseriyim.”

Kapıya doğru giderken onu duymazdan geldim.

“Üzerine bir şeyler giy!” diye bağırdı. “Anna aletinin tacizine uğramak istemez.”

Boxer’ıma baktım ve arkamı dönüp aşağı inmeden önce üzerime bir pantolon geçirdim. Anna ile Sam çoktan kalkmış, koşu kıyafetlerini giymişlerdi.

“Dışarı mı çıkıyorsunuz, yoksa şimdi mi döndünüz?” diye sordum.

“Dışarı çıkıyoruz,” dedi Sam. “Gelmek ister misin?”

Düşüncelerimi temizlememe yardımcı olan tek şey koşmaktı.

“Bana beş dakika verir misiniz?” diye sordum, Sam başını sallayarak onayladı.

Tam altı dakika sonra, yüzümüz evimizin arkasındaki ormana dönüktü. Üzerime bir tişört ile bol bir eşofman altı geçirmiştım, ayaklarıma da koşu ayakkabılarımı. Antrenmanı aklıma gelen tüm dezavantajlarla yapmayı severdim, bu yüzden hep fazla kıyafet giyer ve nadiren güneş gözlüğü takardım. Bu kıyafetlerle koşmak kolaydı ama daha beş yüz metre bile olmadan, kova kova terliyordum. Sıcak bir gün olacağı benziyor ve bulutsuz gökyüzü, güneşi acımasız kılıyordu. Ne kadar çok senaryoya hazırlıklı olursam, o kadar iyiydi.

Ormanlık alandaki bu evi tuttuğumuzda dışarı çıkmış ve bizi sık ormanın on kilometreden fazla içine taşıyan bir koşu rotası çıkarmıştık. Patikası, ormana ancak gücbela varmamızı sağlayacak kadar kullanılmış, engebeli bir araziydi. Her birkaç metrede bir, dallar yüzüme pençe atıyor, bir gözümü çıkarma tehditleri savuruyordu. En çok, hepimizden kısa olan Anna için kolay oluyordu. Ormanda hayalet gibi koşuyordu.

Eve saat on civarında döndük. Duşa ilk uğrayan Anna oldu, bu yüzden Sam ve ben, kapışmak için arka avluda takıldık. Sırlıklam olmuş tişörtlerimizi, birbirimizi daha zor tutabilelim diye verandaya attık.

Sam, kolaylıkla savuşturduğum bir sol kroşe savurdu. Sağ yumruğumu kaburgalarına isabet ettirdim, Sam iki büklüm olup güçlüğüle soludu.

Karnının yan tarafını tutarak, “Lanet olsun,” diye mırıldandı.

Anna’yı ne kadar sevsem de Sam’in onsuz halini daha çok seviyordum. Birincisi, daha çok küfrediyordu. İkincisi, çok daha zalimdi.

“Gel bakalım, yakışıklı,” dedim. “Tüm numaran bu muydu?”

Doğruldu ve gülümsedi ama gözleri, bana fiziksel zarar verme isteğiyle yanıyordu. Buna yeltendiğini görmek istiyordum. Teknik açıdan o daha iyi bir dövüşçüydü ama ben patlamaya daha çok hazırdım, üstelik akşamdan kalmaydım. Vurdum mu sağlam vuruyordum ve Sam bunu ne kadar iyi gizlerse gizlesin, canının yandığını biliyordum.

Birbirimizin etrafında dolaştık. Sam sola davrandı, sonra son saniyede değişiklik yaparak beni hazırlıksız yakaladı. Yüzüme bir darbe indirip çenemi yamultunca geriye sendeleyip toprağa kan tükürdüm.

Gülümsemesi daha da genişledi.

“Pekâlâ,” dedim. “İşte şimdi oldu.”

Duraklamadım, soluklanmasını istemiyordum. Hızla atılarak Sam’in ustalıklı önünü kestiği bir, iki, üç yumruk attım. Yeniden yüzüme davrandı, eğildim. Tekrar kafamı kaldırdığımda, yumruğunu burnuma indirdi.

“Piç kurusu,” dedim, kanın genzimden aşağı çoktan akmaya başladığını hissediyordum.

“Gel bakalım, yakışıklı,” diyerek alay etti. “Bütün numaran bu muydu?”

Güldüm. “Bazen öyle adi bir herif oluyorsun ki. Keşke Anna gerçekte ne kadar insafsız olduğunu bilseydi.”

Bir aparkat attı. Bloke ettim.

“Anna hayalperest değildir,” dedi. “Senin kışını sırf eğlenmesine tekmeleyeceğimi bilir.”

Yeniden güldüm ve dizine tekme atmak üzere geriye yalandım ama ben daha tekme indirmeden gitmişti. Bir saniye sonra, kolu boynumdaydı, diğer koluysa beni sıkı sıkıya zapt edecek şekilde yerini alıyordu.

İki bileğini birden yakaladım ve onu sırtımın üzerinde ters çevirdim. *Pat* diye yere düştü ve yuvalanarak dört ayak üzerine kalkarken ağzından kulak tırmalayıcı bir kıkırdama döküldü.

Düşünceli bir insan olduğumdan, böbreklerini tekmelemenden önce ona kendini toparlaması için üç saniye verdim. Geriye uçtu ama ayaklarını altına almıştı ve daha ancak yere basmıştı ki saldırıya geçti.

Beni bir ağaca vurunca ciğerlerimdeki hava boşaldı. Bir dizimi kaldırıp göğsüne geçirdim. Suratıma dirsek atarak karşılık verdi.

Tam onu tekmeleyip düşürecektim ki buz gibi su saldırısı ikimizi de soğuktan dondurdu.

Anna on adım ötede, elinde hortumla duruyordu. “Tadında bırakmayı hiç bilmiyorsunuz. Birbirinizi öldürünceye kadar devam edeceksiniz!”

Sam ağır adımlarla ona doğru yürüdü. “Daha yeni başlamıştık. Kimse incinmedi.”

Anna, “Yüzünden kan akıyor,” diyerek işaret etti. “Nick’in de burnu kanıyor. Dudağın da yarılmış ve...”

Sam onun dikkatini dağıtırken ben Anna’nın üzerine atıldım, hortumu yakalayıp sulama tabancasını elinden çekip aldım.

“Nick!” diye çığlık attı ama onu sıırıslıklam ettim.

Sam başını geriye atıp ta derinlerden gelen bir kahkaha patlattı. Anna’ysa o kadar eğlenmemişti. Orada öyle, sıırıslıklam durmuş, bana ters ters bakıyordu.

“İkinizden de nefret ediyorum!” diye haykırdı ve eve döndü ama Sam onu yakalayarak kollarını beline sardı ve saçlarının arasından, Anna’nın kızarmasına neden olan bir şey mırıldandı.

“Bu bana gitmemi ima eden bir işaret,” dedim.

İçeri girdiğimde Cas mutfakta, elinde iri bir biftek dilimiyle lavaboya yaslanmıştı.

Çamaşır odasından bir havlu kaptım. “Lanet olası bir barbar gibi görünüyorsun.”

“Sen de bir sersem gibi görünüyorsun.”

Merdivenleri ikişer ikişer çıktım ve herkesten önce banyoyu sahiplendim. On kilometre koştuğundan, Sam’le kapıştıktan ve can yakacak kadar soğuk suyla ıslandıktan sonra, sıcak su iyi gelmişti. Duş başlığının altında gereğinden fazla kaldım –Sam buraya gelmeden su bitecekti– ama zerre kadar umrumda değildi.

Nefes almak için suyun altından çıkıp gözlerimi kuruladığımda, ense kökümde bir şey nabız gibi atmaya ve kafatasıma doğru hızla yükselmeye başladı.

Gözkapaklarımı sımsıkı kapadım.

Bu hissin ne anlama geldiğini biliyordum. Bir anımsamanın habercisiydi.

Kapalı gözlerimin ardında görüntüler yanıp sönüyordu. Geçmiş, bir film gibi, yavaşça ve gelişigüzel parçalar halinde geri geliyordu sanki.

Yine o kız vardı –ormanda gördüğüm kız– fakat şimdi başka bir yerdeydi. Beyaz zeminli, beyaz bir odadaydı ve darmadağın saçları yüzüne dökülmüştü. O darmadağın saçların arasından bana baktı ve adımı söyledi.

Ancak kullandığı isim, *Nick* değildi.

Gabriel'di.

BEŞ

ELIZABETH

Merv'ün Yeri'nin yan kapısından içeri girerken, neredeyse en yakın arkadaşım Chloe'ye çarpıyordum.

“Heeeeeeyyy,” diye seslendi sipariş defterini, beline bağlanmış önlüğün içine kaydırırken. “Nerdeyse yüzünü haşat edecektim.”

“Pardon,” dedim ve Chloe peşimden gelirken dinlenme odasına doğru yürüdüm.

“Bu gece nasıl çalışıyorsun?” diye sordu ve masaya sekercesine oturup bacaklarını salladı.

“Hımmmm... Sanırım on bire kadar çalışıyorum.”

“Ya?”

Sırtım dönük olmasına rağmen, o sinsî gülümsemesinin yüzüne yayıldığını duyabiliyordum.

Arkamı dönüp, “Neden?” diye sordum.

“Evan bu gece çalışıyor,” diye şakıdı kaşlarını oynatarak.

“Bu gece izinli olduğunu sanıyordum?”

“Pekâlâ.” Masadan bir kalem kapıp parmaklarının arasında çevirdi. “Bu gece çalışması gereken John’a, mesaide eleman fazlalığı olduğunu söylemiş ya da söylememiş olabilirim ve daha sonra Evan’a, eleman eksikimiz olduğunu söylemiş ya da söylememiş olabilirim. Dolayısıyla...”

“Chloe!”

“Ne?” Omuz silkti. “Şimdi Evan’la tam tamına bir mesain olacak. Gerçi,” saate baktı, “iki dakika falan kalmış bile. Bak sen şu işe.”

Çantamı dolabıma astım ve Evan’ın benimle aynı mesaide çalışması umrumda değilmiş gibi, bizi aynı mesaiye koymak için Chloe’nin tüm bu dolapları çevirmesine minnettar değilmişim gibi yaparak iş önlüğümü çıkarıp aldım.

Evan’dan hoşlanıyordum. Çok. Fakat aynı zamanda lise birtirme sınavlarının işlevsiz hale getirdiği biriydim ve gerçek bir ilişki yaşamak, hayatta başıma gelme ihtimali en düşük şey gibi görünüyordu. Tüm şehrin, altı yıl önce başıma gelen korkunç şeyleri bilmesinin de faydası olmuyordu. Kaçırılma. Ardından gelen travma.

Kurtarıldıktan üç ay sonra bir markette, nerdeyse yerel haberlere çıkan bir sinir krizi yaşamıştım. Çıkmamış olmasının bir önemi yoktu. Zaten bir gün içinde herkes duymuştu.

Tuvalet kâğıdı reyonunda çığlık atmaya başlamış ve sonra titreyip hıçkırarak koli yığınlarının arasına gizlenmiştim. İşte o zaman ilk kez koruyucu ailem değişmişti ve sonuncu da olmamıştı.

“Bunca zahmete girmemeliydin,” dedim. “Yani, söz konusu olan Evan. Ve ben.”

Chloe dişlerinin arasındaki kalem ucunu ısırđı. “Bana ne kadar sevimsiz biri olduğunla ilgili o saçmalıkları yutturmaya kalkma.”

“Evan dün seni sordu,” diye eklerken bu kez işveli, başka bir gülümseme yerleşti yüzüne.

Merakım uyanmıştı ve bana galip geldi. “Öyle mi? Ne söyledi?”

“Senin ne yaptığını sordu. Dedi ki seni aramalı ve mesain bittikten sonra seni dışarı davet etmeliymişiz.” Kalemı çevirdi. “Sana mesaj attım ama hiç cevap vermedin.”

İçim burkuldu. Bana mesaj atmıştı. Ve onu görmezden gelmiştim çünkü Aggie’yle film izliyordum. Ama ilk mesajda bana Evan’ın grupla takılmamı istediğini söylese cevap verirdim. Tek söylediği, *Hey*’di. Hepsi bu. Chloe, yüz yüzeyken konuşmaktan insanı bayabilen cinsten biriydi fakat mesajları kıttı. Tek kelime. Bazen iki. Hiçbir zaman tutarlı bir cümle oluşturmeyan kelimeler.

“Bu gece dışarı çıkıyor musunuz?” diye sordum.

Başını evet anlamında salladı. “Ama Arrow’da takılacağız.”

“Ah.” Arrow on sekiz yaş ve üstündekileri alan bir gece kulübüydü ve on sekizime daha birkaç ay vardı.

Arka kapı açıldı, sonra çarparak kapandı. Birkaç saniye sonra Evan ağır adımlarla dinlenme odasına girdi, gözleri ağırlaşmış ve kan çanağına dönmüşü.

Merv’ün Yeri polosu kırıışmış, pantolonunun içine sokulmamış, sarı saçları taranmamıştı. Chloe’nin yanındaki koltuğa kendini atıp başını kollarına yasladı.

Chloe, “Bugün iyi misin?” diye sordu, Evan yalnızca bir homurtuyla yanıt verdi.

Başının arkasına, polo tişörtünün yakasına dökülen uzun, sarı saçlarına bakakalmışım.

“Lanet başım zonkluyor,” dedi. “Dün gece bir şişe Jäger almak kimin fikriydi?”

“Şey, senin,” dedi Chloe. “Seni durdurmak için çok uğraştım.”

“Eh, belli ki yeterince uğraşmamışsın.” Doğrulup oturdu ve bana baktı. “Selam, Lis. Ne oldu da dün gece bizimle dışarı çıkmadın?”

Omuz silktim. “Erkenden uyuyakalmışım.”

Chloe bana tek kaşını kaldırdı ama onu görmezden geldim.

Evan koltuğunda geriye yaslanıp bacaklarını öne uzattı. “Belki böylesi daha iyi olmuştur. Bugün kendimi bok gibi hissettiğimi düşünecek olursak.”

“Bok gibi görünüyorsun da,” dedi Chloe.

Evan ona gözlerini kısarak baktı. “Biz neden arkadaşız ki? Bana karşı hep çok zalimsin, *Emily*.”

Chloe karşılık olarak somurttu. İlk ismiyle hitap edilmekten nefret ederdi. Chloe ikinci adıydı ve kimse diğer adını hatırlamıyordu bile. Merv’ün Yeri’nde çalışmaya başlamadan önce Chloe’yi tanıyordum. Bazı arkadaşlarımın arkadaşıydı ancak birbirimizle usulünce tanıştırılmamıştık.

Onunla, geçen sene Aggie’yle birlikte oraya akşam yemeğine geldiğimizde, Merv’ün ortasında panik atak geçirmeme ramak kalıncaya kadar tanışmamıştım. Chloe, beni bir mucize eseri konuşarak sakinleştirdiği tuvalete kadar hızla sürükleyen kişi olmuştu.

O zamandan beri yakındık. Beni restorana başvurmanın iyi bir fikir olabileceğine ikna eden de o olmuştu. “Kendi kafanın içinde olmaya tahammül edemediğin zaman dışarı çıkmak, başka insanlarla birlikte olmak faydalı olabilir,” demişti. O anda ona inanmamıştım fakat şimdi destekçisi olmuştum. Her ne kadar

zihinsel açıdan sağlıklı olmanın yakınından bile geçmesem de yarı zamanlı bir işe başladığımdan beri çok daha iyiydim.

Adı Merv'ün Yeri'ne ismini veren Merv, arka odaya girdi ve ellerini çırpmaya başladı. "Marş marş, millet!"

Evan yüzünü buruşturdu. "Merv. Tanırım. Çok gürültücüsün."

Merv eğilerek Evan'ın kulağına bağırdı. "Böyle daha iyi mi?"

Evan bir eliyle gözlerini, diğeriyle de sese maruz kalan kulağını kapadı. "Hastalık izni alıyorum."

"Çok geç," dedi Merv. "Çoktan geldin bile."

Evan yavaşça koltuktan kalktı ve restoranın ön kısmına ilerlemeye başladı. Merv, Chloe ile bana baktı. "Hanımlar. Sizin için de geçerli."

Chloe, Merv'ün önünden rüzgâr gibi geçerken sıırıttı. "Beş dakika içinde işim bitiyor nasılsa."

"O zaman bu dakikaları en iyi şekilde değerlendir!"

İş önlüğümü bağladım ve bir avuç kalemle birlikte sipariş defterini ön cebime koydum. Kalemlerin kaybolma eğilimi vardı; muhtemelen Chloe onları çiğnemeyi sevdiği içindi. Fazladan kalem taşımak iyi fikirdi.

Merv, "Lissy," deyince durdum. "Bugün iyi misin?"

Kafamı kaldırıp ona baktım. Bir doksan üç boyunda ve bir deri bir kemikti. Cana yakın, nazik gözleriyle hoş bir gülümsemesi ve her yana dağılan koyu kahverengi saçları vardı. Ayrıca insanları okumakta son derece iyiydi. Bunun bir süper güç gibi gözükebileceği kadar.

Çoğu zaman mahvolmuş, dengesiz, suratsız olduğum ve bazı zamanlar yataktan güçbela çıkabilecek kadar depresif olduğum gerçeğine rağmen, Merv altı ay önce beni hemen işe almıştı. Tecrübem bile yoktu. Chloe'nin bununla bir ilgisi olduğundan

şüpheleniyordum fakat bundan şikayetçi değildim. Ve Merv'ü yarı yolda bırakmazdım.

“İyiym,” dedim. “Teşekkürler.”

“Pekâlâ.” Ellerinini ıçırttı ve sıırttı. “Marş marş, o halde!”

İşteki ilk haftamda garsonluk yaparken şaşkına dönmüştüm. İkinci haftam daha iyi geçmemişti fakat Chloe özgüvenimi, belki de normal biri gibi fonksiyonlarımı yerine getirebileceğimi ve kasabadaki diğer tüm on yedi yaşındakiler gibi normal bir iş sahibi olabileceğimi hissedeceğim dereceye kadar yükseltmişti.

Evan'ın da faydası olmuştu.

Yeni bir içecek siparişiyle bara gittim. Hâlâ on sekiz yaşından küçük olduğum için yalnızca içki siparişlerini alıyor fakat servis edemiyordum. Ve ne zaman bir müşteri sipariş verse, gidip Evan'la konuşmak için bir bahanem olacağını bildiğimden, midemde küçük, minnacık bir gerilim hissediyordum.

Merv'ün en iyi barmeniydi. Hızlı. Titiz. Ayrıca bu işin önkoşullarından biri gibi görünen iyi bir dinleyici olma vasfına da sahipti. Evan bana bir keresinde, sırf barmenlik numarasını geliştirmek için kasabanın küçük üniversitesinde psikoloji alanında yan dal yapmayı düşündüğünü söylemişti. Tam da bu sözlerle. Fakat daha sonra, daha az düşünme ve daha fazla hareket gerektirdiği için kaynakçılığı daha çok sevdiğine karar vermişti.

Bara geldiğimde, “Hey, güzellik,” dedi.

Anında yüzüme bir gülümseme yayıldı. Teknik olarak Evan buradaki bütün kızlara *güzellik* diye hitap ederdi ama yine de bu, uzun zamandır hissetmediğim bir şey hissetmeme yol açmıştı; fark edildiğimi, hem de iyi anlamda.

“Selam.” Ona içki siparişi uzattığımda çalışmaya koyuldu. “Ee, Chloe dedi ki bu gece Arrow’a gidiyormuşsunuz?”

Evan bir çalkalayıcı aldı. “Öyle miymiş? Duymamıştım.”

Tezgâha yaslandım. “Keşke on sekiz yaşında olsaydım.”

Bu da nereden çıkmıştı? Kulağa biraz fazla mızımızca ve ilgiye muhtaç gibi geliyordu; kesinlikle nefret ettiğim iki şey.

“Neden?” Başıyla arkamdaki kesilmiş misket limon dilimlerini işaret edince gümüş rengi maşanın pençeleri arasına sıkışmış bir tanesini uzattım. “Bizimle gelir miydin?”

Omuz silktim. “Muhtemelen. Belki. Bilmiyorum.”

İçki karışımını sallarken gülümsedi. “Cevap niteliği taşımayan üç şey.”

“Evet,” dedim. “Cevap evet.”

“O halde planlarımızı değiştirebiliriz. Arrow yarın gece orada olacak. Ondan sonraki gece de. Buralarda yapacak, on sekiz yaşında olmanı gerektirmeyen bir sürü şey var.”

Doğrulдум. “Benim için gecenizi yeniden organize etmenizi istemem.”

Merv’e, üzerinde tamamlanmış içki ile, açılmış bir bira olan tepsiyi uzattı. “Masa on iki,” dedi ve Merv giderken başını onaylarcasına salladı.

Evan yaklaştı. Yüzüm ısınıyordu. Yaptığımdan beri makyajım yerinde kaldı mı ya da gözeneklerim çok mu kocaman ya da dişlerim temiz mi diye düşünmeden edemedim. Öğle yemeğinde neler yediğimi aklımdan çabucak geçirdim. Elma, fıstık ezmesi, dil peyniri. Dışimde kalmış olabilecek hiçbir şey yoktu.

Barın diğer ucundan biri, Evan’a seslendi fakat o duymazdan geldi.

“Senin için gecemi yeniden organize etmek *istiyorum*.” Daha da yaklaştı. “Ayrıca her gün aynı insanlarla dışarı çıkıyorum. Birlikte takılacak başka birinin olması hoş olur.”

Göz kırptı ve barın diğer ucundan ona söylenip duran müşteriyle ilgilenmek için arkasını döndü.

Birkaç saniye daha oyalanıp görmezden gelindiği için gıcık olduğu anlaşılan yaşlı adam hâlâ somurtmaya devam etse de Evan’ın müşteriyi, herkesi selamladığı neşeyle selamlayışını dinledim.

Mutfaktan bitmiş bir siparişi haber veren zil çalındığı zaman arkamı aceleyle dönüp benimkilerden biri olup olmadığını kontrol ettim.

Yüzüme yerleşen gülümseme gece boyu silinmedi.

ALTI

ELIZABETH

Chloe'ye, "Gerçekten bunu yapmak zorunda değilsin," dedim kıyafetleri askılarından çekip bana fırlatırken.

"Evet, zorundayım. Çünkü senin en yakın arkadaşınım ve en yakın arkadaşlar, arkadaşlarının hoşlandıkları çocuklarla bu şekilde," bana döndü ve beni çıldırmış gibi eliyle işaret etti, "görünürken çıkmalarına izin vermezler."

Merv üniformama baktım. "İşten daha yeni çıktım. Ayrıca üstümü değiştirmeyi planlamıştım."

Evan haklıydı; Chloe *zalimdi* fakat bu, kötü kalplilikten doğan bir zalimlik değildi. En azından bana karşı değil. Arkadaş olduğumuzdan beri hayatımı iyileştirmeyi kendine görev edinmişti. O olmasa, o ve arkadaşlarıyla dışarı çıkmak şöyle dursun, Evan'la konuşma cesaretini bile asla bulamazdım.

Chloe'ye çok şey borçluydum.

Ama hakikaten, baştan yaratılmaya ihtiyacım var mıydı?

“Ne düşündüğünü biliyorum,” dedi, bana puantiyeli ipeksi bir eteği olan kolsuz elbiseyi uzatırken.

“Ne?”

“Evan’i etkilemek istiyorsan, baştan yaratılman gerektiğini düşündüğümü düşünüyorsun.”

Rengim attı. Düşündüğüm şey tam da buydu. Ya da en azından, bunun gibi bir şey.

“Ama bunu Evan için yapmıyorum,” dedi.

“Onun için yapmıyor musun?”

“Hayır, sersem.” Elini omzuma koyup sıktı. “Bunu senin için yapıyorum. Baştan yaratılman gerektiğini düşünmüyorum fakat bana nasıl da Evan’ın bakmayacağı bir tip olduğunu söyleyip duruyorsun, bu yüzden düşündüm de, görünümün hakkında kendini ne kadar iyi hissedersen, postunun altında da o kadar rahat hissedersin.”

Başımı öne eğdim ve bastırılmış kahkahamı koyverdim. “Kendi postumun altında kendimi herhangi bir zaman rahat hissedebileceğimden emin değilim.”

Chloe iç geçirerek beni yatağa yöneltti. “Otur.” Oturdum, Chloe devam etti: “Biliyorum ki yaşadığın şey...” Sesi gitgide canlılığını yitirdi ve ona baktığımda gözleri odağını kaybetmiş, yaşarmıştı.

“Pekâlâ,” soluklandı, “korkunç olmalı.”

Bunu öyle inanarak söyledi ki yaşadığım her şeyi ve ne kadar kötü olduklarını biliyormuş gibiydi. Benim kırılmış her yanıma anlıyor ve bu yüzden hakkımda olumsuz hiçbir şey düşünmüyordu sanki.

Ama sonra gözlerini kırıştırdı ve alçak sesle, “*Nasıldı?*” diye sordu. Daha önce kimse bana bunu açıkça sormamıştı. Ne olduğunu sormuşlar, en ince ayrıntısına kadar öğrenmek istemişlerdi. Ancak *nasıl hissettirdiğini* hiç sormamışlardı. O tecrübenin, hiçbir duyguya yer vermeden madde imli bir listeye indirgenmesini, arayı dolduran korkuların unutulmasını, asla dile getirilmemesini istemişlerdi sanki. Terapistim bile bu konuşmayı es geçmiş, bunun yerine şimdiki zamana ve *şimdi* ne hissettiğime odaklanmıştı.

“Bilmiyorum,” dedim çatallı bir sesle. Boğazımı temizledim. “Şeydi... korkutucu.”

Chloe başını onaylarcasına salladı ve ellerimi ellerine aldı. Onunkiler sıcak ve güçlüydü. Chloe insana, cıvılamaktan başka hiçbir nedeni olmaksızın cıvılayan ötücü bir kuş gibi ufak, zarsız ve şen şakrak gelirdi. Ama şu anda, gözlerindeki katılık ve duruşundaki kendinden eminlik –omuzlar kaskatı, kolun alt kısmı gergin– sanki birdenbire büsbütün değişmişti. Birden fark ettim ki nasıl görünürse görünsün, hiçbir açıdan ufak değildi.

“O zaman şöyle yaparsın,” dedi. “O korkuyu alırsın, o feci tecrübeleri alırsın, ayaklarının önüne serersin ve kendine onların üzerinde bir taht kurarsın. Sen hayatta kaldın. Yaşadın. Bu seni özel kılar, Lis. Tanrı’nın terk ettiği bu kasabadaki başka kimse senin kadar güçlü değil.”

Bir an için söylediği her kelimeye inanarak kızardım. Hayatta kalmanın beni özel kıldığına. Fakat sonra, o tecrübenin dehşeti yeniden aklıma üşüştü ve pek de kurtulmuş sayılamayacak bir kurban olduğumu hatırladım.

“Bu kasabadan bu kadar nefret ediyorsan,” dedim, “neden kalıyorsun?”

Chloe, küçük bir stüdyo dairede yalnız başına yaşıyordu. Bana bir keresinde, Trademarr'a on üç yaşındayken taşındığını ve ebeveynlerinin ona evde eğitim verdiğini anlatmıştı. Ancak onlarla hiç tanışmamıştım ve bildiğim kadarıyla artık burada yaşamıyorlardı.

Trademarr'dan ayrılabiliriz imkânım olsa, bir dakika bile düşünmeden yapardım. Aslına bakarsanız, bunun hayalini kuruyordum ve çoğu zaman devam etmemi sağlayan tek şey bu oluyordu. Lise sonrası için planlarımdan emin değildim –mezun oluncaya kadar tamamlamam gereken bir senem vardı hâlâ– fakat üniversiteye gidecek durumda olursam, o zaman mümkün olduğunca kadar uzağa gidecektim.

Küçükken, annem Kaliforniya'ya taşınmaktan bahsederdi hep. *Daimi yazın toprakları*, diye bahsederdi oradan ve bazen, tüm kalbimle, ben de oraya kaçmayı düşünüyordum.

Chloe hâlâ sorumu düşünerek ayağa kalktı ve bana arkasını dönerek dolaba geri gitti. “Burada çok geçmişim olduğunu ve bunun olacağını düşündüğümünden daha zor geldiğini söyleyelim, olsun bitsin.”

“Ya.”

Yeniden döndüğünde, önceki katılığının tüm izleri silinip gitmiş, yerini geniş bir gülümseme ile ışıltılı mavi gözler almıştı.

“Şuna bir baksana! Bunun varlığını unutmuşum. Bunu giymelisin.”

Bana şeftali rengi, ipeksi bir elbise uzattı. Chloe'den daha açık tenliydim; ağarmış kum taneleri gibi. Elbise üzerimde kaybolur giderdi.

Bunu dile getirdiğimde Chloe, “Zaten olay da bu,” dedi. “Aslında hiçbir şey göstermediğin halde seni çıplakmışsın gibi gösterecek.”

Kaşlarımı çattım. “Bunu istediğimden emin değilim.”

Düşünürken ağzını büzüştürdü. “Tamam, pekâlâ, o halde puantiyeli elbiseye ne dersin?”

Elbiseyi yataktan aldım. “Bunu gerçekten beğendim.”

“Güzel.” Chloe ellerini omuzlarıma koydu ve beni banyoya yönlendirdi. “Şimdi acele et. Evan, bizi almak için buraya gelmesinin yirmi dakikayı bulmayacağını söyledi.”

Geceyi, Merv’ün dışında Evan’la geçireceğim düşüncesi karşısında midem kasıldı. Yirmi dakika sonsuzluk gibi geliyordu, aynı zamanda da çabucak geçecekmiş gibi.

YEDİ

NICK

Çantama birkaç tişört attım ve bir kot pantolon almak üzere dolaba geri döndüm.

“Biz de seninle gelelim,” dedi Sam.

Onu duymazdan gelerek kot pantolonu dolabın altından aldım, sonra bir pazen gömleği askıdan çektim.

“Nick,” dedi Anna. “Bir saniye dur da bizimle konuş.”

Kendi yatağı odanın hemen diğer ucunda olmasına rağmen, Cas yatağıma çöktü. Elbette üzerine bunca ıvır zıvır yığılmışken kendi yatağında oturmak zordu; onu temizlemek için lanet bir küreğe ihtiyacınız olurdu.

Onunla oda paylaşmaktan nefret ediyordum. Buradan çıkmaya ihtiyacım vardı. *Gitmeye* ihtiyacım vardı. Kızın bana Gabriel diye seslendiği geçmişe ait görüntünün üzerinden yirmi dört saatten

fazla zaman geçmişti ve Anna'yla birlikte ihtiyacım olan bilgiyi dosyalarımda bulmamız on dört saatten fazlasını almıştı.

Şimdi elimde bir kasaba ismi vardı -Trademarr, Illinois- ve daha fazla oturup beklemeyecektim. Benimle ihtiyacım olan cevaplar arasında sadece bir beş saatlik araba yolculuğu vardı.

"Gelmenizi istemiyorum," dedim ve fermuarını çekmeden önce çantaya birkaç şey daha tıktım.

"Gizlice sirke katılmak için kaçıyor," dedi Cas. Yatağımın başlığına dayandı. "Rolün ne olacak, Nicky? Ah, bekle, iyi bir tane buldum. Suratsız Adam. Kalabalığı somurtarak öldüreceksin."

Anna kollarını kavuşturdu. "Kes şunu, Cas."

"Ne?" dedi Cas. "Ben ciddiylim."

"Sen hiçbir zaman ciddi olmazsın," diye yanıtladı Anna.

"Ciddiyim işte."

"Dışarı," dedi Sam, Cas'e. Cas homurdandı fakat tartışmadı. Bir köpek gibi itaatkârdi.

Sam bir saniyeliğine gözlerini ona dikince Anna farkına vardı. "Ben de mi?" dedi. Sam soruya cevap vermedi. Anna ona meydan okumak niyetindeymişcesine bir an duraksadı ama sonunda pes etti. "Bana ihtiyacınız olursa aşağıdayım." Çıkarken kapıyı arkasından kapadı.

"Ders vermene ihtiyacım yok," dedim Sam'e.

"Öyle bir niyetim yok zaten."

Gelip yatağımın köşesine oturmadan önce, botlarını yere güm güm vurarak oda boyunca yürüdü. Dirseklerini dizlerine yerleştirip bana bakarken ellerini kenetledi. Sağ gözü, dün ona isabet ettirdiğim yumruğun etkisiyle koyu kırmızı ve mor bir halkayla çevrilmişti. Kavganın ağrısını hâlâ kaburgalarımda hissediyordum.

“Neyle ilgililer?” diye sordu.

“Ne, neyle ilgili?”

“Nick.” Sam bana, bile bile ahmaklık ettiğimi bildiğinde hep baktığı gibi baktı. Geçmişe dair görüntüleri kastetmişti.

“Ne, Anna sana söylemedi mi?”

“Söylemedi.”

İç geçirdim ve arkamdaki şifonyere dayandım. “Bir kız.”

“Kim olduğunu biliyor musun?”

Günlerdir onu düşünüyordum. Hayır, *haftalardır*. Fakat hatıralar bana önemli hiçbir şey sağlamamıştı.

“Elimde bir isim bile yok,” diyerek cevap verdim. “Hiçbir şey. Hayalet gibi.” Yüzümü ovuşturdum, gözlerimi kapadım ve yeniden onu gördüm. “Gerçek olup olmadığını bilmem gerek. Ya da hayatta olup olmadığını.”

Sam söylemediğim şeyi kavrayarak bana baktı. “Bir görevin parçasıydı, değil mi?” Cevap vermedim. Sanki zaten biliyormuş gibi, sanki bütün bu saçmalık gayet anlamlıymış gibi onaylarcasına başını salladı. “Ya oraya gidersen,” dedi, “ve onu öldürdüğünü öğrenirsen? Ya da hiç de zannettiğin gibi biri olmadığını? Boşlukları doldurmak, bir şekilde her şeyi yoluna koyacak mı sence?”

“Belki.”

“Koymayacak.”

“Bu kulağa ders gibi gelmeye başladı.”

Bakışlarını kaçırdı ve yarı bir kahkaha koyverdi. “Haklısın.”

Ona söylemediğim şey, sırf Şube bana yapmamı söyledi diye masum bir kızı öldürüp öldürmediğimi bilmem gerektiği. Babam kadar kötü olup olmadığımı kesin olarak bilmem gerektiği. Belki başından beri onun izinden gidiyor, kanımda bu olduğu için insanları incitiyordum.

“Benim için, Cas için, hatta kendin için kalamayacaksan,” dedi Sam, “Anna için kal. Gittiğin zamanlarda nasıl olduğunu hiç bilmiyorsun.”

Kaşlarımı çattım. “Nasıl oluyormuş?”

Bir saniye düşündü. “Huzursuz.”

Kendimi şifoniyerden öne ittim. “Bunu bana daha önce hiç söylememiştin.”

“Çünkü her defasında geri geldin.”

Homurdandım. “Temelli gitmiyorum, biliyorsun. Anna kos-koca kız.”

“Adilik etme. Buna söz veremezsin. Hele de ucu Şube’ye dokunan şeylere bulaştığın sürece.”

Kastettiği şey şuydu: *Bir hafta içinde ölmüş olmayacağına dair söz veremezsin.*

Cesedimin hiçliğın ortasında, sığ kazılmış bir mezarda çürüdüğünü ve Sam’in, Cas’in, Anna’nın acaba bu sefer, dönme-yeceğim sefer mi olacak diye merak ederek beni beklediklerini gözümün önüne getirdim. Suçluluk neredeyse fikrimi değiştirecekti. Neredeyse.

“Gitmek zorundayım,” dedim.

Sam parmağını çıtlattı ve bir saniye düşündü. Sonunda ayağa kalktı. “O zaman çantana ne koydun?”

Kıyafetleri sormuyordu.

“Birkaç bıçak. Bir Glock.”

Bana doğru birkaç adım atıp arkasına, tişörtünün altına uzandı ve bir Browning çıkardı. Şarjörü indirdi, kurşunları kontrol etti ve yeniden yerine itti. “Bunu al.” Bana uzattı.

“Glock var.”

Yüz ifadesinde hiçbir değişiklik olmadı. “Al bunu. Yalnız başınasın, daha fazla silaha ihtiyacın olur. Ne olur ne olmaz diye.”

Pes ettim. Browning onun silahıydı. Onu bana sunması önemliydi. “Teşekkürler.”

“Olur da bize ihtiyacın olursa, ara. Saniyesinde geliriz.”

“Ararım.” Aramazdım.

Omzuma hafifçe vurdu. “Aptalca bir şey yapma.”

“Yiyeceğim haltlar, Cas’in yediğı haltların yarısı kadar aptalca olamaz.”

Sam güldü ve arkasını dönerken başını salladı. “Buna cevap vermeyeceğim.”

“Çünkü doğru.”

Kapıyı açtı ve kararmış koridorda gözden kayboldu.

Yatakta onun yerine geçip elimdeki tabancaya bakakaldım. Anna’nın ya da Sam’in, hatta Cas’in bile seslenme mesafesinde olmayacağı, yalnız geçireceğim birkaç günü gözümde canlandırdım ve içten içe, acaba hayatımdaki en büyük hatalardan birini mi yapıyorum diye düşünmeye başladım.

O üçü, tek tanıdıklarımdı. Sadece onları tanıma gereğı duymuştum.

Fakat böyle geçmiş, yapmış olabileceğim hataları merak ederek yaşamak, bir avuç hap misali içimi parçalıyordu.

Gitmek zorundaydım.

Neyle karşılaşırısam karşılaşayım.

SEKİZ

ELIZABETH

Evan'ın söz verdiği gibi herkes benim için planlarını değiştirdi. Bu, Evan'ın grup üzerinde ne kadar etkili olduğuna dair bir kanıttı. Herkes Evan'ın istediğini yapardı.

Grup, Arrow'a gitmektense Walsh Gölü kıyısında kamp ateşi yakmaya karar vermişti. Evan, Chloe ile beni tam zamanında almış ve ben yanında gideyim diye arkadaşı Sean'ı arka koltuğa geçirmişti. İçinde Evan'ın beş arkadaşı olan başka bir araba yolda peşimiz sıra geliyordu.

Walsh Gölü kasabanın kuzeyindeydi ve araba yolculuğu genelde yirmi beş dakika kadar sürse de Evan nerdeyse tüm yol boyunca hız yapmış ve bu süreyi on beş dakikaya indirmişti. Yabancı bir spor arabası vardı; hani şu yere yakın giden, nerdeyse benim kadar uzun bir arka rüzgârlığı olan kompakt arabalardan.

Düz vites bir araçtı ve önkolundaki kaslar ve tendonlar, tuhaf bir tür dansla bükülürken, Evan'ın vites değiştirmesini seyretmeden edemiyordum.

Etrafımızı saran karanlık, onu bölen araba farları ve açık camlarımızdan içeri sızan yaz havasıyla, bu geceyi hatırlamak için hangi yağları karıştıracığımı planlamaya başladım.

Zihnimde koleksiyonuma göz gezdirdim. Amber, kesinlikle. Misk. Belki daha temiz kokularımdan biri, gölü hatırlatan bir şey ya da...

“Lissy?” dedi Evan.

“Efendim?”

Cep telefonunu kulağından çekerek, “Canın ne içmek istiyor?” dedi.

Evan'ın arkadaşlarından biri alkol satın alabilecek kadar büyüktü ve yüküyle birlikte bizimle gölde buluşmadan önce siparişleri alıyordu.

“Sen ne alıyorsan.”

“Bir şişe Morgan,” dedi telefona. Ardından, “Fark etmez. Kola, olabilir.” Konuşmayı bitirdi ve telefonu orta konsola itti.

Bir trafik ışığında kırmızı yandı ve Evan vites değiştirdi. Arabanın motoru bir oktav alçaldı fakat biz yeşil ışığı beklerken yine de gümbürdüyordu.

“Bu gece bizimle dışarı çıktığın için mutluyum,” dedi.

“Ben de,” dedim, ellerimi kucağıma itişterek.

“Bunu daha sık yapmalıyız.”

“Evet,” dedi Chloe ve elini koltuklar arasından çıkararak öne uzandı. “Daha sık dışarı çıkmak gerek. Ayrıca bir erkek de bulmak gerek.” Başını, ancak Evan görmeden bana göz kırpa-bileceği kadar çevirdi.

“Ben gönüllüyüm,” dedi Sean. “Bu gece boşum.”

Evan güldü ve başını iki yana salladı. “O senin için fazla iyi, seni salak.”

Işık yeşile döndü ve Evan gaza bastı. Kalkışın ve sözlerinin verdiği heyecandan, midem allak bullak oldu.

Walsh Gölü’nün batı kıyısı, birkaç ateş çukurunun kazıldığı açıklıklarla nokta nokta işaretlenmişti. Gölün karşısındaki büyük, lüks evlerin silüetleri ay ışığında ortaya çıkıyor, birkaç pencere karanlığın içinde kehribar gibi parılıyordu.

Boş bir yer bulduğumuzda, Evan park etti ve hepimiz aşağı indik. Çalılıkların içinden çekirgeler ötüyor ve aralardan ağaç kurbağaları vıraklıyordu. Ay, dolunaydı ve ışığını, kara sulara gümüş renkli dalgalar halinde düşürüyordu.

Evan arabasının bagajından birkaç kamp sandalyesi alıp gelmeden önce, kamp ateşini hemen hemen hiç zorluk yaşamadan yaktı. Sandalyelerden birini bana uzattı, oturdum. Yanımda bir sandalye açtı ve ateş harlanırken yerine yerleşti.

“Tom yakında burada olur,” dedi herkese ve onlar da sevinç çığlıklarıyla karşılık verdiler. Tom, alkol tedarikçisiydi.

Bir araba teybi son ses açılmış ve camları aşağı çekilmişti. Böylece rock müzik, biz kıyıdaakilere kadar yolunu buluyordu. Düzenli ritmi göğsümde titreşiyordu adeta.

Erkeklerden bazıları ateşi devam ettirmek için odun toplarken, Chloe ile Madison adında bir kız daha, ateş başında dans ediyordu. Evan bana doğru eğildi.

“Eğlenmeye başladın mı?”

Gülümsedim ve başımı evet anlamında salladım. “Arada bir dışarı çıkmak güzelmiş.”

Ciddileşti. “Nasıl oluyor da bizimle daha sık çıkmıyorsun?”

Beni her zaman davet etmiyorsunuz, ya da Bazı geceler insan içinde olma fikrine tahammül edemiyorum, demek istiyordum.

Bunun yerine, “Bilmiyorum,” dedim.

“Eh, çıkmalısın,” diyerek cevap verdi. “Bundan sonra her gece bizimle gelmelisin.”

Güldüm. “Bu Arrow’a gidemeyeceğiniz anlamına gelir. Adil olmaz.”

Elini havada salladı. “Arrow zaten dandik bir yer. Daha çok tekno müzik çalmaya başladılar ve herkes gibi ben de teknoloji sevsem de biraz daha fazla rock’a ihtiyacım var, anlarsın ya.”

Anlıyormuşum gibi kafa salladım ama gerçekte anlamamıştım.

Bir araç dar yolda kıvrılarak bulunduğumuz yere kadar ilerlerken ağaçların arasında farlar yanıp söndü. Tom, kamyonetini yolun sonunda döndürerek geri geri gitti. Aşağı indiğinde, “İçkiler burada!” dedi ve herkes yeniden sevinç çığlıkları attı.

“Gidip sana bir içki hazırlayayım,” dedi Evan ve hızla uzaklaştı.

Tom kamyonetin bagaj kapağını açtı ve içki komisyonu çabucak başına toplandı. Chloe bir bira kapıp Evan’ın bırakıp gittiği sandalyesine çöktü.

Kaşlarını oynattı. “Nasıl gidiyor?”

“İyi gidiyor.”

“Nazlanma. Onu götürmek istiyorsun, değil mi?”

“Chloe!” diye bağırdım.

“İsteyebilirsin! Buradaki her kız bunu istiyor.” Başıyla, kola şişesini beklerken Evan’a çok ama çok yakın duran Madison’ı işaret etti. “Madison yıllardır ondan hoşlanıyor. Ve Hanna,” ateşin yanında başka bir çocukla sohbet eden ama her birkaç saniyede bir Evan’a göz atan ufak tefek kıızı işaret etti, “geçen ay Evan’la sevişti ve o zamandan beri bunu anlata anlata bitiremedi. Bir

şekilde, her muhabbetin arasına bunu sıkıştırmanın bir yolunu buluyor. Hepimizi deli ediyor.”

Hanna’nın ardından Evan’a baktım ve neler olduğunu merak ettim.

Ayrıca dilimin arkasındaki ekşi tadın ne olduğunu da merak ettim ve fark ettim ki kıskançlığın tadıydı.

“Yani dinle, evlat,” dedi Chloe. “Biliyorum ki (a) Evan’dan hoşlanmıyormuşsun gibi ya da (b) nasıl oluyorsa bir Spam¹ sandviçi ya da daha kötüsüymüşsün gibi, (c) görünmezmişsin gibi davranmaya çalışıyorsun! Fakat bence Evan senden hoşlanıyor ve bence biraz eğlenmelisin ve bence bunu bu kadar çok düşünmeyi kesmeli ve sadece yapmalısın.”

Bunu yapmalısın derken, *şeyi* mi kastediyordu, yoksa öpüşmek, el ele tutuşmak ya da her neyse, onu mu kastediyordu, emin değildim. Açıklığa kavuşturmasını istemedim çünkü Evan yeniden yanı başımda bitiverdi ve Chloe’yi kışkıkladı.

Chloe giderken bana sırtıttı.

“İşte,” dedi Evan ve bana kırmızı, plastik bir bardak uzattı.

Gelişigüzel kokladım. Yoğun, zengin bir kokuydu; amber ve baharatlar gibi. Daha önce hiç rom içmemiştim. Aslında, şimdiye kadar sadece birkaç kadeh şarap içmiştim. Aldığım onca ilaç varken içki içmemem gerekiyordu ama bir taneden bir şey olmazdı. Olur muydu?

Aggie’nin öğrendiğini düşündüm. Eve geç geleceğimi söylemek için onu aradığımda, sesi çok sevinçli gelmişti. Canım istediği kadar dışarıda kalmamı, uyanık kalıp beklemeyeceğini

1 Konserve et ürünleri markası. (ed. n.)

söylemişti bana. Muhtemelen içki içtiğimi öğrenmeyecekti bile fakat göğsüme bir utanç kıymığı battı.

“Denesene,” dedi Evan ve bir yudum aldım.

Kolayla karıştırılmış rom o kadar kötü değildi. Hatta iyiydi. Bir yudum daha aldım ve sonra bir yudum daha.

İlk bardağımı bitirirken, Evan’la sohbet ettik. Ben isteyince, benim için bir tane daha yaptı. İkincisinin neredeyse dibine geldiğimde, yüzüm ısınmış ve başım dumanlanmıştı. Ateş sola, sonra sağa doğru yer değiştirdi. Chloe önümde, Sean’ı kovalayarak sekiyordu ve bir an için ona odaklanmakta zorlandım.

İçtikçe kendimi daha hafif, daha puslu hissediyordum. Ben güldükçe Evan da gülüyordu. *Şey yapmak* her ne ise, *onu yapabileceğimi* daha çok hissediyordum.

Güvensizliklerimin çoğu, ateşin közleriyle birlikte kopup uzaklaşmıştı. Gabriel’i unuttum, annemi kaybettiğimi, yaşadığım korkunç şeyleri. Nihayet normal bir kız gibi hissediyordum.

İkinci içkimi ve üçüncünün yarısını bitirdikten sonra Evan, onunla yürüyüşe çıkar mıyım diye sordu. Bardağımı sandalyemin yanında yere bıraktım ve Evan beni ormana götürürken elimi sıkıca tuttu.

Ateşin sıcaklığını hemencecik özledim ancak Evan’ın benimkine sıkıca yaslanmış bedeninin sıcaklığının faydası oluyordu. Parmakları benimkilerle iç içe geçmiş, kollarımız birbirine sarılmıştı. Ağaçların arasında başımızı eğerek, ormanın içlerine doğru zamanla açılmış bir patikayı takip ettik.

“Burası küçük bir koya çıkıyor,” diye açıkladı Evan. Artık kalabalığın gürültüsü içinde konuşmadığımızdan, sesi daha alçak çıkıyordu. “Gerçekten güzel bir yerdir,” diye ekledi.

Beni görememesine rağmen gülümsedim. Gülümsememe engel olamıyordum. Üzerinde olduğumuz patika geniş ve belirgindi ve ay ışığı onu gayet güzel aydınlatıyordu. Yine de düz bir çizgiyi takip etmekte zorlanıyordum. Ayağım, toprağın içindeki kırılmış köklere takılıp duruyordu. Evan elimi bırakıp kolunu, parmakları belime yerleşecek şekilde gövdeme sardı. Omurgamdan yukarı bir heyecan yükseldi.

“Böyle daha iyi mi?” diye sordu, sesinde bir parça keyifle.

“Evet, teşekkürler.”

“Galiba biraz fazla içtin.”

Güldüm. “Galiba öyle yaptım.”

“Üzgünüm,” dedi beni daha sıkı sararak. “Birinciden sonra seni durdurmalıydım.”

“Önemli değil. İyiyim.”

İyiden de öte.

Yürüyüş on dakikadan az sürdü ve koya vardığımızda, patika dik bir yokuşa dönüştü. Evan önden giderek bana yardım etti. Zemin yeniden düzleştiğinde, Evan beni yarısı kıyıda uzanan, yarısı suyun içinde olan iri bir kayaya götürdü. İkimiz için de yeteri kadar büyüktü ve Evan beni kolunun altına alarak kendine doğru çekti.

Midemde kelebekler uçuşuyordu.

“Bazen buraya yalnız başıma geliyorum,” dedi, alçak ve derin bir sesle. “Buraya kimseler gelmez, özellikle de geceleri. Sessizdir.”

Öyleydi. Uzaklardan hâlâ diğerlerinin sesini duyuyordum ama karanlık, seslerini bastırıyor ve durmadan kıyıya vuran suyun sesi, diğer sesleri bölüyordu.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Evan yüzünü bana dönerek.

Başımı kaldırıp ona baktım. Ay ışığından gözlerinde gümüş rengi benekler oluşmuştu, dudakları da ışıldıyordu. Belki alkol, belki de Evan'ın bu kadar kibar davranışı yüzündendi; ama yaklaştım ve onu öptüm.

Öpücüğe karşılık vermeden önce yalnızca bir saniye tereddüt etti daha fazla değil. Elleri yukarı kaydı, parmakları saçlarımın arasında geziniyordu. Uzanıp elimi göğsüne koyduğumda tişörtünün ince kumaşının altında kaslarının gerildiğini hissettim. Dili ateşlenerek ağızımın içinde dolaştı, ona karşılık verdim.

Durmasını istemiordum. Bu gecenin durmasını istemiordum.

Bir şey öttü. Evan kendini geri çekerek iç geçirdi. "Affedersin," dedi ve cebinden telefonunu çıkardı. Ekranda ANNE yazıyordu. "Bunu cevaplamam lazım. Bana bir saniye verir misin?"

"Elbette."

Evan telefonu açtı. "Selam, anne." Durdu, sonra, "Dışarıda göl kenarındayım. Ne? Hayır. Bekle," dedi. Telefonu göğsünde tutup benimle konuştu: "Fazla sinyal alamıyorum. Sinyal bulabilecek miyim diye bakmaya gideceğim. Burada bekler misin?"

Onunla geleceğimi söylemek istedim, burada karanlıkta yalnız başıma olmaktan korkuyordum ama bunun yerine başımı tamam anlamında salladım. Çünkü gerçekte ne kadar savunmasız olduğumu açığa vurmak istemiordum.

Evan kayadan ayrılıp bayır yukarı ilerlemeden önce beni bir kez daha öptü. Telefonunu havada tutarak uzaklaşmasını izledim. Saniyeler içinde gitmiş, orman tarafından yutulmuştu.

Kollarımı etrafıma sarıp gözlerimi göle diktim. Su karaydı, diğer tarafsı karanlıkta görünmez haldeydi. Arkamda bir şey çıtırdadı. Hızla döndüm. "Evan?" diye seslendim.

Hiçbir şey yoktu.

Kayadan aşağı kayarak yokuşun başını görmek için parmak uçlarımda yürüdüm. “Evan?”

Bir ayak sürüme sesi.

Kalbim hızlandı.

İnce bir dal çıtırdadı.

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Yokuşu hızla tırmandım ve ormana göz gezdirdim. Evan’ı ya da cep telefonunun ışığını göremiyordum. Bir şey sol tarafımdaki çalıları hisırdatınca koştum.

Yüreğim ağzımdaydı. Soluğum hızlı hızlı çıkıyordu. Ayaklarım yeterince hızlı hareket edemiyordu sanki.

Orman sallanıyordu; görüşüm hâlâ titrekti. Ayağım bir şeye takıldı, fena halde yere kapaklandım, avuçlarım taşlı toprağa carptı. Hava ciğerlerimi terk etti ve içime çektiğim bir sonraki nefeste çamın yoğun kokusunu aldım.

Çam ağaçları. Gabriel. Gabriel’in kokusu.

O eski panik ve umutsuzluk duygusu içimde büyüyerek gerçek ve mantıklı olan her şeyi yiyip tüketirken gözlerimi sımsıkı kapadım.

Göğsümdeki eski kurşun yarası yanıyordu ve kapalı gözkapaklarımdan arkasında, karanlıkta bana doğrultulmuş bir silahın titrete ışığını gördüm.

Kaçırıldığım o altı ayın son gecesi aynen böyle bir ormanda bitmişti.

Düğümlenen boğazımdan boğuk bir ses çıktı. Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyordu.

Sol yanımda boyunca uzanan yara bir nabız gibi atıyordu ve bıçak etimi kestiği zaman beni tamamen ele geçiren acıyı hatırladım.

Dehşet, gırtlığımı sıkıyordu.

Soluk alamıyordum.

Ya yeniden buradalarsa? Ya işi bitirmek üzere döndülse?
Eller bana uzandı, parmaklar omuzlarıma geçti, çığlık attım.
Çığlık attım, çığlık attım, çığlık attım.

“Lissy!”

Şimdi artık hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordum. Hıçkırıyor ve titriyordum ve vücudumun her yanı ağrıyordu.

Eve gitmek istiyordum. Annemi istiyordum.

“Elizabeth!” Chloe beni sarstı.

Soluklandıktan sonra yukarı baktım. Kamp ateşindeki herkes başımıza toplanmıştı. Evan elleri bileklerimi kavrar halde önümde yere çömelmişti. Chloe sol tarafımdaydı.

“Ne oldu?” diye sordu Evan.

Yüzümden akan gözyaşlarını durdurmak için çok uğraştım ancak yapamadım.

“Beni eve götür,” dedim, hıçkırıklara boğularak. “Lütfen.”

Başını salladı ve ayağa kalkmama yardım etti. O beni uzaklaştırırken, bakışların üzerimde olduğunu, bana baktıklarını hissettim. Gittiğim zaman fısıldaşacak, teoriler üretecek ve deli kız hakkında şakalaşacaklardı.

Çünkü ben deli kızdım.

DOKUZ

ELIZABETH

Ertesi gün hasta olduğumu söyleyerek işe gitmedim.

Merv'ün sesi öyle şaşkınlıktan uzak, öyle sakın ve anlayışlı geliyordu ki acaba Evan ya da Chloe ona olanları anlattı mı diye merak ettim. Merv bana, ertesi gün de ve ihtiyaç duyarsam sonraki gün de izin yapmamı söyledi.

Aggie'nin yanma taşındığımdan beri güvenli bölgem haline gelen yatak odama çekilmek, hayattaki en iyi fikir gibi gelmişti. Fakat saklanmak bir şeyi değiştirmeyecekti ve terapistim bana, düşüncelerimle ne kadar başbaşa kalırsam, o kadar kötü olacaklarını söylemişti.

Bu yüzden Merv'e ertesi gün mutlaka döneceğimi söyledim ve kimsenin olup bitenler hakkında tek kelime etmemesi için dua ettim. Özellikle de Evan'ın.

Odamın kapısı tıklatıldı. “İçeri gel,” diye seslendim ama uyandığımdan beri yapışıp kaldığım noktadan kımıldamaya zahmet etmedim.

Rafa dizilmiş kobalt şişelere Gabriel’in şişesini canımı acıtacak kadar isteyerek bakarken yatakta yattığım noktada muhtemelen kalıcı bir oyuk oluşmuştu. Gabriel’da avuntu buluyor değildim. Aksine, ormandaki o gece, son yirmi dört saattir öyle çok aklıma takılmıştı ki bir an önce geride bırakmak için o anı fena halde yeniden yaşamak istiyordum. Geçmişin hatırasını yeniden tecrübe etmek ve orada bırakmak.

Aggie kapımı iterek açtı ve elinde bir tepsiyle, ayaklarını sürüyerek içeri girdi. “Selam, tatlım,” dedi. Yatağın yanma gelip köşesine çöktü. “Sana yiyecek bir şeyler getirdim.”

Dirseğıme dayanarak tepsiye göz attım. Bir kâse patates çorbasından buhar yükseliyordu. Yanındaki çerez kasesinde kraker vardı. Ayrıca bir paket çikolata ile bir şişe su da vardı.

“Çorbayı yeni mi yaptın?” diye sordum. Bildiğim kadarıyla, ev yapımı dondurulmuş çorba porsiyonlarımız bitmişti. Hayatımda tattığım en leziz patates çorbasını pişirirdi ve ne zaman hasta olsam ya da morallim bozuk olsa, benim için yapardı.

“Etlı güveç için sakladığım bir torba patates vardı,” diye açıkladı, “ama bugün kullansam daha iyi olur dedim.” Gülümsedi ve gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar daha da derinleşti.

Doğrulup oturdum, Aggie tepsiyi kucağıma koydu. “Teşekkür ederim.”

Bacağıma hafifçe vurdu. “Lafı bile olmaz. Kendini nasıl hissediyorsun?”

Eve beklediğinden erken geldiğim için, sadece bu da değil, titreyerek ve betim benzim atmış halde geldiğim için, dün gece

ne olduğunu kısaca anlatmıştım. Bir şeylerin ters gittiğini anında anlamıştı.

“Ben... utanıyorum.”

“Onlar gerçek arkadaşlarınsa, anlayacaklardır.”

“Kimse bir deliyle uğraşmak istemez.”

Gözlük çerçevesinin üzerinden bana bana bakmak için başını kaldırdı.

“Sen deli değilsin, canım.”

Bugün canım pek bir şey yemek istemese de şimdi çorba önümdeyken midem gurulduyordu. Hemen yemeye koyuldum.

“Bırakayım da huzur içinde tadını çıkar,” dedi Aggie yataktan yavaşça kalkarken. Sonunda dik pozisyona geçebildiğinde dizleri çatırdıyordu.

“Başka bir şeye ihtiyacın olursa haber verirsin, olur mu?”

“Olur.”

Başını onaylarcasına salladı ve kapıyı arkasından kapayarak yavaş yavaş gitti.

Çorbayı rekor sürede içtim ve sadece tepsiyi kenara bırakmak için yataktan çıktım. Gözlerimi yeniden şişelere diktim, aralık perdelerden içeri süzülen gün ışığıyla parlayan şişeye baktım.

GABRIEL.

Etiketini defalarca okudum, ta ki ismi, sessiz ve sesli harfler dizisinden başka bir şey olmayıncaya, kulağa artık bir isim gibi bile gelmeyinceye kadar.

Bir Gabriel’a benzemiyordu. Aslına bakacak olursanız, beni acil servise yetiştirirken ona adını sorduğumda, emin değilmiş gibi duraksamıştı. Ya da belki de bana söylemek istememişti.

GABRIEL.

Esir tutulduğum süre boyunca görmemiştim onu. Onu ilk kez, kaçtığım gün görmüştüm; yüzü siyah bir kapüşonun gölgesinde saklanmış bir kızın hücremin kapısını açtığı ve bana dışarı çıkmamı işaret ettiği gün.

“Git,” demişti kız, ben de gitmiştim. Ondan önce odamdan defalarca dışarı bırakılmış olmama rağmen bu seferkinin farklı olduğunu hemen anlamıştım. Genelde iki yanımda, iki adam olurdu. Çoğunlukla beni sürüye sürüye laboratuvara götürürlerdi. Makinelerin ve hava kapakçıklarının uzaktan gelen uğultusu ve tıngırtısı dışında, tutulduğum yer genelde sessiz olurdu.

O gece oraya büsbütün bir kaos hâkimdi. Uzaklardan gelen güm güm ayak seslerini, bağırış çağırışları ve durmaksızın çalan alarmin çığlığını hatırlıyordum.

Havada sarhoş edici bir kaçış hissi vardı ve uzun zamandır ilk defa belki de esaretin nihayet bittiğini düşünmüştüm. Ve sonra bir adam koridorun köşesini dönüp beni vurmuştu.

Kurşun göğsüme isabet etmişti. Kurtarıcım haykırmış ve ateş ederek karşılık vermişti. Hava ciğerlerimi terk edip ben yere devrilirken, adam olduğu yere yığılmıştı.

Göğsümün alev aldığını hissediyordum. Sanki biri ciğerlerime, ölü yakmada kullanılan odun yığınlarından doldurmuş da üzerine kibrit atmıştı. Beyaz tişörtüm kendi kanımla siyaha boyanmıştı. Elimin yaranın üstüne gittiğini ve parmaklarımın titrediğini fark etmiştim.

“Yürüyebilir misin?” diye sormuştu kurtarıcım.

Başımla onaylamıştım, çünkü kalbimin atışını hissedemezken, ayak parmaklarımın bükülüşünü hissedebiliyordum.

“Ölüyor muyum?” diye sordum kıza, beni ayağa kalkmam için çekerken. “En sonunda ölüyor muyum?”

“Hayır.” Parmaklarını hızlıca gezdirerek beni inceledi. “Göğsünün üst kısmına isabet etmiş. Hayati organları ıskalamış.”

Tamam, bu iyi, der gibi başımı yeniden sallamıştım fakat aslında, göğsümdeki acıdan, alev almış kasların çekilişinden, tutuşmuş sinirlerin titreşimli atışlarından başka bir şey düşünemiyordum.

Daha önce pek çok kez yaralanmış ancak hiç vurulmamıştım. Bunun atlabileceğim bir yaralanma olup olmadığını bilmiyordum ve daha önce pek çok kez yaptığım gibi, acaba orada ölecek miyim ve bana ne olduğunu hiç kimse, hiçbir zaman öğrenemeyecek mi diye merak ediyordum.

Binanın ofis bölme duvarlarından oluşan bir labirenti andıran merkez kısmında yolumuzu buluyorduk. Kurtarıcım nereye gittiğimizi biliyora benziyordu ama ben bir koridoru diğerinden ayırt edemiyordum.

Siyahlar giymiş bir dizi koruma önümüzden hızla geçerken sırtımızı duvara yasladık ama arkamızı kollamayı başaramadık ve bir adam beni bileğimden yakalayarak geriye çekti.

Adamın belindeki bir bıçak gözüme çarptı ve onu çekip kınından çıkardım. Dövüşçü değildim ama şimdi dövüşürdüm çünkü o hücreye geri tıklmam ihtimal dâhilinde değildi.

Mücadele sırasında göğsümden kalça kemiğime kadar keşilmiştim ve hiçbir şey hissetmediğimi anlamak neredeyse beş saniyemi almıştı.

Kurtarıcım, bıçağı adamın elinden kaptı ve karnına sapladı. On dakikadan az zamanda iki kişi ölmüştü. Daha önce kimsenin öldürüldüğünü görmemiştim ve bu görüntü yüzünden uyuşmuştum.

Labirentin içinden geçip binanın diğer tarafına çıktık ve kurtarıcım, beni bir malzeme dolabına yönlendirdi. Tavandaki bir hava kapakçığını başıyla işaret etti.

“Yukarı tırman. Düz git, sonra sağa, sonra sola, sonra merdivenden yukarı.”

Gitmek üzere arkasını döndü. “Bekle!” diye seslendim. “Annem hâlâ burada bir yerlerde.”

“Onu bulacağım,” demişti, alçak ve belli belirsiz duyulur bir sesle. Binanın içinden daha çok bağırışma sesi geldi ve kız kapıdan dışarı süzülüp gitti.

Hava kapakçığının içinden sürünüp gittim, merdivenden çıktım ve karşıma bir orman çıktı. Fakat annemi bir daha asla göremedim.

Beni esir alanlar her kimse, işbirliği yapmamı sağlamak için onu iki kez kullanmıştı. Onun hayatını tehdit etmişlerdi ve ondan sonra, benden istenen her şeyi yapmıştım ama şimdi, her zaman olduğu gibi, kaçışımı cezalandırmak için onu öldürdüklerinden endişe ediyordum.

ANNEM etiketli olanı almak için birkaç cam şişeyi kenara ittim. Kokusu, karıştırarak elde edilmesi zor bir koku olmuştu. Hâlâ tam olarak doğru değildi. Tıpayı çekip çıkardım ve derin derin içime çektim. Kulağının arkasına sürdüğü gül suyu için, güller. İşe giderken giydiği doktor önlüğü için, temiz çarşaf kokusu, ayrıca belli belirsiz limon çünkü nefesi hep öyle kokardı; limon ve çay gibi.

Terapistim, umudun güçlü bir şey olduğunu söylüyordu ve ben kaçtığımdan beri annemin hayatta olduğu umuduna tutunmuşum. Fakat üzerinden yıllar geçtikçe, umut da azalıyordu.

Eğer şimdiye kadar dönmediyse, demek ki artık dönmeyecekti.

Şişesini rafa geri koyup diğerlerinin arkasına iteledim. Ardından Gabriel'in şişesine uzandım ama son saniyede kendimi geri çektim. O geceye ait yeterince şeyi şimdiden serbest bırakmıştım. Çok daha fazlasını serbest bırakabileceğimden emin değildim.

Arkamı döndüm ve yeniden yatağa girip kıvrıldım. Hemen-
cecik uykuya daldım.

ON

NICK

Trademarr, Illinois'ye arabayla gitmem altı saatten az vaktimi aldı. Güneş doğmadan vardım. Kamyonetin GPS sistemi beni kasabanın merkezine getirdi, böylece bir dizi dükkânın arkasına park edip yürümek üzere dışarı çıktım.

Sokak lambalarının sağladığı aydınlık noktalar dışında, sokaklar ölü ve karanlıktı. Ağustos ortası olmasına rağmen hava soğuktu, bu yüzden üzerime bir pazen gömlek geçirdim. Belime sokuşturulmuş silahı gizlemeyi kolaylaştırıyordu.

Ellerimi ceplerime sokup bir polis arabasının yanımdan geçme ihtimaline karşı ilgisiz görünmeye çalışıyordum. Fakat aslında çevreyi tarıyordum; sadece Şube'ye ait işaretler bulmak için değil, tanıdık bir şeyler görmek için de.

Anna dosyamda ismi bulduğu zaman, buraya gelmenin, Şube her ne anıyı gömdüyse onları ortaya çıkaracağını sanmıştım. Çıkarmadı.

Hiçbir şey tanıdık gelmiyordu.

Neredeyse altı yıldan uzun süre önce burada bulunmuştum ama yine de bir şeyler tanıdık gelmeliydi.

Anacaddeye yürüdüm, Washington ve Ash diye işaretlenmiş bir kavşağı geçerek sola saptım. Dükkânlar oldukça standarttı. New Age tarzında bir dükkân. Bir kitapçı. Bir kahve dükkânı. Bir fırın. Bir bar. Bir bar daha. Öğrendiğim iyi olmuştu. Bir işkiye ihtiyacım olması ihtimaline karşı.

Hep ihtiyacım olurdu.

Gecenin bu saatinde her yer kapalıydı ve bu da neyin nerede olduğunu inceleyip işaretlemeyi kolaylaştırıyordu.

Trafik ışıkları loş ışıkta sarı sarı parıldarken bir sonraki sokaktan karşıya geçtim. Pencereye asılı neon bir tabela, kaldırıma göz tırmalayıcı gölgeler düşürüyordu.

MERVÜN YERİ yazıyordu. Geçerken camlardan içeri göz attım. Restoran iki salona ayrılmıştı. Bir kısımda bar ve oturma grupları vardı. Diğerinde birkaç oturma grubu, masalar ve bir bilardo masası. Belki ilk olarak buraya giderdim. Bir aile restoranında başımın belaya girmesi ihtimali daha düşüktü. Anna benimle gurur duyardı.

Dükkânlar seyrekleşip konutlar artıncaya kadar yürümeye devam ettim. Burada hiçbir şey harap görünmüyordu. Çimler kesilmişti. Çalılar budanmıştı. Evlerin pencereleri ve panjurları temizdi ve yeni boyanmıştı.

Burası kesinlikle bana göre bir yer değildi.

Şube'den önceki hayatımın büyük çoğunluğu hâlâ bulanık bir keşmekeşti fakat babamla birlikte yaşadığımız evi tam olarak hatırlıyordum. Bir avuç çam ağacının ortasındaki köhne bir bok çukuru. Araç yolumuz, çevresinde çim kümeleri olan toz topraktan ibaretti. Hiçbir zaman biçilmesi gerekmeyen şeyler. Zaten gerekseydi bile babam bu zahmete girmezdi.

Annem gittikten sonra oradan taşınmıştık çünkü babam kasabanın ortasında yaşamaktan hoşlanmıyordu. Komşuları ondan nefret ettiği için muhtemelen.

Washington Caddesi'nin sonunda bir park buldum. Ortasında bir çeşme vardı. Arka köşesinde kocaman bir oyun alanı yer alıyordu. Çitle çevrili bir köpek parkı, karşı köşe boyunca uzanıyordu. Ön kısmındaysa, çiçek tarhlarının arasına bankların yerleştirildiği bir bahçe vardı.

Bahçenin arka kısmında, bir meşe ağacının düşürdüğü gölgelerin altına saklanmış bir bank bulup oturdum. Trademarr'a bakıp derin bir nefes aldım, serin hava ciğerlerimi doldurdu.

Kızı düşündüm ve bu kesilmiş çimleri, kırmızı panjurları ve budanmış çalıları olan kusursuz evlerden birinde yaşayıp yaşamadığını merak ettim.

Belki de çoktan ölmüştü ve evi, kara toprak olmuştu. Belki onu oraya ben koymuştum.

Kamyonette birkaç saat uyuduktan sonra yiyecek aramaya çıktım. İçinde kaybolacak kadar büyük, kimin girip çıktığını takip edebileceğim kadar ufak olduğu için, dosdoğru daha önce önünden geçtiğim kahve dükkânına yürüdüm.

Mekâna girerken bir zil çaldı ve birkaç kafa yukarı kalktı. İlgi tüylerimi ürtpertti ve burada olma nedenimin ilk bakışta

anlaşıldığından endişelendim. Sonra Anna'nın bir sözü aklıma gelince, paniklememem gerektiğini hatırladım.

“Kadınlar her gittiğin yerde seni izliyorlar,” demişti bana bir keresinde, bir kitapçada alışveriş yaparken. “Buraya, üzerinde çöp poşetiyle bile gelsen yine de sana bakarlar.”

O zaman kulağa düpedüz saçmalık gibi geldiğini düşünmüş-tüm ama sonra, Şube'den önce, bir gece kulübünde bir kadınla konuşup henüz adımı bile bilmezken, onu tuvalette benimle düzüşmeye ikna eden kendi görüntümü gördüm.

İşte böyle hatıralar yüzünden geçmişi olduğu yerde gömülü bırakmak istiyordum. Eskiden kim olduğumu hatırlamak istemiyordum.

Bir kahveyle yumurtalı sandviç söyleyip ön camlara yakın bir yer seçtim. Sokaklarda yoğun yaya trafiği vardı fakat çok fazla araç yoktu. Kasabanın bu yönünü şimdiden sevmiştim. Binaların çoğunlukla tek katlı olması da başka bir iyi yönüydü. İnsanların çatılarda gizlenmesinin daha zor olacağı anlamına geliyordu.

Yemeğimi yerken, önemli olan o tek yüzü arayarak gelip geçen insanların yüzlerine bakıyordum. Kız şu anda muhtemelen on sekiz ya da on dokuz yaşında olmalıydı. En çok da gözlerini hatırlıyordum. İri, yeşil gözler. Çeyreklikler kadar yuvarlak. Ve burun kemerinde çiller.

Dosyalarımda ondan bahsedilmiyordu, yalnızca Hedef E. adında bir şey ya da birinden söz ediliyordu. Dava dosyasının kendisi TURROW diye etiketlenmişti ve bir tür serum geliştiren bir doktoru konu ediniyordu. Anna, ben yokken araştırmaya devam edeceğini söylemişti ama boş yere umutlanmak istemiyordum.

Bugünkü ilk durağım halk kütüphanesiydi. Altı sene önce burada bulunduğum aya ait gazeteleri okumak istiyordum. Kütüp-

hanenin yerini bulmak için telefonuma bakarken kahvemi yanıma aldım. GPS'in konumu gösterdiği sırada, yeni bir mesaj geldi.

Nasılsın?

Kurulum yapmadığım için mesajda isim yoktu, yine de kimden olduğunu hemen anladım.

Anna.

Tek söylediğim, *İyi*, oldu.

Ardından, *Kasabaya varır varmaz bana mesaj atmanı söylemiştim*, geldi.

İç geçirdim ve artık soğumuş kahveden bir yudum aldım. Anna'yı memnun etmek bazen imkânsızdı. Bu beni huzursuz ediyordu. Sinirimi bozuyordu.

Vardım, diye yanıtladım. *Ve iyiyim.*

Hayatta olduğunu haber vermek için sonra bana mesaj at. Anladın mı?

Evet, peki, diye yanıt verdim ve GPS'i yeniden aktive ettim. Yol tarifini ezberleyerek telefonu çabucak yerine kaldırdım.

Trademarr halk kütüphanesi dört blok doğuydu, bu yüzden kararlılıkla, başım dik, omuzlarım gevşek bir şekilde caddeden karşıya geçtim. Turist gibi gözüksem de göze batmak istemiyordum.

Washington Caddesi'ni geride bıraktığımda, yaya trafiği yok oldu. Bu durum tanıdık gelebilecek birini arayarak önünden geçtiğim yüzlere göz atmaktansa, düşüncelerime yoğunlaşmamı kolaylaştırdı.

Halk kütüphanesi de tek katlı bir binaydı ve kurumuş kan rengi tuğladan yapılmıştı. Giriş kapısına iştirilmiş bir broşür, gelecek haftaki bir sanat festivalini duyuruyordu. Daha fazla insan, daha fazla dikkat dağıtacak şey demekti; hâlâ ortalık-

talarsa ve beni arıyorlarsa, Riley ve Şube açısından gizlenmek için daha çok yol.

Sam, Riley'nin Şube'nin ortadan kalkmasına izin vermeyeceğini düşünüyordu ve her ne kadar onunla ve kontrolsüz paranoyasıyla her zaman aynı fikirde olmasam da, bu defa onun yanında yer almak durumundaydım. Riley sinsi pisliğin tekiydi ve kendini Şube'ye daima ve yüzde yüz adamıştı. Böyle kolaylıkla yitip gitmesine izin vermezdi.

Kütüphanenin içindeki ikinci kapıdan içeri adımımı atar atmaz, danışma masasının arkasındaki kısa boylu, beyaza çalan sarı saçlı bir kız bana gülümsedi ve merhaba diye seslendi. Küçük kasabalar hakkında öğrendiğim bir diğer şey, insanların tiksindirici derecede dost canlısı olduklarıydı. Kasabalarının boktan ötesi bir yer olduğu gerçeğini telafi etmeye çalışıyorlardı sanki.

Ben daha büyük şehirleri severdim. Kaybolmak daha kolaydı. Ve daima yapılacak bir şey olurdu.

“Selam,” dedim kıza ve ona sırtıtırken, pantolonumun arkasına sıkıştırılmış bir Browning Hi-Power olduğunu bilse ne düşüneceğini merak ettim. Bu güven verici bir ağırlıktı; soğuk metal, bir silahtan yalnızca santimetreler –saniyeler– kadar uzak olduğumu hatırlatıyordu. Bir tabancayla kendimi daha güvende hissediyordum.

Kız, yaklaşırken bana bakmak için başını kaldırarak, “Nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordu.

Beni takdir edercesine süzdüğünü hissettim. “Pekâlâ,” diye başladım ve ona daha yakın olacak şekilde, bel yüksekliğindeki bankoya yaslandım. “Kütüphaneye çok sık gelmem, bu yüzden buradaki şeyleri kullanma konusunda tam bir geri zekâlıyım.”

Güldüğü zaman gözleri parıldadı ve yüzüme sahte bir gülümseme yayıldı.

“Sorun değil,” dedi. “Sana kesinlikle yardımcı olabilirim. Ne arıyorsun?”

Bakmak istediğim gazetelerin tarihlerini söyledim, beni cam duvarlı bir odaya götürdü. Odanın kapısında ARAŞTIRMA yazıyordu.

Arşiv programını açarken, “Artık her şey dijital ve bulması çok daha kolay,” diye açıkladı. “Yalnızca gazetenin adını buraya yazıyorsun,” ekrandaki bir çubuğu gösterdi, “ve tarihlerini ekleyip ‘ara’ya basıyorsun.”

Saniyeler içinde birkaç seçenek belirdi.

“Teşekkürler,” dedim ve kızın az önce kalktığı sandalyeye oturdum. “Hayatımı kurtardın.”

Parmaklarını birbirine geçirip omuz silkti. Şirindi. Ve tiksindirici derecede masum. “Büyütülecek bir şey değil. Yardıma ihtiyacın olursa, seslen yeter.”

Görevinin başına döndüğünde, gazete seçeneklerini açmaya koyuldum. İlk iki haftalık gazetelerden hiçbir şey çıkmadı. Yaralanmış ya da öldürülmüş bir kızla ilgili hiçbir şey yoktu.

Derken, bir sonraki haftanın perşembe gününe ait gazetenin manşeti ayağa fırlamama neden oldu.

KAYIP KIZ ACİL SERVİSE ULAŞTIRILDI

Gazete kupürünü seçip okumaya başladım.

Son altı aydır kayıp olan Elizabeth Creed, bu sabah erken saatlerde kimliği bilinmeyen bir erkek tarafından Hallowell Hastanesi’ne getirildi.

Creed hastaneye vardığında kanlar içinde ve bilinçsizdi fakat acil servis doktorlarının yaptığı muayenenin ardından, yaralanmamış olduğu görüldü. Gece boyunca ve ertesi gün bilinçsiz yattı. Uyandığı zaman, polise kayboluşu hakkında çok az ayrıntı verebildi.

Creed'in, kendisiyle aynı zamanda ortadan kaybolan annesinin yeri tespit edilemedi.

Polis hâlâ, Elizabeth'i Hallowell Hastanesi'ne getiren genç adamın kimliğini soruşturuyor. On altı ya da on yedi yaşlarında olduğu söyleniyor. Uzun boylu, koyu renk saçlı, kaslı yapılı bir şahıs olup kot pantolon, siyah bir tişört ve siyah ceket giydiği rapor edilmiştir.

Eğer siz ya da herhangi biri bu genç adam hakkında bilgiye sahipseniz, lütfen şerif departmanını arayın.

Soğuk bir şey omurgamdan yukarı sürünerek ilerlerken, makaleyi birkaç kez daha okudum. Makale kızın yaralı olmadığını söylüyordu fakat gördüğüm hatıradan, vurulmuş ve bıçaklanmıştı. Bu yanlış kız mıydı? Yanlış makale miydi? Detaylar uymamasına rağmen, bir şey bana bunun doğru kız *olduğunu* söylüyordu. Fakat yine de diğer saçmalıklarla ilgili hiçbir şeyi açıklamıyordu.

Yani onu vurmuş, sonra da aylar sonra kurtarmış mıydım? İlk yaraları iyileştikten sonra? Geçmişe dair görüntülerde zaman kavramı yoktu. Tek bilebildiğim, silahla yaralanmanın, ben onu kurtardıktan *sonra* gerçekleşmiş olabileceğiydi.

Gözlerimi ovuşturdum. Bunların hiçbirisi mantıklı değildi. Ve araştırma ipuçlarını biraraya getirmekte Anna kadar iyi değildim. Hatta Trev, o yalancı piç bile, bu işlerde benden daha iyiydi. Eğer bize ihanet etmiş olmasaydı, şu an yardımını almaktan mutluluk duyardım.

Öğleden sonranın geri kalanını, bir önceki yıldan başlayıp Elizabeth Creed'i acil servise götürdüğüm güne kadar gelerek bulabildiğim tüm makaleleri okuyarak geçirdim.

O ve annesinin ortadan kayboluşuyla ilgili bir makale vardı. Elizabeth üç gün arka arkaya okula devamsızlık yapmış ve okul müdürü annesini arayıp cevap alamadığında, polisi aramıştı.

Evi, soyulduğuna işaret edecek şekilde altüst olmuş bir halde bulmuşlardı ama yalnızca birkaç şey alınmıştı. Kaybolma üzerine yürütülen bir soruşturma vardı fakat hiçbir sonuç alınamamıştı. Tüm bunlardan Şube kokusu geliyordu. Creed'lerin kaybolmasından üç ay sonra, Elizabeth'in babası evinde ölü bulunmuştu. Kendini vurmuştu.

Elizabeth'in babası Jonathan Creed'i araştırıp kaybolma yaşadığı zaman kasabada bile olmamasına rağmen bir numaralı şüpheli olduğu, polisin onun aleyhinde kanıt topladığı ve küçük kasaba Trademarr'ın onu toplum dışı birine dönüştürmesiyle ilgili tonlarca şey buldum.

Kendini vurmasına şaşmamak gerekti.

Ki bu Elizabeth'i, bulunmasının ardından kimsesiz bırakmıştı.

Elizabeth'in dönüşünden sonraki tarihe ait gazetelere göz gezdirdim ama bir daha hiç adı geçmiyordu.

Elimdeki bilgiyle ilgili sorun, nereye kadar gideceğim konusunda somut bir tarih olmayışydı. Trademarr'da ne kadar süreliğine bulunduğumu bilmiyordum. Bildiğim kadarıyla, Şube'nin emri üzerine Elizabeth'i kaçıran ben olabilirdim ve bu süreçte yaralanmış olabilirdi. Ardından, aylar sonra, belki vicdanım yeniden devreye girmiş ve onu kurtarmıştım. Bu, acil servise teslim edildiğinde neden yaralı olmadığını açıklardı.

Bu senaryo aklıma gelen başka herhangi bir şeyden daha mantıklı görünüyordu. Araştırma odasında işim bittiğinde, kütüphane görevlisinin –sarışın kızın– yanına gittim ve Elizabeth’i tanıyıp tanımadığını sordum. Bana, *Elizabeth Creed’i kim tanımaz ki?* der gibi baktı. Ve sonra, tam yirmi dakika boyunca, Elizabeth’in kurtarıldıktan sonraki hayatıyla ilgili konuşup durdu. Bir koruyucu aileden bir başkasına geçişi, kamuya açık yerlerde birkaç kez sinir krizi geçişi ve sonra ona Travma Sonrası Stres Bozukluğu teşhisi konmasıyla ilgili.

“Nerede oturduğunu biliyor musun?” diye sordum çünkü onun adına kayıtlı güncel bir adres bulamamıştım ve sonunda bu kasabayı terk etmiş olması beni şaşırtmazdı.

Kız bu noktada alarına geçti ve bana bu bilgiyi veremeyeceğini söyledi.

Baba tarafından uzak bir kuzeni olduğumu söyleyerek ipe sapa gelmez bir bahane uydurdum ama bana mısın demedi.

Kütüphaneden çıktığımda saat altıyı geçmişti ve gözlerim fazla okumaktan bitap düşmüştü. Bulabildiğim en yakın otele gidip ellerindeki en ucuz odayı tuttum. Sadece birkaç saatlik uykuya ihtiyacım vardı. Belki uyandığımda –ve bir ya da iki içki içtikten sonra– bugün bulduğum tüm bu saçmalıklar biraz daha anlam ifade ederdi.

Belki.

ON BİR

NICK

Karanlık çöktükten sonra uyandım ve odamdan çıkmadan önce iki shot viskiyi kafaya diktim. Sokağa çıkınca kuzeye yöneldim ve basgitarın, uzaklardan bangır bangır gelen sesini duyuncaya kadar bir süre yürüdüm. Tabelasında büyük, yeşil neon harflerle ARROW yazan bir gece kulübü buldum. Sıra kısa, içkiye duyduğum susuzluk büyüktü, bu yüzden gece kulübünün yeterince iyi olduğuna karar verdim.

İçeride müzik zehirleyici seviyelere yükseltilmişti, dolayısıyla herkes duyulmak için bağırarak zorunda kalıyordu. Renkli ışıklar alanı çevreliyor ve DJ'in arkasındaki yerden tavana kadar yükselen projeksiyon ekranı, gelişigüzel görüntülerin arasında yanıp sönüyordu.

Mekân hıncahınc doluydu ki bu bana buranın, Trademarr'daki tek gece kulübü olduğu, yani yapacak başka bir şey olmadığı izlenimi veiyordu. Mekâna doluşmuş terli vücutların sayısı, kasaba nüfusunun yarısı olmalıydı.

Dosdoğru bara gittim. Otuzlu yaşlarda, kafası dumanlı bir adam olan barmen, yaşımin demlenebilecek kadar büyük olduğunu gösteren kolumdaki yeşil neon bilekliği kontrol etti. Testi geçtiğimde siparişimi sordu.

“Tekila,” dedim. “Elindekinin en iyisi.”

Shot bardağı önüme atılınca bir dikişte içtim ve bir kadının arkamdan bana seslendiğini duydum.

Kız yanımdaki tabureye kayıp otururken döndüm. “Görüyorum da daha en başından o feci şeyle başladın,” dedi.

İkinci posta için barmene parmağımı şıklattım. “Tekila sevmey misin?” diye sordum.

Onun da bileğinde yeşil bileklik vardı, yani her ne kadar göstermese de en azından yirmi bir yaşındaydı. Tüm yüz hatları, henüz olgunlaşıp kendini bulamamış gibi yumuşak ve yuvarlaklı. Gözleri iri ve parlaktı ve buğulu sesinde, flört edermiş gibi yükselen bir tını olmasına rağmen gözleri aksini söylüyordu.

Avcı gördüğümde tanırdım. Bu da bana şunu düşündürdü; hangi tersine dönmüş dünyada ava benziyordum acaba?

“Tekilayla aram iyidir,” dedi ve barın üzerinde ellerini kavuşturdu. “Sevmediğim, tekilanın ardından gelen.”

“Şuur kaybı mı? Yoksa akşamdan kalmalık mı?”

Gülümsedi. “İkisi de. Tabii ki.”

Müziğin temposu yükseldi, elektronik ritmin vuruşunu göğsümde hissedebiliyordum.

“Bir shot ister misin?” diye sordum, hemen başını salladı. Siparişi iki tane olacak şekilde düzelttim.

Doğrudan içkiye uzandığımda gizemli kız elini kolumun üstüne koyarak beni durdurdu. Tenimin üzerinde yayılmış parmaklarına bakıp kolumu hızla çekme dürtüsünü bastırdım.

Elimden geldiğince miskin bir şekilde, “Ne?” dedim.

“Tekila içiyorsan, doğru içeceksin.” Elime bir tuzluk verince gözlerimi devirdim.

“Şaka yapıyorsun herhalde,” dedim.

“Asla şaka yapmam.”

Bir yandan gözlerini bana dikip başparmağıyla işaretparmağının arasını yaladı. Tek kaşımı yay gibi kaldırıp tuzluğu havaya kaldırdım, sonra bana elini verdi. Biraz tuz döktüm. Aynısını yapmak için kendimi geri çektim ama elimi kendininkilerin arasına alarak benim yerime yaladı. Sırıttım. Sırıtarak karşılık verdi.

“Hazır mısınız?” dedi.

“Beş dakika önce hazırdım.”

Güldü. Shot bardaklarını kaldırdık, tuzun ardından tekilayı kafama diktim ve son olarak limon dilimini ısırarak bitirdim. İçkinin hoş bir tadı vardı ve boğazımdan ta aşağıya kadar yakıp midemi kavurdu.

Kız gülümsedi. “Bir tur daha?”

“Her zaman,” dedim.

Yarım saat sonra, gece kulübü etrafımda sallanmaya başladı ve her şey o kadar salak derecede komikti ki kahkahalarımı bastıramıyordum.

“Dans et benimle,” dedi kız.

Shot bardağını sertçe bıraktım. “Ben dans etmem.”

“Elbette edersin.” Bileğimi kavradı ve beni dans pistine çekti.

Üç shot önce, elektronik müziğin yerini hip hop almıştı ve ağır bas vuruşları bacaklarımdan yukarı yükseliyordu. Kıza yanaştım; vücutlarımız birbirine o kadar sıkı sıkıya yapışmıştı ki bizi ayırmak için bıçak kullanmak gerekirdi.

Şarkının nakaratında ritim yavaşlayınca, kız da aynı şekilde yavaş, kıvrımlı hareketlerle önümde hareket etmeye başladı. Tekilanın midemdeki sıcaklığı, artık kızla kendimden başka bir şey düşünemeyecek hale gelinceye kadar aşağılara indi.

Trompetlerin sesi havayı bölüyordu –nasıl bir hip hop şarkıydı bu?– ve kız ellerini gömleğimin altına soktu. Aramızdaki yirmi santimlik boy farkını telafi etmek için başını yatırarak bana bakınca gözündeki o bakışı fark ettim. Hem ben kimdim ki bunu görmezden gelecektim?

Öne eğildim ve ellerim vücudunda gezinirken onu öptüm.

Onun elleri, karnıma doğru yol aldılar; kızlar hep karnı hedef alıyordu.

Geri çekildiğimde, gözleri yarıya yarıya kapanmış, derin derin soluk alıyordu.

“Buradan çıkmak ister misin?” diye sordum.

Başını evet anlamında salladı, böylece elini gömleğimin içinden çekip çıkardım ve onu kapıya doğru çekiştirdim.

Otele giderken cep telefonum çaldı, cebimden çıkardım. Telefonu açtığımda, sesimin kafam bir dünya değilmiş gibi çıkması için elimden geleni yaptım.

“Alo?” dedim.

Gizemli kız –adını hâlâ bilmiyordum– elimi tuttu ve kimin aradığını sordu.

Sam, “Neredesin?” diye sordu.

Üzerinde anlaştığımız parolayı yok saymıştı. “Nerdeyim sence?”

“Sarhoş musun?”

Küçümsercesine güldüm. “Hayır.”

“Nicholas!” diye gürledi.

“Problem yok,” dedim.

Bir sokak köşesinde trafik yüzünden duraksadık ve kız etrafımda döne döne dans etti.

“Ne istiyorsun?” dedim Sam’e.

“Sarhoş olmamanı istiyorum.”

Güldüm. “Çok geç, patron.”

“Lanet olsun, Nick.” Sam, telefonun diğer ucundan uzanıp beni boğmasına üç saniye kalmış gibi sakinleştirici bir nefes aldı.

“Otele dönüyorum,” dedim. “Sabaha kadar orada kalacağım. Söz.”

“Bu birinin kapıdan içeri dalmasına engel olacak mı sanki?”

“Kilitleyeceğim,” dedim ve kız beni kavşağa doğru çekiştirirken kıkırdadım, sokak lambaları başının üzerine ısıltılı haleler düşürüyordu.

Sam boğuk bir ses çıkardı. “Bunun hata olduğunu biliyordum. Oraya geliyorum.”

“Hayır, gelmiyorsun. Beeennn iyiyim. Bu saçma sapan emrivakilerini bir kenara bırak.”

Yeniden homurdandı. “Ayıl, Nick ve böyle saçma sapan dikkatsizlikler yapmayı kes, yoksa oraya gelir, seni sürükleye sürükleye geri getiririm.” Hat kesildi. Telefonu cebime soktum.

“Kimdi?” diye sordu kız.

“Ağabeyim. Pisliğin tekidir.”

Etrafta iki kez dönüp durduktan sonra odama varabildik. İçime şüphe düşmüştü. Sam kesinlikle haklıydı. Fakat bunu ona hayatta söylemezdim. Kendi otel odamın yolunu bulamıyorsam, bir Şube ajanıyla dövüşmem kesinlikle mümkün değildi.

Odaya gelince viskiyi açmayı başardım ve kızla şişeden içtik.

“Ee, fark ettim ki adını bile bilmiyorum,” dedim kıza.

İçkiden bir yudum aldı. “Ben de seninkini bilmiyorum.”

“Bu ikimizin de sorumsuz davrandığı anlamına mı geliyor?”

Sırıtarak ona meydan okudum.

Kaşlarını oynattı. “Kesinlikle.”

“O zaman önce sen,” dedim.

“Belinda.”

“Yalan söylüyorsun.”

“Evet.”

Bu kızıdan hoşlanmıştım.

“Seninki ne?” diye sordu.

Gerçek ismimi hayatta söylemezdim. Daha önce kullandığım bir takma isim de olmazdı. Aklıma gelen ilk şeyi söyledim. “Elijah.”

“Elijah’ya benzemiyorsun.”

“Sen de Belinda’ya benzemiyorsun.”

“Adım Sarah.”

“Hı-hımm.”

Gülümsedi ve hâlâ elinde olan viski şişesiyle bana yanaştı. Şişeyi uzattı, büyük bir yudum aldım. Sonra beni öpmek için parmak uçlarında yükseldi. Şişeyi yere bırakıp ona sarılarak yatağa yönlendirdim. Fakat ellerini yüzüme getirip parmaklarını

çene hattımda gezdirdiğinde, ense kökümde bir şey nabız gibi atmaya başlayınca kasıldım.

“Ne oldu?” diye sordu.

Sendeleyerek uzaklaştım ve ona sırtımı döndüm.

Önce sesleri duydum; alçak perdeden fısıldanan emirler, onu izleyen tabanca *klik*’leri.

“Elijah?” dedi kız.

Pencerenin yakınındaki sandalyeye yığıldım ve hatıralar yavaş yavaş sönerek hayat bulurken başımı ellerimin arasına gömdüm. Gri bir odadaydım. Hayır, gri bir koridor fakat sanki tavan on metre yüksekteymiş gibi, bütün sesler boşlukta yankılanıyordu.

“Onu görür görmez öldür,” diye emir verdi kulaklığımdan gelen ses.

Siyah bir operasyon takımı giymiştim, elimde ve bacağıma bağlanmış birer silah vardı.

“En son nezarethane yakınında görülmüş,” dedi ses.

Labirentin içinde kara bir hayalet gibi ilerliyordum. Arka tarafta hücrelerin bulunduğu duvara geldiğimde, en sağdaki hücrenin içinde yere çömelmiş bir kız gördüm. Koyu renk bir saç yığını yüzünü örtüyordu.

Tabancamı yukarı kaldırdım.

Onu görür görmez öldür.

Parmaklarım tetiğe bastırdı.

“Elijah!”

Aniden doğruldum, omzumdaki elin bileğini yakaladım ve o kişinin ayaklarını yerden kestim.

Kızın –Sarah’nın– ağzı açık kaldı. Kendime geldim, yere çarpmadan önce onu yakaladım.

Soluk halının bir adım uzağında, parlak gözleri bana dikilmiş, öylece kalakaldı.

“Üzgünüm,” diye mırıldandım. “Niyetim...”

“Gitmeliyim,” dedi.

“Gitmelisin,” diye tekrarladım.

Onu ayağa kaldırdım, tişörtünü düzeltti.

“Üzgünüm,” dedim. Gelip giden görüntüleri nasıl açıklayacağımdan emin değildim bu yüzden denemedim bile.

“Sorun değil.” Kapıya yöneldi. Koridor boyunca ve dışarıda kaldırıma kadar onunla yürüdüm.

“Gece kulübüne kadar seninle yürümemi ister misin? Ya da sana bir taksi çağırmamı falan?”

Elini sallayarak gitmemi işaret etti. “Kendim hallederim. Seninle tanışmak güzeldi, Elijah.”

Elijah’yı, sahte olduğunu biliyormuş gibi söylemişti.

“Seninle de.”

Yaklaştı ve yüzünde bir sırtışıla yanağımdan öptü. Uzaklaşıp karanlıkta kaybolurken, daha otel odasındaiken fark etmem gereken bir şey dikkatimi çekti. Zil zurna sarhoş olmasam anında farkına varacağım bir şey.

Onu neredeyse yere düşürdükten sonra yüzündeki ifade. Korku değildi. Panik değildi. Şok değildi. Hissetmesi gereken şeylerden hiçbirisi biri değildi.

İfadesi boştu.

Zerre kadar korkmamıştı.

ON İKİ

ELIZABETH

Ertesi gün, sinir krizimden iki gün sonra, Merv'e girdiğimde, herkesin bana baktığı ama aynı zamanda benimle göz teması kurmaktan kaçındığı gibi rahatsız edici bir hisse kapıldım. Yataklarına ve boynumdan aşağıya bir sıcaklık yayıldı ve hemen oracıkta işten ayrılmayı düşündüm. Merv'ün ofisinde bir yığın başvuru duruyordu. Yerimi dolduracak birini bulabilirdi.

Sonra bütün yazı, insanların hakkımda ne düşündüğü konusunda endişelenerek odamda geçirmenin nasıl bir şey olacağını düşündüm ve bunun herkesle yüzleşmekten çok daha beter bir kader olacağına karar verdim.

Chloe beni görünce dinlenme odasına kadar peşimden geldi.

“Döndüğüne çok sevindim.” Açılır kapanır metal sandalyelerden birine çöküp şakaklarına masaj yaptı. “Sensiz bir gün daha geçirmeye tahammül edemezdim.”

“Pek iyi görünmüyorsun,” dedim.

Elini sallayarak beni geçiştirdi. “Sadece baş ağrısı. Bu mekân yüzünden, yemin ederim.”

“Ee.” Onunla yüz yüze gelmek için döndüm. “Herkes geçen gece olanları konuşuyor mu?”

“Önemi var mı?”

“Evet.”

Onu itip benimle yüzleşmek üzere ayağa kalktığında sandalye ciyakladı. “Hayır, yok. Sadece çeneni yukarda tut ve burada çalışan eziklerin yarısından daha iyi olduğunu hatırla yeter. Ben de dâhil.”

Güldüm ve kendimi anında milyon kat daha iyi hissettim. “Teşekkürler.”

Omzuma hafifçe vurduktan sonra geri çekildi. “Sanırım burada, özellikle senin masalarından birini isteyen bir adam olduğunu duyduğuna da sevinirsin. Henüz gelmediğini söylediğimde, beklerim dedi.” Kaşlarını oynattı. “Senin için yüklü bir bahşış olabilir!”

Sallantılı küpeleri sallanarak seke seke gitti.

Çantamı dolabıma bırakıp iş önlüğümü bağladıktan sonra, benim bölümümü kimin istediğini görmek için dükkânın ön kısmına geçtim. On dört numaralı koltuklu masada sırtı bana dönük, koyu renk saçlı bir adamın oturduğunu gördüm.

Canım sıkıldı.

Kim olduğunu gayet iyi anladım.

Elimde sipariş defteriyle masaya gittim. “Merhaba, Doktor Sedwick.”

“Elizabeth!” Benimle yüzleşmek için masasında hafifçe döndü, ellerini masanın üzerinde kavuşturmuştu. Üzerinde her zamanki

terapist kıyafetleri yoktu. Bunun yerine, spor şort ve mavi tişört giymişti. Terapist olmak için genç olduğunu düşünmüştüm ama Aggie onu önermişti ve onun kararlarına güveniyordum. Haklı çıkmıştı. Doktor Sedwick'te, eskiden terapistlerde gördüğüm o monoton ses yoktu. Durmadan başını sallayıp not almıyordu. Seanslarımız daha ziyade birer sohbetti ve son birkaç ayda onu arkadaş gibi görmeye başlamıştım.

Bu onu görmekten mutlu olduğum anlamına gelmiyordu. Özellikle de bugün, sinir krizinden iki gün sonra.

“Aggie seni aradı, değil mi?” diye sordum.

Doktor Sedwick ellerini serbest bırakırken yüzündeki basit, rahat ifadeyi bozmadı. “Bir adam, ardında açlıktan başka bir sebep olmadan öğle yemeği yiyemez mi?”

Kaşlarımı çattım, bunu yememiştim.

“Pekâlâ.” Pes ederek ellerini kaldırdı. “Evet, aradı. Ama burada resmi görevde değilim. Yalnızca kontrole gelmiş endişeli bir arkadaşım. Ayrıca, canım *gerçekten* de burger istedi.”

“Tamam,” diye başladım kendime rağmen gülümseyerek. “Pastırmalı burger’i tavsiye ederim. Gerçekten iyidir.”

Bir kaşını kaldırdı. “Ya? Peki, o zaman ondan alayım. Bir Heineken’le birlikte, lütfen.”

“Öğleden önce bira mı? Terapistim bunu onaylamazdı.”

Kıkırdadı. “Terapistine söyle, sadece bir tane içmeye söz veriyorum, daha fazla değil.”

İçki siparişini vermek üzere hızla bara gittim. Evan’ı barın arkasında görünce, kalbim kaburgalarımın çarpacaktı. Bugün çalışmıyor olması gerekiyordu. Önümüzdeki iki gün izinliydi ve bugün gelmeye karar vermemin nedenlerinden biri de buydu.

Evan'ın gözü bana takılıp bakışları yumuşayınca kadar restoranın ortasında donmuş vaziyette öylece durdum. Karşılık olarak beğeniyle ıslık çalan kırklı yaşlarda bir kadına barın üzerinden içkisini itmeden önce, ağzını *Buraya gel*, der gibi oynattı.

Barın kenarına geçip durdum. Midem allak bullak oldu. Parmak uçlarımda ter birikmişti.

“Selam,” dedi Evan ve yakınıma geldi. “Nasıl-sın?”

Rahatsızlık ve utanç yere, önlerine kir bulaşmış beyaz Converse'lerime bakmama neden oldu. Kaçıp gitse Evan'ı suçlamazdım. Ben kaçıp gitmek istiyordum.

“Lissy?” dedi.

“Fena değilim,” diye çabucak cevap verdim ve gitgide yükselen kahredici yumruyu çıkarıp atmaya çalışarak boğazımı temizledim. “İyi-yim.”

Başını yana yatırıp kaşlarını çattı. “Emin misin? Şey... olanlar... benim yüzümden miydi? O geceyi düşünüp duruyorum ve acaba ne yaptım da senin öyle olmana... bilmiyorum. Her şeyden önce, seni ormanda bir başına bırakmamalıydım. Üzgünüm.”

Başımı kaldırdım. Evan'ın yüzündeki ifade, samimi bir endişeydi. Alaycılıktan eser yoktu.

“Gerçekten seninle alakası yoktu,” diye yanıtladım. “Yemin ederim.”

Boku yemiş biriyim.

“Yine de.” Uzanıp elini omzuma koydu ve hafifçe sıktı. “Konuşmaya falan ihtiyacın olursa, buradayım. Bir yere gitmiyorum.”

Derin bir nefes aldım. Bu konuşmanın böyle gideceğini hayal etmemiştim. Aslına bakarsanız, ikimizin en ufak bir konuşma yapmasını bile beklemiyordum.

Sırtımdaki gerginlik dağıldı ve omuzlarım gevşedi. “Teşekkürler, Evan. Gerçekten. Bunun benim için anlamı büyük.”

Ağzının kenarları kıvrıldı. “Yoo. Biz arkadaşız. Arkadaşların bunu yapması gerekir.”

Arkadaştan fazlası mıyız ya da herhangi bir zaman olacak mıyız, diye sormayı öyle feci şekilde istedim ki kelimelerin tadını dilimin ucunda duyabiliyordum; tatlı ama bir parça tuzlu, muhtemelen bugüne dek söylenmiş en iyi sözler, muhtemelen bugüne dek söylenmiş en kötü sözler.

Soru kendiliğinden dışarı kaçıvermeden önce ağzımı sımsıkı kapadım.

Evan’la işler iyi gidiyordu. Suları bulandırmak istemiyordum.

“İşe geri dönmem gerek,” dedim ve acaba bu yeni bir hayatın başlangıcı olacak mı diye merak ederek aceleyle uzaklaştım. Bombok olmuş kendi hayatımdan daha iyi bir hayat.

ON ÜÇ

NICK

Ertesi gün cep telefonumun sesiyle uyandım. Gözlerim hâlâ yapışmış gibi kapalı halde, yatakta yuvarlanıp el yordamıyla telefonu aradım.

“Alo?” diyerek açtım, çığ ve uyku sersemi bir sesle.

Telefonun diğer ucundaki kişi rahatlayarak iç geçirdi. “Hayattasın,” dedi Sam.

“Sanırım bu tartışmaya açık bir konu.”

Homurdanarak doğrulup oturdum ve yüzümü ovuşturdum. Bazı yerleri açılmış perdelerden içeri gün ışığı sızıyordu. Komedinin üzerindeki saat, öğleden sonra üç olduğunu gösteriyordu.

“Bütün sabah seni aradım,” dedi Sam.

“Affedersin. İçkiyi uyuyarak atıyordum. Senin talimatındı, değil mi?”

Sam yeniden iç geçirdi. “Eğer bir daha böyle saçmasapan bir şey yaparsan, Tanrı’ya yemin ederim, Nick, oraya gelir...”

“Evet, evet, biliyorum. Buraya gelir ve beni sürükleye sürükleye geri götürürsün.”

“Hayır, seni diz kapağından vururum.”

Pofladım. “Bu sabah merhametsizsin.”

“Öğleden sonra,” diye düzeltti. “Ve gayet ciddiym.”

Yalpalayarak banyoya gittim. “Evet, anlıyorum. Bekle, işemem gerek.” Telefonu bırakıp işimi hallettim. Banyodan çıkarken telefonu geri alıp ön taraftaki pencerenin önündeki sandalyelerden birine kendimi attım. “Şu küçük mesele aradan çıktığına göre, sana bir şey söylemem gerek.”

“Ne?”

“Dün gece yine hatıralarım geri geldi.”

“Ve?”

“Ve sanırım biri Şube’den kaçmaya çalışıyordu ama bu kişinin Elizabeth olup olmadığından emin değilim.”

“Elizabeth de kim?”

Kendime bir shot viski koyup kafama diktim. “Kız. Burada olmamın sebebi ya işte?”

“Bir isim bulmuşsun. Güzel. Anna dosyada olanlarla eşleştirme yapabilir. Kızı bulabildin mi? Hâlâ hayatta mı?”

“Burada. Duyduklarıma bakılırsa kafayı yemiş. Ama daha bulamadım.”

“Evet, pekâlâ, herkes Şube’den akıl sağlığıyla kaçacak kadar şanslı değil.”

Tüm bunları gayet iyi biliyordum.

“Bugün onu arayacak mısınız?” diye sordu Sam.

“Evet. Ama önce...”

Kendimi durdurdum. Neredeyse doğru düzgün bir içki içmeliyim diyecektim. Bunun yerine, “Yemek yemeliyim,” dedim.

“Daha sonra beni ara ve ne bulduğunu anlat. Anna’nın yeniden dosyalar üzerinde çalışmasını sağlayacağım.”

Konuşmayı bitirip odama göz gezdirdim. Çıkış yapmadan önce burada bir gece daha geçirecektim. Aslında daha bir gecelik nakit param vardı ama parayı yatağa harcayarak çarçur etmekten nefret ediyordum. Mecbur kalırsam kamyonette uyuyabilirdim. Bir araçta ilk kez gecelemiş olmayacaktım nasılsa.

Şube için yaptıklarımın çoğu hâlâ kafamda bir bok yığının içinde gömülüydü fakat Şube’den önceki hayatıma dair hatıralar bir süre önce geri gelmeye başlamıştı. Babamın evini, Şube’den uzun zaman önce son kez terk ettiğimde, aylarca arabasında yaşamıştım. Geçinecek parayı bulmak için kadınları kandırıyordum. Bazen işi fazlasıyla kolaylaştırıyorlardı. Zaman zaman, o hayata dair eski suçluluk hissinin gizlice bu hayata sızdığını hissediyordum. Ve sonra, kendime bazen hayatta kalmak için yapmam gerekeni yaptığımı hatırlatıyordum ve suçluluk hissi hemen gidiyordu.

Uzun, sıcak bir düşün ardından, otelden saat dördü biraz geçte ayrıldım ve kasabaya ilk geldiğimde gördüğüm restoran barın yolunu tuttum.

Merv’ün Yeri konsept konusunda aşırıya kaçan mekânlardandı ve Merv’ün konsept seçimi belli ki İrlanda’ydı. İçerideki her şey yoncalarla kaplanmış ya da yeşile boyanmıştı. Ses sisteminden bangır bangır İrlanda müziği yükseliyordu.

Buradan daha şimdiden nefret etmiştim ve daha oturmamıştım bile.

Barın sonunda boş bir tabure seçerek sahte kimliğimi çıkardım.

Barmen, fazla uzamış sarı saçları olan, benden kısa bir çocuk, yanıma geldi. Polo tişörtündeki rozette adının Evan olduğu yazıyordu.

“Sana ne verebilirim?” diye sordu.

“Viski,” dedim ve kimliği onun için çevirdim. Bir içki koyup barın diğer ucuna doğru hızla uzaklaşmadan önce viskiyi önüme koydu. Düşünürken içkiyi yudumladım. Elizabeth kesinlikle Trademarr’da yaşıyordu, yoksa kütüphaneci onun kasabayı terk ettiğini söylerdi. Bu bilgiyi vermenin herhangi bir sakıncası olmazdı.

Belki barmen onu tanıyordu. Barmenler her şeyi bilirdi.

Yine büyük bir yudum aldım ve arkamdaki pencereler ile çıkışları kontrol ederek barın üzerindeki aynaya göz atıyordum ki kasanın üzerine bantla tutturulmuş bir dizi resim gözüme çarptı. Bazıları fotoğrafı çeken kişiye kadeh kaldıran müşterilerin fotoğrafıydı. Ancak çalışanların da birkaç fotoğrafı vardı ve koyu kahverengi saçlı, gözleri çeyreklikler kadar yuvarlak olan bir kızın resmini gördüğümde, ağzım kupkuru kesildi.

“Hey,” diye seslendim barmene ve barmen bana, *Lanet olası bir saniye bekle*, der gibi bir bakış attı fakat o kızın kim olduğunu öğrenmem lazımdı, hem de hemen.

Barın üzerinde parmaklarımı tıklattım.

Çocuk sonunda salma salına yanıma gelerek yarı boşalmış viski bardağıma baktı.

“İçkiyle ilgili bir sorun mu var?”

Fotoğrafı işaret ederek, “Kim bu kız?” diye sordum. İkinci defa baktığımda, kızın Evan’ın yanında durduğunu, Evan’ın ona sarıldığını fark etmiştim. “Yanındaki kız.”

“Kim?” dedi ve kaşlarını çattı. “Lissy mi?”

Lissy. Elizabeth.

“Evet,” dedim çabucak ve alçak sesle. “Hâlâ burada çalışıyor mu?” Arkamı dönüp restorana göz gezdirdim. “Şu an mesaide mi?”

Evan’ın kaş çatışı derinleşti. “Hayır, az önce çıktı. Mesajın varsa ona iletebilirim...”

Barın üzerine bir onluk attım, tabureden kayarak indim ve çıkış kapısına doğru hızla ilerledim; *gitme* dürtüsü diğer tüm duyularıma galip gelmişti.

Gözlerimle Washington Caddesi’ni ve gelip geçenlerin yüzlerini taradım.

Evan benim ardımdan hızla kapıdan çıktı. “Ahbap,” dedi. “Sen de kim oluyorsun?”

Elizabeth’i anacaddede göremeyince, binanın köşesini döndüm ve güney kısmına kayarcasına girince personel girişini buldum.

“Ahbap!” dedi Evan yeniden.

Burada kimse yoktu.

Arkadaki otoparka gittim.

Boş.

Ellerim yanlarımda kıvrılarak yumruk oldu.

Evan’ın ayak sesleri, kaldırımda arkamdan gümbürdeyerek geliyordu. Hızla dönüverdim, tişörtünün yakasını kavradım ve onu kendime çektim. “Nerede o? Ne tarafa gitti?”

Evan ters ters baktı ama kendini geri çekmedi. Benden on santim kısaydı fakat yiğitliğine laf ettirmiyordu. “Sana söyleyeceğimi mi sanıyorsun? Sen lanet olası bir kaçıksın.”

Biri, “Evan?” diye seslendi.

Kafamı kaldırıp Evan’ın başının üzerinden baktım.

Bir şey, titreyen bir elden yere düşünce kaldırıma çarpıp paramparça oldu.

Benimle göz göze geldi. Dudakları kıpırdandı fakat hiçbir şey çıkmadı. Yüzünün bütün rengi çekildi.

Kalbim duracaktı. Bir hava baloncuğunun içine hapsolmuş-
tum sanki.

“Sensin,” dedi.

ON DÖRT

ELIZABETH

Elimi Merv'ün tuğla cephesine koyarak yaslandım.

Gerçekten o muydu?

Gabriel.

Gözyaşlarımın akmasına izin vermek istemiyordum, bunu yaparsam onun yeniden kaybolacağından korkuyordum. İşler böyleyken, onun şüpheli akıl sağlığımdan kaynaklanan hayal gücümün bir ürünü olduğundan endişe ediyordum. Kurtarıldığım gece bulanık bir anıdan ibaret olsa da Gabriel'i gayet net hatırlıyordum. Ne de olsa o, beni kurtaran kişiydi.

Fakat parçalanmış zihnim onu o sırada olduğundan daha yaşlı görmüş olmalıydı çünkü şu anda benden çok da büyük görünmüyordu. O gecedен beri bir gün bile yaşlanmadığına yemin edebilirdim.

“Gerçek misin?” diye fısıldadım.

Gabriel, Evan’ı bıraktı ve bana doğru bir adım attı. Parmaklarım tuğla boyunca sürünerek geriye doğru sendeledim.

Yüzümdeki korkuyu okumuş olmalı çünkü durdu, donakaldı ve bana öylece baktı.

Hiçbir şey söylemedi.

Ayaklarımı, bacaklarımı, dizlerimi, ciğerlerimdeki havayı hissedemiyordum. Arapsaçına dönmüş düşüncelerden ibaret kalmıştım.

Eski kurşun yarası göğsümde titreşti.

Başını yana yatırdı. “Beni tanıyorsun.”

Bu bir soru değildi ama gözlerindeki bakış, kısmen öyle olduğunu söylüyordu.

Nefes aldım. Yutkundum. Nefes verdim. Başımı salladım. “Gabriel?”

Gözlerinin kenarları kısıldı, çenesi kasıldı, dolgun dudakları büzüldü.

“Hayır. Evet.” İç geçirdi. “Evet. Gabriel. Şimdilik.”

Bunun ne anlama geldiğinden emin değildim fakat duymak istediğim tek şey buydu.

“Onu tanıyor musun?” diye sordu Evan.

Caddede bir araba hızla önümüzden geçti, bir grup kız şarkı söyleyerek radyoya eşlik ediyordu. Kulağıma sinek *vızıltısından* başka bir şey gibi gelmiyordu.

“Evet,” dedim Evan’a. “Onu tanıyorum.”

“Sen... Yani...” Evan, Gabriel’a, sonra bana baktı. Yaklaşıp sesini alçattı. “Kalmam gerekiyor mu? Barı biraz başıboş bıraktım ve...”

“Hayır,” dedim fazlaca hızlı bir şekilde ve dudaklarımı yaladım. “Sen içeri gir. Sorun yok.”

“Emin misin?”

“Eminim.”

Evan ikna olmamış gibi Gabriel’a baktı. Emin olduğumdan bile emin değildim. Gabriel’la yalnızken güvende miydim? Hatta Trademarr’da güvende miydim?

Kaçtıktan sonra, esir tutulduğum kasabada kalmanın riskli olup olmadığını düşünmüştüm hep. Beni yeniden bulmak isterse, bu zor olmazdı. Fakat gitmek için hiç imkânım olmamıştı. Ailemden geriye kalan kimse yoktu ve Çocuk Koruma Hizmetleri, kasabadan başka yere taşınmamı sağlayacak konumda değildi.

Burada, o laboratuvardayken olduğum kadar kapana kısılmış durumdaydım. Ve şimdi en büyük korkum gerçekleşiyor olabilirdi: İşi bitirmek üzere geri dönmüşler ve ben işlerini çok kolaylaştırmış olabilirdim.

“Ben iyiyim, Evan,” dedim yeniden ve Evan sonunda içeri girip beni Gabriel’la otoparkta bir başıma bıraktığında ben hâlâ ona bakıyordum ve o da bana bakmaya devam ediyor aramızdaki sessizlik, lastik bir bant gibi geriliyordu.

Ne diyeceğimi bilmiyordum. İlk kimin davranacağını bilmiyordum.

Çok geçmeden Gabriel davrandı.

Bana doğru bir adım daha atınca irkildim. Ellerini yukarı kaldırdı.

“Buraya seni incitmek için gelmedim.”

O kadar hızlı nefes alıp veriyordum ki titrek bir sesle yanıt verdim. “Sana inandığımdan emin değilim.”

Yerde paramparça olmuş cep telefonuma baktım. Gabriel'i gördüğümde düşürmüştüm. Telefonu aldı ve ürkütüp kaçırmak istemediği bir tavşanmışım gibi yavaşça bana uzattı.

Telefonu ondan alarak açmaya çalıştım ama ekran siyah kaldı.

Merv'ün restoranına bakan geniş pencerelere varıncaya dek binanın cephesi boyunca geri geri gittim. Böylece tanıklar olacaktı.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordum.

Gözleri benden uzaklaşıp aniden kavşağa, geçen arabalara kaydı. Bir sürü araba ve normal hayatları olan, normal şeyler yapan bir sürü insan. Umutsuzca bu insanlardan biri olmak istiyordum.

“Seninle ilgili hatıralarım var,” diye yanıt verdi sonunda. “Ve ne anlama geldiklerini çözmeye çalışıyorum.”

Kaşlarımı çattım. “Bunu, bilmiyormuşsun gibi söyledin. Ne olduğunu bilmiyormuşsun gibi.”

“Bilmiyorum.”

“Bu nasıl mümkün olabilir?”

Soruyu dile getirir getirmez anında geri çekmek ve yeniden yutup boğazımdan aşağı göndermek istedim. Ortada gayet bariz bir cevap varken sorulacak en aptalca soruydu.

“Hafıza kaybı,” dedi.

“Affedersin, ben...” Yanaklarıma sıcak basarken yere baktım. “Bunu tahmin etmem gerekirdi.”

Bir şey söylemedi.

“Nasıl oldu? Hafıza kaybı?”

Çenesi kasıldı. “Uzun hikâye.”

“Yani buraya gelmenin sebebi,” boğazıma bir yumru oturdu, “beni öldürmek değil mi?”

Yüzünün sert hatları yumuşadı ve bir adım daha attı. “O zaman seni kurtarmıştım, değil mi?”

Başımı evet anlamında salladım.

“O halde neden altı sene sonra seni öldürmek için geri geleyim?”

“Bilmiyorum... ben...”

“Ben artık o kişi değilim.”

Bir an nefesimi bıraktım ve sırtımı binaya yaslayarak döndüm. Bu konuşmayı yapıyor muyduk gerçekten? Hiç kimse bir İrlanda aile restoranının önündeki kaldırımında böyle konuşmalar yapmak zorunda kalmamalıydı.

Hayatımı yeniden mantıklı bir düzene sokmaya çalışarak yüzümü ovuşturdum. Ama ne de olsa, uzun zaman hiçbir şey mantıklı olmamıştı.

“Bir yerde konuşabilir miyiz?” diye sordu. Başıyla yolun karşısındaki kahve dükkânını işaret etti, başımı onaylarcasına salladım. İhtiyacım olan buydu. Kafein. Tanıdık bir yer. Beni dik tutması için altımda bir sandalye.

Kavşakta yeşil ışık yanıyordu bu yüzden trafik akarken kaldırımında beklemek zorunda kaldık.

Gabriel yanımdayken ne kadar uzun boylu, ne kadar sağlam ve gerçek olduğunu hemen fark ettim. Üzerindeki siyah tişörtün altında omuzlarının ne kadar geniş olduğunu, gömleğinin kollarının altından bile pazularının hatlarının nasıl görülebildiğini. Ellerindeki damarların ne kadar çıkık olduğunu, parmak eklemlerinin ne kadar sert olduğunu. Yaralar sağ elini sol elinden daha çok kaplamıştı.

Farklı kokuyordu.

Rafımda duran cam şişede kaydını tuttuğum hatıradaki gibi değildi tam olarak. Kokuların dengesi değişmişti.

Ona tutunan çok hafif bir çam ağacı, misk ve belki bir parça lavanta tınısı vardı. Çiçeksi bir şeyler. Çamaşır deterjanıydı belki de.

Işık değişip de geçmemize izin verdiğinde, Gabriel adımlarını bana uydurdu. Konuşmuyorduk.

Declater'in kapısını benim için açık tuttu. İçeri girdim. Kavrulmuş kahve çekirdeklerinin zengin kokusu rahatlamamı sağladı. Birazcık. Normal bir kokuydu. Kahve almak benim için normal bir şeydi. Ama yanımdaki kişi normal değildi, bunların hiçbiri normal değildi.

Buzlu latte söyledim. Gabriel sütsüz kahve istedi. Pencerele, çıkışa yakın bir masa seçti ve bunun için minnettar hissettim.

Oturduk.

Midem bulanıyordu.

"Adım," diye başladı fincandan yükselen buhara bakarak, "adım Nick. Gabriel değil."

Uzun zaman önce bir Gabriel'la uzaktan yakından alakası olmadığına karar vermemiş olsam, bu itirafa şaşırabilirdim.

"Nick," diye tekrarladım. "Neden Gabriel?"

"Bu bir takma isimdi." Kahve fincanını yarım santim döndürüp bana baktı.

Onunla tanışmamla şimdi arasında uzanan zaman içerisinde, onun hakkında çok önemli bir ayrıntıyı unutmuş olduğumu fark ettim; gözlerini. Buz mavisiydi. İncecik, hafif bir siyahla çevrelenmişti. Çok şey bilen gözler.

Siyah saçları hatırladığımdan daha uzundu ve kulaklarının etrafında kıvrılıyordu. Yüzü temiz bir şekilde tıraşlanmıştı. Dişleri şeker gibi beyazdı.

"Neden buradasın?" diye sordum. "Neden şimdi?"

Soruyu eveleyip gevelemek için bir neden görememiştim. Bilmek istiyordum. Bilmeye ihtiyacım vardı.

Kıpırdandı ve camdan dışarı, gözlerinin mavisini neredeyse beyaza dönüştüren yoğun gün ışığına baktı.

“Bu karmaşık ve uzun bir cevap.”

“Bir yere gitmiyorum.”

Yeniden bana baktı. “Çok şey oldu, şeyden beri...” Cümlesini tamamlamadı ama neyi kastettiğini biliyordum. O geceden beri.

“Onlar...” Dudaklarımı ıslattım; damağım kurumuştı, yüreğim ağzımda atıyordu. “Onlar burada mı?”

Başını hızla iki yana salladı. “Artık onlar için çalışmıyorum ve bildiğim kadarıyla, ortalıkta değiller.”

Onlar için çalışmak. Sanki marketin deposunda çalışıyordu. Ya da tesisatçı çırağıydı. Yaptığı şeyin normal bir tarafı yoktu. Ya da eskiden yaptığı şeyin.

“Onlar kim?” diye sordum.

Kaçırıldığımdan beri bunu kendime tekrar tekrar sormuştum. Neden alıkonmuştum? Anneme ne yapmışlardı? Neden bana öyle şeyler yapmışlardı?

Kayıp olduğum zamanlarda neler olduğunu kimseye anlatmamıştım. Anlatsam kimse bana inanmazdı. Ancak sessizlik ve o sırrı saklamak benimle daha uzun süre kalması, içime attıkça kâbusa dönüşmesi ve olup bitenlere inandığım için daha da delirdiğimi düşünmem anlamına geliyordu.

Belki de hiç olmamıştı.

“Adları, Şube.”

“Neciler?”

“Biyosilah üretmekle tanınan özel bir kuruluş, daha çok devlet için.”

Kafenin kapısı açıldı ve bir kız, kulağına yapışmış cep telefonuyla içeri girdi. Az önce aldığı bir elbise hakkında yüksek sesle konuşuyordu. Kasada sıraya girdiğinde, gözü Nick'e takıldı ve kız arkaya doğru büküldü. Tüm vücudu değişti, uzadı, kam-burunu çıkardı, bakışları delici ve arzuluydu.

O bir katil. Masada bir katille oturuyorum.

Boğazım düğümlendi.

"Bu biyosilah nedir, tam olarak?" diye sordum.

"İnsan vücudunu silaha dönüştürmek. Genetik değişimler. Bu tür şeyler."

Doğrudum. Birkaç şey yerli yerine oturdu. Nick, değişen yüz ifademi yakaladı ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Ne?" diye sordu. "Ne oldu?"

Yüzüme masum olduğunu umduğum bir ifade yerleştirdim.

"Hiç."

Kaş çatışı derinleşti. "Bir şey biliyorsan söyle bana."

Bu itirafı tek bir canlının yanında bile yapmamıştım. Şimdi yapmaya da niyetim yoktu.

"Sadece..." Omuz silktim. "İnanması güç, hepsi bu. Kendimi bir macera filminde falan gibi hissediyorum."

"Hayır." Güldü fakat sesinde mizahtan eser yoktu. "Bu benim hayatım."

"Beni hatırladığını söylüyorsun ama ne kadarını *hatırlıyorsun?*"

"Şey..." Kahve dükkânına göz gezdirdi. "Konuşabileceğimiz bir yer var mı, insanlar..." Sesi canlılığını yitirdi.

İnsanlar duymadan.

Eski yaralarım nabız gibi atarak uyarı verdiler. Gabriel –Nick– o gece bana zarar vermemişti ama yine de o hatıralarla iç içe geçmiş durumdaydı ve beni kurtarmış olsa da temkinliydim.

“Park olur mu?” diye yanıtladım. “Muhtemelen biraz yalnız kalabileceğimiz bir bank ya da öyle bir şey bulabiliriz.”

Başını onaylarcasına salladı ve bir saç buklesi alnına düştü. Saçını geriye attı. “Önden buyur,” dedi. “Ben takip ederim.”

ON BEŞ

NICK

Parkın nerede olduğunu biliyordum ama Elizabeth'in kontrolün kendisinde olduğunu hissetmesini istedim, bu yüzden yolu bilmiyormuş gibi davrandım. Bana karşı aşırı derecede temkinliydi ve bunun için iyi nedenleri vardı. Muhtemelen gömmek istediği bir hatıranın parçasıydım.

Parka varmamız yalnızca beş dakikamızı aldı. Bankı o seçti. Bir akça ağacın gölgesinde oturduk; arkamızda fiskiye şırıldıyordu. Oyun alanı hıncahınç doluydu, çığlık atan çocukların sesi beni geriyordu.

Buna rağmen sırtımı banka yaslayarak derin bir nefes aldım ve duruma hâkimmişim gibi davranmaya çalıştım.

Sonraki yirmi dakika boyunca, Elizabeth'e yarı gerçekleri anlattım. Ona ormanda geçen hatıraları anlattım çünkü zaten

bunları biliyordu. Şube hakkında fazla bir şey anlatmadım; yalnızca en çıplak detayları. Şube'den yıllar önce ayrıldığımı, o zamandan beri geçmişimi bir araya getirmeye çalıştığımı düşünmesini sağladım. Uzun bir liste oluşturan bir yığın ciddi şey arasındaki önemsiz bir hatıra olduğunu düşünmesini istiyordum.

Öncelikle neden Şube'ye dahil olduğunu ve o geceyle ilgili geri dönen anılarda neden yaralı olduğunu çözmeden, benim hakkımda fazla şey bilmesini istemiyordum. Gerçekten onu öldürmeye gönderilmişsem, sebebini bilmek istiyordum. Bunun için gerçekten iyi bir neden olmalıydı; Şube alakasız insanları öldürmek için bu kadar zahmete girmezdi.

Bitirdiğimde, Elizabeth, ağacın uzanamadığı yere düşen gün ışığındaki çimlere gözlerini dikti.

Parmaklarımı çıtlattım. Bir kez daha çıtlattım. Bir içkiye ihtiyacım vardı.

“Yani bu Şube,” dedi, “beni kaçıranlar onlar mıydı?”

Yüzünü okumaya, benimle oynayıp oynamadığını kestirmeye çalıştım. Neden kaçırıldığını *biliyor* muydu? Beni kandırmak için aptalı mı oynuyordu?

Güneş yüzünden gözleri kısılmıştı, ağzı gevşek, dudakları ıslak, omuzları düşüktü. Onu çok da iyi okuyamıyordum; bu ya benim boku yemiş algımı ya da onun bir şeyleri saklamadaki yeteneğini gösteriyordu.

“Kesin olarak bilmiyorum,” dedim, “ama işin içindeydiler. Özellikle de son kısımda.”

Anlatmadığım şey ise beni, onu öldürme göreviyle gönderdikleriydi. Özellikle *beni*. Adını öğrendiğimde, dosyamdaki Hedef E. isminin Elizabeth olduğunu anlamak için fazla kafa yormam gerekmemişti.

Ona bu kısmı anlatmaya niyetim yoktu. Asla. Bu görevi tamamlamamış olmamın önemi yoktu. Bana bir kez bu emir verildiyse, bir daha verilmiş olabilirdi. Ne söylersem söyleyeyim, bana inanmazdı. Ve bana güvenmesine ihtiyacım vardı.

“Kaçtığında seni hastaneye götüren ben miydim?” diye sordum ona.

Başını evet anlamında salladı. “Evet. O gece beni ormanda bulmuştun.”

“Vurulmuş muydun?”

Ellerini kucağına çekti ve sağ elinin eklemlerini defalarca ovuşturdu. Huzursuzlanıyordu. Bu kadarını okuyabiliyordum.

“Hayır,” diyerek cevap verdi. “Hiç yaralanmamıştım.”

Yalan söylüyordu.

Piç kurusu.

“Yemin ederim ki...”

Konuşmaya başlamıştım ki sözümü kesti.

“Üzerimde çok kan vardı ama benim değildi.”

“Ya.” Başımı salladım; sanki bu bir anlam ifade edermiş gibi. “Seni vuranın ben olduğumu sanmıştım.”

“Hayır,” dedi çabucak. “Bana zarar vermedin. Asla. Hem de hiç.”

Elimi saçımda gezdirdim. Bunu duymanın beni ne kadar rahatlattığını bilemezdi. Bana onu öldürme emri verilmişti ve ben emre karşı gelmişim. Belki de her şeye rağmen içimde birazcık insanlık vardı.

“Hâlâ ilk soruma yanıt vermedin,” dedi elini çekerken. “Neden hafıza kaybı yaşadın?”

“Şube. Hatıralarımı değiştirdiler. Boşlukları doldurmaya çalışıyorum.” Tipik cevap. Buna sadık kalsam iyi olurdu.

“Bunu yapabiliyorlar mı?” diye sordu inanmamış bir şekilde kaşlarını çatarak.

“İmkânsız görünen daha pek çok şeyi yapabiliyorlar.”

Oturduğu yerde doğruldu ve vücudu benimkine değecek şekilde döndü. Onu süzmeden edemedim; sadece yüzünü de değil. Hatıralarımdakinden ne kadar farklı olacağını hesaba katmamıştım. Ne kadar büyümüş olacağını.

Bedenim, güzel bir kızla konuşurken her zaman verdiği tepkiyi veriyordu. Ve şu anda bedenimi lanet olası bir hain olarak görüyordum.

“Yani buraya gelme sebebin,” diye başladı bana bakarak, “beni bulmak mı?” Başımı evet anlamında salladım.

“Artık beni bulduğuna göre ne olacak şimdi?”

“Bilmiyorum,” dedim. Gerçekten bilmiyordum.

“Kalacak mısın?”

Sormak istediği bu değildi. Bilmek istediği, gidip gitmeyeceğimdi. Fakat bunu isteyip istemediğini anlamıyordum.

“Hâlâ bir sürü eksik parça var,” diye itiraf ettim. “En başta buraya neden geldiğimi bilmiyorum. O zaman.”

Kısmen gerçektir. Nedenini biliyordum fakat neden oydu? Şube’ye nasıl bir tehdit oluşturmuştu ki?

“Nerede kalıyorsun?” diye sordu.

“Henüz hiçbir yerde.”

Hızla ayağa kalktı. “Bizimle kalacaksın.”

Yüzüme yayılan şoku gizlemeye çalışarak ben de ayağa kalktım. “Ne? Hayır. Ben idare ederim.”

Kaldırımda önümüzden bir kadın geçti, peşi sıra iki çocuk geliyordu. Cep telefonuna gömülmüş, çocukları umursamıyordu. Beni görür görmez yavaşladı ve telefonu yüzünden uzaklaştırdı.

Omuzlarım kasıldı. Yanımdan geçen herkesin Şube'den olduğundan şüphe etmediğim bir gün geçiremiyordum.

Ama sonra, Şube ajanlarının, yanında iki çocukla gizli göreve çıkmayacaklarını fark ettim. Çok fazla değişken. Çok fazla risk.

"Bizimle kalacaksın," dedi Elizabeth yeniden. "Çünkü aradığın cevaplar her neyse, benimle de ilgililer. Birbirimize yardım edebiliriz."

Bunun iyi bir fikir olup olmadığını kestiremiyordum. Sam olmadığını söylerdi. Ama Elizabeth'in kim olduğunu öğrenmek istiyorsam, onu yakınımında tutmam gerekiyordu. Kabul etmek için yeterince iyi bir sebepti aslında.

"Pekâlâ," dedim sonunda. "Eminsen."

"Eminim."

ON ALTI

ELIZABETH

Ne yapıyordum?

Beynimin her tarafı tedbirsizlik ettiğimi, Nick'in yakışıklılığının gözümün önünde yıldızların uçuşmasına neden olduğunu söylüyordu.

Ama öyle değildi. Değil mi?

Onunla daha bir saatten az zaman geçirmiştım ve daha şimdiden kadınların, kızların, hatta yaşlıların bile onu nasıl gözlerine kestirdikleri tabii ki dikkatimden kaçmamıştı. Aradan yıllar geçtikçe bir şeyi unutmuştım; ne kadar yakışıklı olduğunu. Gözardı etmenin güç olduğu bir yakışıklılık, neredeyse tabiata aykırı bir yakışıklılık.

Doğru olanı yapıyorsun, dedim kendi kendime. Aradığın cevaplar Nick'te. Bu ikiniz için de iyi bir fikir.

Tamamen çılgınca, baştan aşağı riskli, iyi bir fikir.

Ya da iyi bir fikir kılığına girmiş kötü bir fikir.

Aggie'nin evi, kasabanın merkezine on beş dakika yürüme mesafesindeydi. Her yere yürüyerek ulaşacak kadar yakın ama sessiz sakin bir yer olacak kadar uzak. Geleneksel “boyalı hanım” tarzında dekore edilmiş otantik bir Viktorya dönemi evinde yaşıyordu. Evine bayılıyordum. Çok büyüktü, eskiydi ve iyi bakılmıştı. Aggie, kendisiyle birlikte yaşlanan evine iyi bakmak için büyük çaba harcamıştı.

Daha da iyisi, özellikle de şu an, kilerin (ona böyle diyordu) üzerindeki daireyi iş görür durumda tutmuş olmasıydı. Nick'in bizimle kalmasına onay vereceğini umuyordum.

Eve vardığımızda, Nick aramızda iki adımlık mesafe bırakırken dış merdivenlerden yukarı, geniş verandadan, çift kanatlı dış kapıdan içeri ve mutfığa giden koridor boyunca ona rehberlik ettim. Aggie'yi hep burada bulurdum.

Bugün de beni hayal kırıklığına uğratmamıştı.

Koridordan önce ben çıktım. Kafasını kaldırıp gözlüğünün üzerinden bana baktı ve gülümsedi. Bir şeyler yapıyordu –her zaman da yapardı– ve elinde bir fincan dolusu un vardı.

“Merhaba, tatlım,” dedi ve o sırada Nick içeri girdi.

Aggie un fincanını yere bırakmak için hareket edince şeker torbasına çarparak onu devirdi. Şeker tezgâha yayıldı ve yere döküldü.

“Süpürgeyi getireyim,” dedim ve dolaba yöneldim.

“Hayır.” Aggie elini sallayarak beni uzaklaştırdı. “Ben hallederim.” Önlüğüne bağladığı havluyla ellerini sildi. “Bu kim?”

Aggie'nin evinde, aydınlık, beyaz mutfakta, duvardaki kedi tabloları ve eski moda oklavalar arasında, Nick son derece uyum-

suz görünüyordu. Eski bir garaja uymaya çalışan yepyeni bir kamyon gibiydi.

İri, hoş ve etkileyiciydi.

“Bu, arkadaşım Nick,” dedim. “Kalacak bir yere ihtiyacı var ve acaba birkaç gün kilerde kalabilir mi diye merak ediyordum.”

Aggie ellerini iri kalçalarına koydu ve bir bana, bir Nick’e baktı.

“Hımm,” dedi. “Daha önce Nick’ten bahsettiğini duymamıştım.”

“Çünkü...”

Nick, “Eskiden Elizabeth’le aynı okula giderdik,” diyerek araya girdi. “Dokuzuncu sınıfta başka okula geçiş yaptım ama şimdi bir süreliğine kasabaya geri döndüm. Sadece ziyaret.” Ellerini kot pantolonunun cebine sokup omuzlarını kamburlaştırdı. On santim kısalmış gibi görünüyordu. Bunu bilerek mi yapmıştı?

“Elizabeth’e otelde kalabileceğimi söyledim,” diyerek devam etti. “Size rahatsızlık vermek istemem.”

Aggie’nin yanıtını beklerken nefesimi tuttum. Evet demesini gerçekten istiyordum. Nick’i yeniden gözümün önünden uzaklaştırırsam, kaybolacağından korkuyordum. Nerede olduğunu, kim olduğunu, onda ne gibi cevaplar olabileceğini merak ederek bir altı yıl daha geçiremezdim.

Lütfen, Aggie, diye düşündüm.

Hemen başını sallayıp, “Pekâlâ,” dedi. “Burada yerimiz bol. Hepsini kendimize ayırmanın anlamı yok.” Tezgâha yaklaşarak Nick’i ölçüp biçti. “Vermont Ailesi’yle bir akrabalığın var mı? İhtiyar Vermont’u andırıyorsun.”

Vermont ailesi mi? Vermont adında kimseyi tanıımıyordum.

Nick başını iki yana salladı. “Hayır, efendim.”

“Hımm,” dedi yeniden Aggie ve bana döndü. “Sen onu yerleştirebilir misin? Hafta sonundaki panayır için bir parti kurabiyeyi bitirmem gerekiyor.”

“Evet.” Yanma gidip Aggie’yi yanağından öptüm. “Teşekkürler, Aggie.” Gülümsedi ve omuzlarına çöken gerginlik uçup gitti. “Bana teşekkür etmene gerek yok, tatlım. Haydi artık git de ben de işime geri döneyim.”

Nick, Aggie’yle vedalaşır vedalaşmaz onu arka kapıdan kilere götürdüm.

Dairenin merdivenleri binanın önünde başlıyor ve küçük bir balkonun bahçeye baktığı ve gerisindeki, depo olarak kullanılan kulübenin olduğu arka tarafa doğru kıvrılıyordu. Yedek anahtarı paspasın altından aldım ve kapının kilidini açtım.

Daireye girmeyeli bir süre oluyordu. Geniş pencerelerden içeri sızan gün ışığında tozlar dans ediyordu. Bu büyük alan bir stüdyo daireydi. Büyük bir çift kişilik yatak girişin karşısında, en büyük iki pencerenin arasında duruyordu. Bir köşede, kırıldı kırılacak gibi duran bir laminant masa ve ona uyumlu sandalyeleriyle küçük bir mutfak vardı.

En solda bir kanep ve sehpa olarak kullanılan eski bir bavuldan oluşan oturma odası alanı yer alıyordu. Banyo, küçük mutfak ile “oturma odası” arasındaydı.

Odama ve Aggie’ye yakın olmayı bu kadar sevmesem, hiç düşünmeden bu daireyi alırdım. Sıcak bir havası vardı.

“Dolapta fazladan battaniye var,” dedim ve sağımızdaki kapalı kapıyı işaret ettim. “İhtiyacın varsa sana şampuan falan getirebilirim.”

“Hayır,” diye cevap verdi. “Her şeyim var.”

Kaşlarımı çattım. Yanında hiçbir şey yoktu. “Nerede?”

“Kamyonetimde. Hâlâ kasabanın merkezinde.”

“Ah. Neden oradayken bir şey söylemedin? Buraya gelmeden onu da alırdık.”

Sırtı bana dönük, odanın içine ilerledi. “Zaten kasabaya inmem gerekiyor. O zaman alırım.”

“Tamam.”

Onunla gitme teklifinde bulunmayı düşündüm ama onun bana sormasını her şeyden çok istiyordum.

Sormadı.

“Bana ihtiyacın olursa, büyük evde olacağım. Bu akşam yemeği ben yapıyorum.” Daha fazla şey söylemek isteyerek Merv’ün Yeri polo yaka tişörtümün kenarıyla oynadım. Ne diyebileceğimi bilmiyordum. Neden yemek yapmaktan bahsetmişim? “Özellikle istediğin bir şey var mı? Güveç yapacaktım ama...”

Bana döndü. “Kasabada bir şeyler yerim.”

“Ah. Tamam. O zaman sonra görüşürüz olur mu?”

Başını salladı, kapıya yöneldim.

“Elizabeth?”

Döndüm. “Efendim?”

“Teşekkür ederim.”

“Bir şey değil.”

Yanından ayrılır ayrılmaz, keşke kalabilseydim diye düşündüm.

ON YEDİ

NICK

Elizabeth'in büyük eve dönüşünü izledim ve kapı arkasından kapanır kapanmaz, cep telefonumu çıkarıp evi aradım.

Sam çıktı.

"Köpek nerede?" Sorduğu ilk şey buydu.

Bu bizim, *İyi misin*, demek için belirlediğimiz parolaydı. Köpek evdeyse, iyiydim. Köpek kulübedeyse, işler boka sarmıştı. Ki bu da, *Hemen buraya gel*, demek oluyordu.

"Evde," diye yanıt verdim.

Evden ayrıldığımızda hepimiz GPS takip cihazları takıyor-duk fakat ben, benimkini hatırlamak konusunda çok kötüydüm. Benimkisi kolyeydi ve dün gece kamyonette bırakmıştım.

"On iki saatten fazladır aynı yerdesin," dedi Sam. "Ya da o şeyi takmayı unuttun yine."

Homurdandım. “Sence?”

“Tak şu lanet şeyi, Nicholas.” Sam ne zaman sinir olsa, tam ismimi söylerdi.

“Anna’yla konuşayım.”

Bir duraksama. Sonra: “Bekle.” Bir hışırdama oldu, bir fısıldama, sonra yeniden Sam. “İzleme cihazını tak, Nick.”

Bir saniye sonra Anna’nın sesi duyuldu, telefonu Sam’dan çekip almış gibiydi. “Selam,” dedi. “Nasılsın?”

Dairenin arka köşesindeki kanepeye kendimi atınca tüm gerginliğim de gitti. Evde değildim ama burada, hiçbir zaman olmadığı kadar kendimi güvende hissediyordum. Bunu açıklayamazdım. Belki sebebi, evin sahibi olan o ufak tefek, ihtiyar hanımdı. Belki de Elizabeth’ti.

Belki hattın diğer ucundaki Anna’ydı.

“İyiym,” diye cevap verdim.

“Ee, ne buldun?”

Mutfğa gidip buzdolabının kapağını açtım. Hiçbir şey yoktu. Tek bir şey bile. Bir şişe sert içkiye ihtiyacım vardı.

“Nick?” dedi Anna.

Kanepeye geri döndüm. “Kızı buldum. Anılarımdaki kızı.”

“Devam et.”

“Ve garajının üzerindeki dairede kalıyorum.”

Uzun bir soluk verme.

Anna’nın bir şey söylemesini beklerken gözlerim yandı. Hazmediyordu, büyük ihtimalle. Banyoya gidip aynada kendime baktım. Berbat görünüyordum. Camlı dolapta –daha doğrusu, camlı dolap taklidi yapan eski mutfak dolabında– göz damlası aradım.

Hiçbir şey yoktu.

“Çok hızlı olmuş,” dedi Anna. “Nasıl biri? Seni hatırlıyor mu? Güvenini kazanabildin mi? Bekle,” diyerek kesti. “Bu sorunun cevabını zaten biliyorum.”

“Eğer düşündüğün buysa, onunla yatmadım.”

Güldü. “Hayır, düşündüğüm bu değildi. Ama gerçekten, nasıl biri?”

Yeniden pencerelerin yanına gidip büyük eve göz attım. Onu bir anlığına da olsa görme umuduyla ikinci kat pencerelerine göz gezdirdim.

“Şey... hoş biri.”

“Hoş mu?” Bir kahkaha daha. “Bana tek söyleyebileceğin bu mu?”

“Güzel,” diye ekledim. “Ve sessiz.” Kütüphanecinin bana anlattığı tüm o şeyleri düşündüm. Elizabeth’in kurtarıldığından beri birkaç kez insan içinde sinir krizi geçirdiğini. Anna’ya bu bölümü anlatmadım. Bunu anlatmak bana düşmezdi. Lanet olsun, kütüphaneciye de düşmezdi.

“Ee,” dedi Anna. “Başka?”

Ona Elizabeth hakkındaki şüphelerimi, onu acil servise götürdüğüm geceki yaralarıyla ilgili yalanını yakaladığımı söylemeyi aklımdan geçirdim ama bu kuşkuların neyi ima ettiğini biliyordum ve bunları ortaya koymaya henüz hazır değildim.

“Hepsi bu kadar,” dedim. “Ağzımdan laf almak için bana baskı yapmayı kes.”

Anna bir kez daha güldü. “Hâlâ kendin olmana sevindim.”

“Evet, ben de.” Büyük evden başımı çevirerek perdelerin camları yeniden örtmesine izin verdim. “Bana bir iyilik yapmanı isteyeceğim. Sam’e de henüz söylemeyeceğine yemin etmen gerekiyor.”

Anna başka bir odaya doğru yürürken hattın diğer ucundan ayak sürüme seslerini duydum. “Sanırım bu, iyiliğin ne olduğuna bağlı.”

“Trev’i aramam lazım.”

“Ne?” diye bağırdı tiz bir sesle.

“Şişşt!” dedim; sesi panik olmuş gibi çıkar çıkmaz, Sam’in odaya koşacağını biliyordum.

“Neden Trev’i,” sesini fısıltıya dönüşecek kadar alçalttı, “arayasın ki? Ondan nefret edersin.”

“Şube’yle ilgili bizim bilmediğimiz şeyler biliyor. Ve inan bana, başka bir seçeneğim olsa onu yapardım ama elimdeki en iyi seçenek Trev. Bana numarasını ver yeter.”

Anna bir saniye düşündü. “Peki. Ama Sam bunu öğrendiği zaman, başım fena halde belaya girecek. Bana arka çıksan iyi edersin.”

Alaycı bir şekilde güldüm. “Sam senden çok bana kızacak. *Asıl sen bana* arka çıksan iyi edersin.”

Numarayı ezberden söyledi, mutfak çekmecesine tıktırılmış bir kâğıt parçasına yazdım.

“Teşekkürler,” dedim.

“Tamam. Bir şey değil. Sadece dikkatli ol, tamam mı?”

“Her zaman değil miyim?”

“Hayır.” İç geçirdi. “Her neyse, o arada ben de dosyalarını didikler, işe yarar bir şey bulursam sana haber veririm.”

Telefonu kapadık. Kasabaya geri dönmeden önce biraz kestirmeyi düşündüm fakat içim hâlâ huzursuzdu ve kamyonetin yanımda olmayışı bunu daha da kötüleştiriyordu. Ne olur ne olmaz diye, hızlı bir kaçış imkânının olması gerekiyordu.

Daireden çıkıp garaj yolunda yürürken, üzerimde gözler hissettim. Kafamı kaldırıp eve baktığımda, ön camdan bir gölge geçtiğini gördüm. Elizabeth'e benimle gelmek isteyip istemediğini sormayı düşündüm ama bunun için çok erken olabileceğine karar verdim.

Merv'ün Yeri'nde yine Evan'la karşılaşmak istemiyordum bu yüzden başka bir bar buluncaya kadar Washington Caddesi'nde yürümeye devam ettim. Barın içi sessiz ve karanlıktı.

Her ne kadar bir içkiye daha ihtiyacım olsa da bir süredir yemek yememiştım ve hâlâ Elizabeth'in evine kadar araba kullanmam gerekiyordu. Birayla beraber sandviç sipariş ettim ve düşünürken yemeği didikledim.

Anna haklıydı. Trev'den nefret ediyordum ama aramızdan Şube'yle hâlâ bağlantısı olan tek kişi oydu. Onları ortadan kaldırmamıza yardım etmişti, buna birkaç binalarını yerle bir etmek de dâhildi ama hâlâ Şube'nin bir parçası olabilir miydi? Şube'den geriye ne kaldıysa, yani.

Şube'nin eskiden faaliyet gösterdiği bu civardaki yerlerini biliyor olabilirdi.

Onu arama düşüncesi karşısında tüylerim diken diken oldu. Adamı ne zaman görsem, yumruklamak istiyordum.

Biramı bitirip bir tane daha söyledim. İkincinin dibine geldiğimde, kendimi çok daha iyi hissediyordum. Ve dahası, bağışlayıcılık konusunda kendimi biraz gevşemiş hissediyordum.

Telefonu cebimden çıkarıp Trev'in numarasını tuşladım ve çalmasını bekledim.

"Anna?"

Telefonu açar açmaz, Trev'in ilk söylediği bu oldu.

“Hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim,” diye cevap verdim.

Trev küfretti. “Ne bok yemeye arıyorsun? Anna nerede?”

“Evde.”

“İyi mi?”

“Evet. Onun hakkında bilmek istediğin başka bir şey var mı? Dün ne giydiğini bilmek ister misin? Kahvaltıda ne yediğini? Sam’le işi pişirirlerken onlara ne sıklıkla rastladığımı bilmek ister misin?”

Sonuncusu yalandı ama bıçağı döndürmek insana kendini daima iyi hissettiriyordu.

Anna bilse bana tokat atardı. Küçük bir suçluluk kırıntısı göğsüme battı.

“Şimdi kapatıyorum.”

“Bekle,” dedim. “Özür dilerim. Daha çok Anna’nın hatırı için. Senin değil.”

“Ne istiyorsun, Nick?”

“Yardıma ihtiyacım var.”

“Buna hemen atlamam mı gerekiyor?”

“Bir kız var,” diye başladım omzumun üzerinden geriye bakarak. Kimin iştirme menzilinde olduğunu bilmek her zaman iyiydi. Üç metre ötede bir çift, masada oturuyordu. Barın iki yanında da kimse yoktu.

“Bir kız var,” diyerek taklidimi yaptı Trev. “Ah olamaz! Bir kız olamaz.”

“Tam bir pisliksin,” dedim ve yeniden başladım. “Bir kız var ve buraya onun için gönderilmişim... *bilirsin*, çiftlik evindeki laboratuvardan önce. Ve bu görevin ne olduğunu, onun neden bunun içinde yer aldığını bilmem gerek.”

“Burası’ neresi?”

“Trademarr, Illinois.”

Trev küfretti.

“Ne?” dedim.

“Bir saate kadar orada olurum.”

Yakındı. Olması gerekenden daha yakın.

“Nerede buluşalım?” diye sordu. Ona barın adını ve orayı nasıl bulacağını söyledim.

“Orada kal. Yakında kasabada olurum.”

Kafamdaki bütün alarmlar çalışıyordu. Lanet olası çanların çalma saati gelmişti sanki.

Bir şeyler yolunda değildi. Olduğum yerde kalmak, muhtemelen yapmam gereken son şeydi.

Elbette, yapılması gerekenin aksini yapmakta iyi olan biri varsa, o da bendim.

ON SEKİZ

ELIZABETH

GABRIEL şişesini raftan alıp tıpasını çıkardım. Derin bir nefes çektim ve o gece, bölük pörçük görüntüler halinde yeniden canlandı.

Orman. Ay ışığı. Ayaklarıma çarpan, saçlarıma takılan dallar. Takılıp düştüğüm kütük. Yuvarlanıp dönerken hışırdayan yapraklar.

Ve son olarak, Gabriel.

Nick.

“Onun icabına bak,” diye bağırırmıştı biri.

Tabanca bana doğrultulmuştu.

Karanlık ormanda, namlu daha da karanlıktı. Siyah. Boş. Dipsiz.

Bir cehennem çukuruna bakmak gibiydi.

Nick fısıldadı: “Bir şey söyleme. Anlıyor mu...”

Sözünü yarıda kesti, ayaklarının dibinde hıçkırarak ağladım. Hiçliğin ortasındaydık. Nick’ten ve uzaklardaki adamdan başka kimse yoktu. Kimse çığlıklarımı duyamazdı, bu yüzden enerjimi boşa harcamanın anlamı yoktu.

Nick ateş etti. Tabanca patladığında kendimi öyle çok sıkıp top haline getirmiştım ki nefes alamıyordum. Cırlak, boğuk bir ses kaçmıştı ağızımdan.

Kurşun üzerimden süzülüp gitti. Kollarımı başıma doladım. Vücudumun her yeri acıyordu. Damarlarımda ateş vardı. Ciğerlerimde ateş vardı. Karnımın yan tarafı kandan kayganlaşmıştı. Göğsüm de. Nick beni öldürmese de ölecektim nasılsa. Beni burda bırakıp giderse ölmüştüm.

“Burada kal,” diye fısıldadı. “Geri döneceğim.”

Ayak sesleri kafamda gökgürültüsü gibi yankılanıyordu.

“Git,” dedi adama. “Ben cesedin icabına bakarım.”

“Başı kesilecek, hatırlıyorsun değil mi? Onu depoya geri taşı,” dedi adam. “Buna sar, böylece geride kan izi bırakmazsın.”

Toprak, yaklaşan kış gibi kokuyordu. Her şeyin sonu gibi.

Belki de yalnızca ben ve ölen, kansız bedenimdi.

Başı kesilecek sözü, başımda yanıp sönen, kırmızı bir kayan yazı gibi geçiyordu.

Adam cep telefonuyla bir yeri aradı. “İcabına bakıldı,” dedi ve gitti; yürüyüp uzaklaşırken yapraklar hışırdamıştı.

Nick bir plastik rulosuyla birlikte yeniden ortaya çıktı. “O uzaklaşana kadar bekle,” dedi bana. “Ses çıkarma. Hem de hiç. Anladın mı?”

Başımınla onayladım.

Öyle fena titriyordum ki o an kendimi jelatin gibi hissettim.

Nick montunu çıkarıp vücuduma sardı. Çam, misk, tarçın, odunsu ve tatlı başka bir şey. Montunun kokusuna yoğunlaşıp başka bir hayat, ormanın içinde ölen bu kız olmadığım başka bir senaryo hayal ettim.

Öyle uzun süre bekledik ki ayın gökyüzünde gitgide uzaklaştığını gördüğüme yemin edebilirdim. Öyle ki sonunda, ağaçların tepelerinin epey altında, gümüş rengi bir benekten başka bir şey kalmadı.

Nick haber vermeksizin beni kucakladı; bir kolu belimi sıkı sıkı sarıyor, diğeri dizlerimin altında sağlam bir şekilde duruyordu. Haykırdım. Gözlerimden yaşlar süzüldü. O an ölmek istedim.

“Her şey yoluna girecek,” dedi. “Söz veriyorum. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim.”

Şişenin tıpasını taktım ve görüntüler uçuşup gitti. Acı, uzak bir hatıraydı fakat umutsuzluk, tüm çilenin bitmesine duyulan ihtiyaç, bugün hâlâ benimleydi.

Dolabımı karıştırıp New Age dükkânına son gidişimizde Aggie’nin bana aldığı kutudan boş bir şişe çıkardım. Yağlardan oluşan hazinemı çıkardım. Bazı birinci kalite uçucu yağlarla, bazı daha ucuz aroma yağları.

Yeni şişe için özellikle misk gerekiyordu. Yarıya kadar doldurup geri kalanları üzerine ekledim. Şişenin üçte biri vanilyaydı. Sonra bergamot. Çam. Ve son olarak lavanta. Bunları cam çubuğumla karıştırıp bir nefes çektim.

Kusursuz.

Şişeye eklenecek son şey etiketti. Elyazısıyla Nick’in adını yazdım, ardından şişenin ağzına tıpayı geçirdim.

Rafa, GABRIEL şişesinin arkasına yerleştirdim.

Kapım çalındı. Aggie salına salına içeri girdi. “Sana biraz kurabiye getirdim.” Masamın üzerine içinde üç kurabiye olan tabağı koydu.

“Teşekkürler.”

“Bir önceki partiden daha iyi oldular. Ortaları güzel ve akışkan. Tam sevdiğim gibi.”

Odanın ortasına geldiğinde durunca, buraya kurabiye paylaşmak için gelmediği hissine kapıldım.

“Ne oldu?” diye sordum.

“Şu çocuk...”

“Nick.”

“Nick.” Yatağımın kenarına oturdu. Çalışma masasına yaslandım.

“Onunla gerçekten okuldan tanışmıyorsun, değil mi?”

Kımıldandım ve yere baktım. “Hayır.”

Cevabı zaten bildiğini söyleyen ama yine de benim fikrimi duymak isteyen bir şekilde, “İyi bir çocuk mu?” diye sordu. Aggie, kendi kararlarımı vermemden yanaydı. Büyüme ve kendi hatalarını yapma özgürlüğü, derdi sık sık. Önceleri, bir anlam ifade edemeyecek kadar aşırı miktardaymış, çok fazla seçenek varmış gibi, özgürlük tarafından sınırlandırılmış hissediyordum.

“İyi bir çocuk mu?” diye tekrarladım.

Birinin Nick’ten çocuk diye bahsettiğini duymak kulağa sersemce geldi. Yirmi yaşın altında olabilirdi fakat bir çocuğa, bir ev kedisinin pumaya benzediğinden daha az benziyordu.

Doğru olup olmadığını bilmesem de, “Evet,” diyerek cevap verdim.

Aggie doğrulurken yüzünü buruşturarak yataktan kalktı. Kalçaları uzun zamandır ona rahatsızlık veriyordu. Ancak onlar-

dan yakınmaktan hoşlanmazdı. Doğrusunu söylemek gerekirse, Aggie'nin hiçbir şeyden şikâyet ettiğini hatırlamıyordum.

“Sadece dikkatli ol, olur mu?” dedi ve önümden ayaklarını sürüyerek geçerken bana göz kırptı. “Ah, ayrıca...” Bana parmağını sallamak üzere hızlıca dönüverdi. “Odana geldiğinde kapı kapalı olmayacak.”

Pekâlâ, belki *bazı* özgürlüklere sınır koyuyordu.

Neyi ima ettiğini düşününce ağızımdan kıkırdadım.

Aggie, yüzünde bir gülümsemeyle parmağını ikinci kez salladı. “Ben ciddiylim!” dedi.

“Biliyorum. Elbette, Aggie. Kapalı kapılar ardında kaçamak yok.”

Çıkarken başını iki yana sallıyor, kendi kendine kıkırdıyordu.

Ama odada yalnız başıma kalınca, Nick'i odamda, eşyalarımın arasında hayal etmeden duramadım. Kapı kapalıyken. Saçmalık derecesinde mavi gözleri benim, yalnızca benim üzerimdeyken. Bu durum peşinden neler neler getirirdi.

Yüzümdeki ateş her şeyi anlatıyordu.

ON DOKUZ

NICK

Trev'in bara girişini sokağın karşısından, bir duvar oyuğunun gölgesinde gizlenerek izledim. Riley ya da başka Şube ajanlarıyla birlikte gelirse, kapana kısılmak istemiyordum. En azından buradayken, bir gözüm caddede olabilirdi.

Trev, birkaç ay önce kullandığı Jaguar'la gelmişti. Saçlarına garip bir şey yapmıştı ama. Biri dibinden makineye vurmaya başlamış, sonra da daha bitmeden bırakmış gibi yarı tıraşlı, yarı uzundu. Kot pantolon ve dar bir tişört giymişti. Çarpışma kıyafeti değildi. Alışılmış Şube üniforması da değildi. Fakat sırtındaki tabancanın yaptığı şışkinlik gözümünden kaçmadı.

İçeri girdi; kapı gıcırdayarak arkasından kapanıp barın gürültüsünü içeri hapsetti. Bekledim. Birkaç başka araç geçti önüm-

den. Bir minivan. Bir Jeep. Bir motosiklet. Yine bir minivan. Binaların çatılarını gözlerimle taradım.

Hiçbir şey yoktu.

Koşarak karşıya geçtim, sırtımı barın cephesine dayadım, ellerim yanlarımda gevşekçe uzanıyordu.

Kapı açıldı ve Trev dışarı çıktı.

Ayağına bastım, kollarını yakaladım ve onu binanın köşesinden döndürerek bir sonraki sokağın karanlığına, barın tuğla duvarına çarptım.

Trev karnımı hedef alan bir yumrukla çabucak karşılık verdi. Ciğerlerimden hava boşaldı. Sol elini kaldırarak alt çenemi üst çeneme vurunca dişlerim birbirine çarpıp takırdadı. Dizimi tekmeledi. Yere düştüm, yuvarlandım, gömleğimin altından tabancamı çıkarıp nişan aldım.

Trev bana Glock'unu doğrultmuştu bile.

"Neler oluyor?" diye sordu, her zamanki gibi soğukkanlı, sakın bir sesle.

"Neden bu kadar yakındaydın?" diye sordum.

"Bana beş dakika versen, anlatabilirdim."

Kaldırıma kan tükürdüm ve dilimi üzerinde dolaştırırken, dudağımın yarılmış olduğunu fark ettim.

"Yalnız mısın?" diye sordum.

"Evet. Sen?"

"Evet."

Birkaç uzun saniye boyunca öyle kaldık; ben kaldırımda, tabancayla nişan alır halde; o iki adım ötede, başıma tabanca doğrultmuş vaziyette.

"Peki." Tabancayı çekip ellerini kaldırdı. "Haydi konuşalım."

İlk pes edenin o olmasından hoşnut bir şekilde ayağa kalktım.
“Bir içki ister misin?”

“Hayır.”

“Eh, ben isterim.”

“Zaten yeterince içmiş gibi kokuyorsun.”

Yanından geçerken ona pis pis baktım.

Loş ışıklı barda bir bira söyledim çünkü Trev muhtemelen haklıydı ama bunu kabul edersem benim de canım cehennemeydi. İnsanlardan en uzaktaki masaya oturduk; üç metre gerimde müzik kutusundan bangır bangır bluegrass müzik yükseliyordu. Bize mahremiyet sağlamak için bu kadarı yeterliydi.

“Artık Şube için çalışmıyorum,” dedi Trev. “Şunu bir an önce söyleyelim gitsin.”

Biradan bir yudum alarak devam etmesini bekledim.

“Kaçmanıza yardım ettiğimde ihanet ettiğimi anladılar. Ve elbette, bombaları koyanın ben olduğumdan şüphelendiler.”

“Onlardan geriye ne kaldı?”

Şube’yi kastettiğimi anlaması için açıklama yapmama gerek duymamıştı.

“Riley, tabii ki. Geriye kalanları idare eden o. Savunma Bakanlığında birilerinden büyük bir destek aldı. Nasıl bir destek olduğunu bilmiyorum. Gerekçesini de. Ama tahminimce yeni bir program üzerinde çalışıyorlar.”

Küfrettim ve bira şişemi daha çok sıktım; bir şeylere vurmayı öyle fena istiyordum ki parmaklarım kaşınıyordu. “Ee, onlar için çalışmıyorsan, neden buradasın?”

“Çünkü...” Devam etmeden önce barın girişine, sonra da arka kapısına göz attı. “Burada Riley’nin istediği bir şey, yeni

programı harekete geçirebilecek bir şey olduğuna dair duyum aldık. Bunun sen olduğunu bilmiyordum.”

“Biz derken?”

“Kendimize Dönekler diyoruz.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Dönekler mi?”

“Şube’den dönenler anlamında. Sura’nın Şube’ye muhalefet eden bir grubun üyesi olmaktan bahsettiğini hatırlıyor musun?”

Başımı evet anlamında salladım. Sura, Arthur’un eski karısıydı; Arthur, çiftlik evindeki programı yöneten biliminsanıydı. Ayrıca, beş sene boyunca, Şube’nin hafızasını sildiği ve gerçek ebeveynlerini unutturduğu Anna’nın babası rolünü oynamıştı.

Bize yaşattığı bütün saçmalıklara ve Anna’ya zorla yutturduğu yalanlara rağmen Arthur fena biri değildi.

“Sura’nın parçası olduğu grup,” dedi Trev, “Dönekler’di. Hepsi eski Şube çalışanları. Hâlâ içeride, bilgileri geldikçe bize ulaştıran bağlantıları var.”

“Yani Riley’nin ilgilendiği şeyi bulmak için zaten buraya mı geliyordun?”

Trev başıyla onayladı.

“Riley şu anda buraya mı geliyor?”

“Henüz değil.”

Riley, Trademarr’a benim için mi *geliyordu*? Yoksa Elizabeth’le bağlantılı bir şey için mi? Hâlâ hayatta olduğunu biliyor olmalıydı; kurtarılma haberleri her yere yayılmıştı.

“Riley gelirse bundan haberin olacak mı?” diye sordum.

Trev başını evet anlamında salladı. “Beni hareketlerinden haberdar edecekler.”

“Güzel. Çünkü o zamana kadar ilgilenmem gereken birkaç şey var.” Ayağa kalktım ve biramın kalanını kafaya dikip bitirince bardağı masaya vurdum.

Kapıya davrandım.

“Bekle,” dedi Trev. “Dahası da var.”

Durup omzumun üzerinden baktım. “Ne?”

Sandalyesine yaslanıp gözlerini doğrudan yüzüme dikti. “Burada eski bir laboratuvar da var.”

Trev, kenarında yıkık dökük, güçbela işleyen fabrikaların bulunduğu eski bir otoyola girip arabasını kasabanın güneyine sürdü. Trev hızını artırdıkça Jaguar’ın motoru gürliyordu.

“Bu şey sana ne kadara mal oldu?” diye sordum.

“Çok paraya.”

Homurdandım. “Şube sana iyi para ödemiş olmalı.”

Yeniden başını çevirmeden önce bir saniyeliğine bana baktı. “Yapabilsem hepsini geri verirdim.”

“Bizi tuzağa düşürmek yerine mi yani?”

“Evet.”

“O karardan dolayı hâlâ suçluluk duyuyorsun, ha?”

“Çok fazla güvenirsen, aldanabilirsin ancak yeterince güvenmezsen ıstırap içinde yaşarsın.”

“Harika. O şeyi yine yapıyorsun.”

“Demek istediğim...” Sola sapmak için yavaşlarken sesi alçaldı. “Şube’ye çok fazla güvendim demek istiyorum. Ama buna degeceğini düşünmüştüm. Değmedi.”

Diğerleri Trev’i, bir dereceye kadar, affetmişlerdi. Şube hepimizi yoldan çıkarmıştı. Yalan söylemekte iyiydiler. Kafanızı bir balkabağı gibi çatlatıp içini çıkarmakta iyiydiler. Önemli olan

her şeyi. Sanırım Sam, Cas ve Anna, Trev'e bu yüzden anlayış gösteriyorlardı.

Bense aynısını yapmakta hâlâ zorlanıyordum.

Bana bir kere yanlış yaparsanız, biter. Ama bu Trev'i kullanamayacağım anlamına gelmiyordu. Bana borçluydu.

"Evet, pekâlâ," dedim bir parmağımı çıtlatarak, "Benim kitabımda daima lanet olası bir yılan olarak kalacaksın."

Elleri deri kaplı direksiyonu sıktı. "Sana yardım etmek zorunda değilim, biliyorsun."

"İyi. O zaman etme." Frene asıldı. Göstergeye elimi koyarak kendimi korudum. "Aman Tanrı'm."

"Dışarı çık."

Ona baktım. "Haydi. Puştluk yapma."

"İn lanet arabamdan, Nick." Ürkütücü portakal rengi gözleri ışıktı parladı.

Bir saniye geçti. Sonra bir saniye daha. Nereye vardıracağını merak ederek onu okumaya çalıştım.

"İn. Şu. Arabadan."

"Pisliğin tekisin, biliyorsun değil mi?"

Ensemi tutup yüzümü göstergeye çarptı. Görüş alanımda beyaz noktalar patladı. Alnımdan kafatasıma ve boynumdan aşağıya keskin bir acı yayıldı.

Ben darbenin etkisini üzerimden atmaya çalışırken Trev uzanıp yolcu kapısını açarak beni dışarı itti. Sırtımı yere çarptım; vücudumun yarısı hâlâ arabanın içindeydi.

Trev gaza basınca bacaklarım dışarı kaydı. Kapıyı çarparak kapamak için durdu ve sonra yeniden yola koyuldu.

Sürünerek ayağa kalktım ve boncuk gibi kırmızı stop lambalarının, yoldaki bir virajda gözden kayboluşunu izledim.

“Lanet olsun.”

İki yanıımı da mısır tarlaları çevirmişti. Arkamda geldiğimiz yol ve daha fazla mısır tarlası vardı. Tartıştığımız sırada fabrikalar ortadan kaybolmuş, yerini tam bir hiçlik almıştı.

Mısır dışında.

Ne kadar zaman arabayla gitmiştik? On dakika mı? On beş mi?

Başım dönüyordu; çarpmadan mı yoksa içkiden mi, bilmiyordum. Midemdekiler altüst olmuştu ve işte o an geliyordu; gözlerim yanıyor, açılıyordu. Viraja takıldım, dizlerimin üzerine düştüm ve mide kaslarım acıyıp beynim zonklayana kadar içimde ne var ne yoksa kustum.

Çimenlerde uzanarak kendime gelmeye çalıştım ve sersemlik hissinin geçmesini bekledim. Artık iyiydim ve tamamen mahvolmuş durumdaydım. Neden ağzımı açmıştım sanki? Trev elimdeki en iyi kılavuzdu; sadece laboratuvara giden yolda değil, Riley’ye giden yolda da.

Laboratuvarın yerini bulmak, burada neler olup bittiğini ve en başta buraya neden gönderildiğimi anlamakta büyük bir adım olacaktı.

Şimdi Trev kendi başına gidiyordu ve ben her şeyden bihaber kalacaktım.

En azından gece yarısından önce eve varmayı umarak geldiğimiz yöne yürümeye başladım.

YİRMİ

ELIZABETH

Aggie'yle akşam yemeğimizi Nick olmadan yedik. Kasabada yiyeceğini söylemişti elbette ama yine de bir yanım hâlâ onu bekliyordu. Altı senedir hayatımın dışında olduğu gerçeğine rağmen, şimdi geri döndüğünde sanki hiç gitmemiş gibi hissediyordum.

Altı yıl önce, onu yalnızca birkaç saatliğine tanımıştım ama bu kadar büyük bir etki bırakmasına yetmişti; sonsuza dek hayatımın bir parçası olacakmış gibi hissediyordum. Hayatımın pek de değerli olmadığını düşündüğüm bir anda gelivermişti. Ve hayatımın değerli olduğunu göstermişti.

Bazen Merv'ün Yeri'nde Chloe, Evan ve diğerleriyle beraberken, geçmişim, kurgu ile gerçekliği ayırt edemeyecek kadar küçük yaştaiken izlediğim bir korku filmi gibi geliyordu. Gerçek olamayacak kadar korkunç görünüyordu. Chloe ve Evan'ın

hayatları öyle normaldi ki onlarlayken benimki de öyleymiş gibi rol yapabiliyordum.

Aggie yatınca kendi kendime alt tarafı iki parça olduklarını ve makineyi çalıştırmanın savurganlık gibi görüldüğünü söyleyerek bulaşıkları elde yıkadım. Oysa gerçek nedeni, mutfak musluğunun üzerindeki pencerenin kileri net bir şekilde görmeme olanak sağlamasıydı.

Saat dokuzu biraz geçtikten sonra işimi bitirdim, Nick hâlâ dönmemişti. Tezgâhları ovdum. Masayı. Yerleri süpürdüm. Çöpü boşalttım. Pencereye geri döndüm. Gözlerim yanıncaya kadar kilere baktım.

Saat on olduğunda, kendi kendimi Nick'i hayal ettiğime ikna etmiştim.

Saat on bir olduğunda, yatmaya gitmiştim ama sonra yeniden kalkıp parmak uçlarıma basarak Aggie'nin dikiş odasına gittim. Arka avluyu gören bir pencerenin önüne sandalye çekip yeniden yerimi aldım.

Kilere baktım.

Biraz daha baktım.

Pencereler karanlıktı. Hareket yoktu.

Beklemekten göğsüm daraldı.

Dakikalar, saatlere dönüştü. Saatler, acı verici günlere. Geri gelecekti.

Lütfen geri gel.

Neden geri gelmesini istiyordum?

Gelmezse ne yapardım?

Son altı senedir bana olanlara bir anlam verebilmek için uğraşıyordum. Nasıl bittiğine. Nick'in bunda nasıl bir rol oynadığına.

Kendi kendime yaralarımın iyileşeceğini söylemeye çalışıyordum. Fiziksel olanların. Duygusal olanların. Bir etiketi bile olmayanların. Ama yıllar geçtikçe, hâlâ açık ve irinli yaralar olduklarını hissediyordum. Kendimi bir daha hiç iyi olamayacakmış gibi hissediyordum.

Nick'in gelişi, keşiğe atılan küçük bir dikiş gibiydi ve bir yanım kendini yeniden gerçek hissediyordu.

Geri gelmek zorundaydı.

Bacaklarımı yukarı çekip ayaklarımı sandalyeye dayadım, kollarımı dizlerime doladım. Aggie'nin dikiş masasının üzerinde asılı duvar saatine baktım; akreple yelkovan geceyarısını gösteriyordu.

Asla geri gelmeyecekti.

Gözümün ucuyla gördüğüm hareketlilik beni pencereye çekti.

Nick, kilerin dış lambasının oluşturduğu ışık havuzunu geçti; adımları yavaş ve dengesizdi. Merdivenlerin başında duraklayıp eve döndü.

Geriye, gölgelerin içine çekildim, kalbim bir sıcaklık dalgasıyla kaburgalarımın baskı yapıyordu.

Geri gelmişti.

Gerçekti.

Gerçektim.

Gerçektim.

Doktor Sedwick'in muayenehanesi, en sevdiğim New Age dükkânın üst katındaydı ve katlardan sızan yağların ve tütsünün ayırt edici kokusu duyuluyordu.

Ağır deri eşyaları ile cam kapaklı dolaplara tıkıştırılmış, bir kütüphane kurmaya yetecek kadar kitabı olan küçük bir muayenehaneydi.

Yıllar içinde birkaç terapistle gitmiştim ve Doktor Sedwick'in yeri kesinlikle favorimdi. Sıcak ve rahattı ve insana babasının çalışma odası gibi bir his veriyordu; bir babanın çalışma odasının böyle hissettirdiğini hayal ediyordum en azından.

Benimkinin hiçbir zaman çalışma odası olmamıştı. Aslına bakarsanız babam hiçbir zaman fazla ortalıkta olmamıştı. Annemle, ben dört yaşındayken boşanmışlardı ve babam işine öyle çok gömülmüş ve öyle sık seyahat ediyordu ki onu nadiren görüyordum.

Ben ve annem esir tutulurken kendini öldürdüğünü öğrendiğimde, bu haberler karşısında hissiz kalmıştım. Kaçırılmadan önce babamı zaten aylardır görmüyordum. Ölümü bir arkadaştan duyduğum ikinci el bir hikâyeydi sanki; kayıp onlarındı, benim değil.

Onu özlemediğim için kendimi hâlâ suçlu hissediyordum.

İçeri girdiğimde Doktor Sedwick, "Günaydın, Elizabeth," dedi.

Doktor Sedwick'i bir yıldan fazladır görüyordum ve sorunlarım hakkında konuşmanın ne kadar etkili olduğuna dair hep şüphelerim olsa da, onunla seansım bittiğinde kendimi hafiflemiş hissediyordum.

"Günaydın," diye cevap verdim ve deri kanepeye doğru yürüdüm. Her zaman sağ tarafta, koltuğun koluna ilişmiş bir şekilde otururdum; kanepenin üzerine serilmiş ekose pike, arkamda rahatlatıcı bir sıcaklık verirdi.

“Bana bir saniye ver.” Kapıyı kapamadan önce birkaç not daha alıp defterini kapadı. Masanın etrafından dolaşıp karşımdaki deri koltuğa oturdu; kucağına yeni bir defter almıştı.

“Bugün nasılsın?” diye sordu.

Her seansa böyle başlıyorduk. Onu ilk gördüğümde, “İyi-yim,” demiştim. İnsanlar nasıl olduğumu sorduklarında, duymak istediklerinin *iyiyim* olduğunu öğrenmiştim.

Doktor Sedwick, içinde bulunduğum boktan durumu hemen anlamış ve kaşının hızlı bir hareketi, belli belirsiz bir gülümsemeyle yeniden sormuştu. Ve ona gerçekte nasıl olduğumu söyleyinceye kadar da sormaya devam etmişti.

Şimdi hemen sadede geliyordum.

“Kafam karışık. Daha mutluyum. Umutluyum.”

“Devam et.”

Omuz silktim. “Uzun zamandır ilk kez, geçmişte olanların sonunda anlam kazanmaya başlayabileceğini hissediyorum.”

Dudaklarını büzdü ve defterine bir şeyler karalarken başını salladı.

“Yani umut buradan mı geliyor?” diye sordu. “Mutluluk da mı?”

“Evet. Sanırım.”

“Umut güçlü bir şeydir. Şeye benzer...” Sesi gitgide alçaldı ve güneş ışığına gözlerini kısarak camdan dışarı baktı. “Hımm, o karanlıktaki alev gibidir. Anlıyor musun?”

“Evet. Sanırım.”

“Kafa karışıklığı nereden geliyor?”

Dişlerimi alt dudağımda gezdirdim. Nick konusunu açmalı mıydım? Ancak Doktor Sedwick benden hızlı davrandı.

“Bunun evinizde kalan delikanlıyla bir alakası var mı?”

Kaşlarımı kaldırdım. “Aggie sana bunu zaten söyledi mi?”
Gülümsedi. “Nasıl biri olduğunu biliyorsun. Endişeleniyor.”
Şöminenin üzerinde bir saat tıkladı.

“Evet,” diye cevap verdim. “Aslında saydıklarımın hepsinin onunla alakası var.”

“Sana geçmişini çözmende yardımcı mı oluyor?”

“Evet.”

“Peki, kim bu çocuk?”

Yutkundum, dudaklarımı yaladım. Doktor Sedwick başıma gelenleri kısmen biliyordu. Ama kısmen. Önemli olanları bilmiyordu.

“O... o geçmişimden biri.”

Kalem, defterin üzerinde koşarcasına ilerledi.

“Sana ne olduğunu biliyor mu?”

“Evet. Yani, bir anlamda.”

“Onunla nasıl tanıştın?”

Ayaklarımı altına çekip kımıldandım. Ona anlatmalı mıydım? Burada söylediğim her şeyin çok gizli olması gerekiyordu ama sırlar güçlüdür ve bu oldukça önemli bir tanesiydi. Onun kollarında acil servise vardığım zaman polis, Nick’in kimliğiyle ilgili ipuçlarını araştırmıştı. Ve hiçbir şey bulamamışlardı.

Ona söylersem Doktor Sedwick, Nick’in kim olduğunu rapor etmek zorunda kalır mıydı?

Kanun, hasta mahremiyetinin üstünde miydi?

“Bir arkadaş aracılığıyla tanıştım,” diye cevap verdim.

“Şu an Nick’e karşı ne hissediyorsun?”

“Günün her saniyesi onunla birlikte olmak istiyorum. Ama neden olduğunu açıklayamıyorum.”

“O da aynı şekilde hissediyor mu?”

“Bilmiyorum.”

Doktor Sedwick düşünürken elinin tersini kaşıdı; kalem hâlâ işaretparmağı ile ortaparmağı arasına sıkıştırılmış haldeydi “Nick neden hayatına yeniden girdi?”

“Sadece ziyaret için gelmiş.”

“Neden burada olduğunu söyledi mi?”

Kaşlarımı çattım. Doktor Sedwick daha önce kimsenin hayatındaki yerini bu kadar sorgulamamıştı. Hiç. Üstelik Evan’a hissettiklerimi bile biliyordu.

“Hayır,” diye yanıtladım. “Başka bir konuda konuşabilir miyiz?”

Omuz silkti. “Öyle istiyorsan?”

Öyle istiyordum. Nick dışında herhangi bir şey hakkında konuşmak istiyordum. Ne var ki aklıma Nick dışında konuşacak hiçbir şey gelmiyordu.

“Neden bana geçen gece olanları anlatmıyorsun? Chloe ve Evan’la olanları.”

Acı verici bir hatıra. Hâlâ öyle keskindi ki can yakıyordu. “Ormandaydık ve sanırım Evan gerçekten de benden hoşlandığını söyleyecekti ama sonra, birden kendimi kaybettim. Anıların geri gelmesi gibi bir şey yaşadım.”

Evan’ın cep telefonu sinyali bulmak üzere uzaklaştığını ve karanlıkta, onun yokluğunda zihnimin neye döndüğünü, çam ağaçlarının hatırayı harekete geçirdiğini anlattım.

“Koku, güçlü bir tetikleyicidir,” dedi Doktor Sedwick. “Daha önce hiç, kontrol altındaki bir ortamda hatıraların üzerine gitmeyi düşündün mü?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Hangi kokuların, hangi hatıraları tetiklediğini belirle ve bu kokuları, hatıraları güvenli bir yerde, mesela evinde, yaşa-

mak için kullan. Onlarla bir kere yüzleştin mi üzerinde daha az etkileri olacaktır.”

Bunu düşünmemiştim fakat son birkaç gündür aynı şeyi, bir dereceye kadar, kendi başıma yapıyordum zaten. Annemin şişesiyle yaptığım gibi.

“Denerim,” dedim.

Doktor Sedwick başıyla onayladı ve bir not daha aldı. “Dene ve nasıl gittiğini bana söyle. Ancak yavaş hareket et.”

“Tamam.”

“Haydi Evan’a geri dönelim. Bu olaya tepkisi nasıl oldu?”

“Şey, sonrasında her şeyi sorunsuzca kabul ediyormuş gibi bir hali vardı ama şimdi onunla birlikte olma şansımı mahvettiğimden korkuyorum.”

Doktor Sedwick bacak bacak üzerine atıp bana baktı.

“Evan’la Nick arasında seçim yapmak zorunda kalsan, kimi seçerdin?”

“Bilmiyorum. Nick’i doğru dürüst tanımiyorum bile. Yani... Evan’la daha fazla vakit geçirmişimdir sanırım. Bu yüzden onu seçmem mantıklı olurdu. Ama...”

Uzun, anlamlı bir duraksama.

“Ama?” diyerek tatlı sözle beni konuşmaya ikna etmeye çalıştı Doktor Sedwick.

“Evan tıpkı bir... pekâlâ, o yağmur damlasıysa, Nick okyanustur.”

“Ahh.” Doktor Sedwick anlayışla başını salladı.

“Eee... ne yapacağım?”

Defteri yanındaki masaya bıraktı ve öne doğru eğildi; ellerini kavuşturmuştu. “Okyanuslar engin ve adeta dipsizdir. Yağmurda oynarsın, Elizabeth. Denizde boğulursun.”

Terapi seansım bitince alt kattaki dükkâna inip üç şişe yeni koku aldım: lavanta, bergamot ve Çin Yağmuru adında kokulu bir yağ.

Eve dönünce odamda yeni bir cam şişeyi hazır ettim. Çin Yağmuru’nu temel alarak başladım, ardından serin, taze kokusu için salatalık. Birkaç damla sıklamen. Misk. Vanilya. Mandalina. Çam. Ve son olarak lavanta.

Karıştıktan sonra, parmağımı şişenin ağzına kapayıp baş aşağı çevirdim. Yağı bileğimin içine sürüp kokusunu içime çektim.

Şimdiye kadar karıştırdığım tüm şişelerin kaynağı kesinlikle bir nesneye ya da deneyime dayanıyordu. Karnavallar. Yaz. Noel. Annem. Nick.

Ama daha önce hiçbiri bir duygu için karıştırılmamıştı. Doktor Sedwick haklıydı; kokular güçlü birer tetikleyiciydi. Ve aklımı başımda tutacak bir şeye, bana karanlıktaki alevi hatırlatacak bir şeye ihtiyacım vardı.

Umuda.

Ve umut, eğer bir kokusu olsaydı, bahar gibi, deniz gibi, yeni ve canlı bir şey gibi kokardı. Nick gibi.

Böylece en sevdiğim bahar ve su kokularını alıp Nick’in kokularının bazılarıyla karıştırmıştım. Çünkü eğer başıma gelenleri günün birinde çözebileceksem, buna giden yol Nick’ti.

Nick karanlıktaki alevimdi.

Yeni bir etiket alıp üzerine elyazısıyla *umut* yazdım.

Şişeyi diğerleriyle birlikte rafa kaldırmak yerine komodininin üzerine koydum; böylece ne zaman istersem tıpasını çıkarabilecektim.

Ne zaman ihtiyacım olursa.

YİRMİ BİR

NICK

Yatağın üzerindeki saat, zamanın sabah on biri biraz geçtiğini gösteriyordu ama bana çok erken kalkmışım gibi, saat altıymış gibi geliyordu. Gözlerim yanıyordu. Başım zonkluyordu. Normal bir hızla hareket ettiğimde, midem allak bullak oluyordu ve bağırsaklarımı dışarı çıkarmanın önüne geçmek için ağzımı elimle kapamak zorunda kalıyordum.

Kusmaktan nefret ediyordum.

Acının büyük bir kısmı muhtemelen akşamdan kalmalık yüzündendi ama Trev'in başımı çarpışında suç buluyordum. Her şey onun suçuydu.

Kıçımı sürüyerek yataktan çıkardıktan sonra, dosdoğru banyoya gidip yüzümü buz gibi suyla yıkadım. Aynaya baktığımda alnımda mosmor, devasa bir çürük görünce şaşırmadım.

Mutfakta buzdolabını temel gıda maddeleriyle doldurulmuş bir şekilde buldum. Biraz meyve. Süt. Şişelerce su. Öğle yemeği için biraz et. Bir paket muffin. Ve yemekten arta kalanlarla dolu bir kâse.

Dün yeniden kasabaya indikten sonra Elizabeth gelmiş olmalıydı.

Ortalıkta suç teşkil eden bir şey bırakıp bırakmadığımı merak ederek daireye hızlıca göz gezdirdim.

Şüpheli bir şey görünmüyordu. Zaten üzerimde pek bir şey yoktu. Dün gece kasabaya döndükten sonra, içinde çantamla kamyoneti de almıştım. En azından artık temiz çamaşırlarım vardı.

Üzerime temiz bir tişört ile kot pantolon geçirdim ve elimi saçlarımda gezdirdim. İdare ederdi.

Bir dolabın derinliklerinde bir kahve makinesi bulup tezgâhın üzerine bir paket aşırı pahalı kahve koydum. İsmi Hawaiian Sumatra'ydı. Her neyse. Kahve, kahveydi ve iş görürdü.

Bir kupa yeni yapılmış kahveyi elime alıp gıcırdayan mutfak masasına oturdum, tabancamı çıkardım. Şarjörü çıkarıp bir kenara koydum ve geri kalan parçaları ayırdım.

Şube'ye ilk katıldığımında, Sam bana tabanca kullanmayı öğretmişti. Bu hatıralar hâlâ eksikti –Şube'ye nerede katıldığım, üstlendiğim görevler– ama geri gelen ve camın üzerindeki parmak izi gibi göze batan bir tanesi, Sam'ın bana ilk Glock'umu verişiydi.

Tabancalar insanlara tuhaf şeyler yapar. Zayıf olanlara kendini güçlü hissettirir, güçlülereyse savunmasız. Ben ilk gruptaydım. Sam'le ilk tanıştığımında, dövüşmekle ilgili bir iki şey biliyordum ama tabancalar hakkında bir halt bildiğim yoktu. Bilseydim, muhtemelen babamın kafasına uzun zaman önce bir kurşun sıkmış olurudum.

Elimde o Glock'la kendimi, babamın bana hissettirdiği kadar değersiz hissetmiyordum. Sonunda kendimi savunmanın sağlam bir yolunu bulmuş gibi hissediyordum.

Sam terk edilmiş bir tren deposunda beni nişan pratiği yapmaya götürürdü; orada boş meşrubat kutularına ateş ederdik. İlk başlarda boktan bir nişancıydım. Tabancanın her şeyi benim yerime yapmasını bekliyordum. Nişan al ve ateş et; yolunda ne var ne yoksa öldür. Gangsteri oynayan bir çocuk gibiydim.

Bir süre sonra, Sam bana nişan almanın teknik yönünü, hedefini hesaplamanın içgüdüsel yöntemini gösterdikten sonra, nişan aldığım bütün kutulara isabet ettirdim ve tabanca, yumruklarım kadar ölümcül bir parçam haline geldi.

Klasik, "Silaha saygı göster," den sonra Sam'in tabancaya sahip olmakla ilgili bir numaralı kuralı, ateş ettikten sonra onu temizlemek zorunda olduğunuzdu.

Glock'umla, Cas'le hedef pratiği yaptığımızdan beri, yani bir haftadan fazladır ateş etmemiştim ama tabanca temizlemek tanıdık bir şeydi ve şu anda ihtiyacım olan buydu. Ellerimi meşgul, zihnimi boş tutacak bir şey.

Tam gergi yayını siliyordum ki kapı çalındı.

"Nick," diye seslendi Elizabeth. "Benim."

"Bekle."

Lanet olsun.

Silahın gövdesini, şarjörü, namluyu, namlu kızığını kapıp bir çekmeceye tıktırdım.

Ellerimde hâlâ yağ vardı; kapıyı çekip açmadan önce siyah gömleğime sildim. Onu süzmeden bir saniye önce, "Selam," dedim.

Son gördüğümünden beri nasıl olduysa daha da çekici olmuştu. Öncelikle, dün atkuyruğu yaptığı saçları açtı. Düşündüğümünden

daha uzundu, beline kadar geliyordu. Yüzünün etrafına gevşek dalgalar hâlinde dökülüyordu ve içimden, ellerimi saçlarında gezdirmek geldi.

Kısa, beyaz şortu bacaklarını adamakıllı görebilmemi sağlıyordu. Üzerine yapışan kolsuz tişörtü, göğüslerini ortaya çıkarmıştı. Tişörtün altından sutyenin belli belirsiz çizgilerini görebiliyordum ve zihnimde siyah dantel görüntüsü canlandı. Ne tür bir sutyen taktığını bilebilmeme imkân yoktu ama belli ki siyah danteller içinde olmasını istiyordum. Ve bu gözlem, vücudumun yapmasını istemediğim saçmalıklar yapmasına sebep oldu. En azından şu anda, lanet olası sabahın on birinde değil.

“Ne oldu sana?” diye sordu ve gözlerini merakla kısarak alnımdaki yumruyu işaret etti.

Düşünmeden elimi yaraya götürüp karşılığında yüzümü buruşturdum. Sersem.

“Önemli bir şey değil. Gerçekten.”

“Hımm.” Kaşlarını çatıp kâküllerinin yana kayıp gözlerini saklamasına neden olacak şekilde başını yana eğdi. “Aspirin ister misin? Acıyor mu? İstersen...”

“Hayır.” Başımı iki yana salladım. “İyiyim.”

“Tamam.” Ayaklarını sürüyerek ağırlığını diğer yana verdi, gözleri yine o düşüncesini belli etmeyen dansı ediyordu. Sonunda elinde sıkı sıkıya tuttuğu şarküteri poşetini bana göstermek için kolunu kaldırdı. “Sana kahvaltı getirdim. Muffin. Umarım muffin seviyorsundur.”

Sevmiyordum. Sınırdaki bir alkolik olabilirdim ama nadiren boktan yiyecekler yerdim. Ben protein seviyordum. Hem de bol miktarda.

Fakat bunu Elizabeth'e söylemedim. Yüzünde, o beklenti içindeki ifade varken yapamazdım. Bu yüzden, "Evet, tabii ki. Muffin severim," dedim.

"Güzel." Ben davet beklediğini anlayıncaya kadar orada, merdivenlerin başında birkaç uzun saniye boyunca kaldı.

"İçeri girebilirsin, biliyorsun." Kapıyı iyice açtım. Dudaklarının kenarları yukarı kıvrıldı.

"Teşekkürler." Parmak arası terlikleri ahşaba çarpa çarpa kapı eşiğine adım attı. Yanında çiçek ağırlıklı bir koku getirdi ama aynı zamanda temiz bir şeyin kokusu vardı; yağmur gibi. Koku, üzerine fazla kafa yormadığım duyulardan biriydi. Ben daha ziyade içgüdülerime güvenmek zorundaydım. Ancak Elizabeth'in farkına vardığım, öne çıkan bir özelliği, her zaman farklı kokmasıydı ve nasıl kokarsa koksun bu, tenine işlemiş gibi güçlü bir kokuydu. Genelde insanların, bazen parfüm ya da kolonyayla seyreltilmiş belirli bir kokusu olurdu. Elizabeth'in yoktu.

"İyi uyudun mu?" diye sordu.

Kapıyı kapadım ve odanın içinde ilerlerken onu takip ettim. "Pek değil."

Ağzı O şeklinde ayrılarak bana baktı. "Yatak yüzünden mi? Aggie'ye buradaki yatağı değiştirmesi gerektiğini söyleyip duruyorum. Aşırı eski. Taş gibi sert geldiyse üzgünüm. Yumuşak olsun diye sana fazladan battaniye getirebilirim ya da..."

"Yatak yüzünden değil." Parmağımı çıtlattım. "Muhtemelen akşamdan kalmalık yüzünden."

"Ah." Gözleri kanıt ararcasına odada gezindi. Bir şey bulamayınca bakışları yeniden bana döndü. "Eve geç geldin."

Dudakları pişmanlıkla büzüldü. Ne zaman döndüğümü fark ettiğini kabul etmek istememişti.

“Eski bir arkadaşına rastladım.”

“Kime?”

“Adı Trev.”

“Hâlâ kasabada mı? Onu bu akşam yemeğe davet edebilirsin.”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Emin değilim. Sanmıyorum.”

Başıyla masayı işaret etti. “Oturabilir miyim?”

“Elbette.” Aceleyle masaya gidip kaldırmayı unuttuğum gergi yayını itip yere attım. “Kahve ister misin?”

“Ben alırım.”

Yiyecek poşetini masaya bıraktı ve saklı tabancamın olduğu çekmecenin üzerindeki dolaba gitti. Eskiden ne iş yaptığımı biliyordu, Şube’yi biliyordu ama şu anda yanımda bir tabanca olduğunu bilse ne hissederdi acaba?

Fincanı dolduğu zaman, tam karşımdaki sandalyeye oturdu; saçları omuzlarında öne düşüyordu. Arkasındaki camdan sızan sabah güneşi saçlarını aydınlatıyor, kehribar rengi almasına neden oluyordu.

Başımı eğip kendi fincanıma baktım.

Elizabeth bana bir peçete, sonra da bir muffin uzattı. Kendimi sandalyenin iki bacağının üzerinde geriye itip çatal bıçak çekmecesinden çatal aldım. Bana tuhaf tuhaf baktı.

“Muffin’i çatalla mı yiyeceksin?”

“Üstümü daha az kirletirim,” dedim, güldü. Nerdeyse beni de gülümsetiyordu.

Bir an için sessiz sessiz muffinlerimizi yedik.

“Bugün için planın var mı?” diye sordu.

Vardı. Bir sürü planım vardı. Ne yazık ki çoğu, Trev’in bir pislik olmamasına bağlıydı. “Henüz yok.”

“Ben ne yazık ki çalışmak zorundayım.” Fincanı iki eliyle tutarak kahvesini yudumladı. Bir elinin orta ve işaretparmağında, diğerinin başparmağında yüzük vardı.

Ayrıntıları seçecek kadar yakınında değildim ama işaretparmağındaki yüzük, kuş tüyüne benziyordu.

“Mesai saatlerin ne?” diye sordum.

“İkiden sekize.”

Düşünüp taşınarak altdudağımı ısırdım. Ama ben onu bastıramadan, soru ağzımdan çıkıverdi. “Bu gece bir şeyler yapmak ister misin? Birlikte?”

Doğdoğru bana bakmak için çenesini kaldırdı. Bu hareket, boynunu uzatarak kulağının hemen altındaki yumuşak deriyi ortaya çıkardı. Onu orada öpmeyi düşündüm. Onunla başka şeyler yapmayı düşündüm.

“Evet,” diye cevap verdi ve bir an için ona ne sormuş olduğumu unuttum. “Aklında bir şey var mı?”

Omuz silkip gözlerimi boynundan ayırdım. “Trademarr konusunda uzman olan sensin. Herhangi bir önerin var mı?”

Kızlara yazmak benim süper gücümdü fakat bu işte becerikliymişim gibi konuşmakta deli gibi zorlanıyordum. Muhtemelen bana geri adım atmamı söyleyen vicdanım yüzünden. Bu kız olmazdı. Ve kesinlikle şu an olmazdı.

“Bir düşüneyim.” Ağzının kenarı yarım bir sırıtış oluşturacak şekilde kıvrıldı. “Tamamen ezikçe olmayan bir şey bulmaya çalışacağım. Gerçi söz veremem.”

“Sözüne sadık kalmanı sağlamayacağım.”

Sırıtışı daha da yayıldı. Fincanını masaya bıraktı. “Sana bir şey söyleyebilir miyim?”

“Elbette.”

“Ben...” Tüy yüzüğü parmağında çevirdi. Tekrar ve tekrar. “Kulağa aptalca gelecek ama sanki hiç gitmemişsin gibi hissediyorum. Sanki hep buradaymışın gibi.”

Bunu izleyen sessizlikle birlikte daire tatsızlaştı. Buna, nasıl kulağa tamamen öküzcü gelmeyen bir yanıt vereceğimi bilmiyordum.

“Affedersin,” diye ekledi çabucak. “Kulağa salakça geldiğini biliyorum.”

“Öyle gelmiyor.”

Yüzüğü eklemine kadar itti, sonra yeniden aşağı çekti. “Bunca zamandır neredeydin?”

Ona laboatuvarı, Değişim programını anlatmayı düşündüm, sonra vazgeçtim. Bu artık bayat haberdi ve onunla alakası yoktu.

“Uzun süre beni bağlayan şeyler vardı.” Neredeyse gerçek anlamda.

“Hımmm.”

Bunu çok yapıyordu; biraz mırıldanma, biraz inildeme olan bir ses çıkarıyordu. Bir ses, bir kelimeden daha iyiymiş, çıkara-bileceği tek şey bir sesmiş gibi.

“Nasıl dışarı çıktın?” diye sordum birdenbire. “Seni tuttukları yer her neresiyse. Nasıl kaçtın?”

Haber makalesini okuduğumdan, daha ben onunla ormanda karşılaşmadan önce kaçmış olduğunu fark ettiğimden beri, bir süredir düşünüyordum bunu.

“Biri beni dışarı saldı,” dedi başını eğip elleri arasındaki kahveye bakarak. “Hücre kapısını açtı ve beni bir hava kapakçığına yönlendirip sürünerek ne taraftan çıkacağımı söyledi.”

Masanın üzerinde ileriye uzandım. “Kim olduğunu gördün mü?”

Başını hızla iki yana salladı. “Yüzünü hiç görmedim. Bir kadındı, tek bildiğim bu.”

“Seninle birlikte dışarı çıktı mı?”

“Hayır. Annemi getireceğini söyledi ama...” Ucu açık cümle yeterince şey söylüyordu.

“Şube söz konusu olduğunda bu tür şeyler sık sık olur,” dedim. “İnsanlar ölür. Değer verdiğin insanlar.”

Altdudağını ısırıp beni onaylarcasına başını salladı. “Her neyse... benim hakkımda konuştuğumuz yeter. *Sen* nasıl dışarı çıktın? Nasıl oluyor da artık onlarla çalışmıyorsun... Şu Şube’yle?”

“İçinde yer aldığım programın başındaki adam öldü.”

Elleri kahve fincanını sıktı. “Peki sen mi... yani...”

“Onu öldürdüm mü? Hayır. Ama fırsatım olsaydı yapardım.”

“Bunu içtenlikle söylüyor olamazsın.”

Bir şey demedim.

Omuzlarını geriye çekti ve tişörtü göğsünü sıkı sıkıya sardı. Benimle göz göze geldi. Gözlerimin kızlara neler yapabildiğini biliyordum –bazen bunu apaçık belli eder, ne kadar mavi oldukları, ne kadar doğaüstü oldukları konusunda şakıyıp dururlardı– fakat Elizabeth onlar karşısında cesaretini kaybetmişe benzemiyordu. Aksine, rengin ötesini, onların ardındaki ruhumun karanlığını görüyordu sanki. Ve buna yüz çevirmiyordu.

Dudaklarını büzdü ve bu hareket dudaklarını dolgun hâle getirip elmacık kemiklerinin yüzünde keskin hatlar oluşturmalarına yol açtı.

Kalbim, ağzımın bir adım ötesinde titriyor ve ikisi de Elizabeth’i çekip dilindeki yabanmersininin tadına bakmak istiyordu.

Lanet olsun.

Ayağa kalktım, arkama döndüm, ellerimi tezgâhın kenarına dayadım. Vücudumdaki tüm kaslar hareket etme isteğiyle, bizi bir yere götürmeyen bu danstan başka bir şeyler yapma isteğiyle kıvranıyordu. Bu kızın olayı neydi böyle?

Onu yalnızca bir gündür tanıyordum ve daha şimdiden aklımdan çıkaramıyordum.

Hayır, bu doğru değildi.

Onu bir günden çok daha uzun zamandır tanıyordum.

Elizabeth hep orada olmuş, hatıralar gömülüken bile hep bana gelmişti.

“Nick?” dedi; öyle alçak sesle söyledi ki kalbimin güm güm atışından onu güçbela duyabildim.

“Efendim?”

“Bir şey mi yaptım... yani... gitmemi ister misin?”

Öyle derin bir nefes aldım ki ciğerlerimin kaburgalarıma baskı yaptığını hissettim. Döndüm. “Galiba bir duş alsam iyi olacak.”

Soğuk bir duş.

“Tamam.” Sandalyeyi geriye itip ayağa kalktı. “Benimle daha sonra kasabada buluşacak mısınız? Mesaim bittikten sonra?”

“Evet. Sekizdi, değil mi?”

Başıyla onayladı.

“Orada olacağım,” dedim.

Kahvaltımızdan artakalanları topladı. “Öyleyse sonra görüşürüz.”

Kapı arkasından kapanıncaya kadar gevşeyemedim.

YİRMİ İKİ

ELIZABETH

İşler durgun olduğundan ve Chloe'nin hiç masası olmadığından Evan, Chloe ve ben hep birlikte mola verdik. Hepimize kızarmış turşu –Merv'ün en sevilen atıştırmalıklarından biri– ve meşrubat söyledik.

Chloe'nin sayesinde Evan'ın yanına oturdum. Chloe ayaklarının ağrıdığından ve onları bitişik koltuğa koymak istediğinden yakınıyordu.

Evan hızlı bir şekilde yanıma geçtiğinde omuzlarımız çarpıştı.

“Ee, bu akşam için plan nedir?” diye sordu Evan.

Chloe bana bakıp tek kaşını kaldırarak göz kırptı. “Aynı saatte paydos ediyoruz, değil mi?”

Kırılan telefonumun yerine getirdiğim cep telefonumu bulmak için çantamı karıştırdım ve mesajları kontrol ettim. Hiç yeni mesaj yoktu. Şaşırtıcı değildi. “Ben sekizde paydos ediyorum.”

Evan, “Ben de,” dedi.

“O zaman hep birlikte bir şeyler yapalım,” diye önerdi Chloe.

“Gelirdim ama...” Nick’le vakit geçirme isteği ile yeniden grupla bir arada olma isteği arasında kaldığımdan sesim gitgide alçaldı. Nick insanı yoldan çıkaracak kadar yakışıklı olsa da Evan’dan hâlâ çok hoşlanıyordum.

Evan hep burada olacaktı ve güvenliydi. Nick çok geçmeden tekrar gidecekti ve kesinlikle güvenli *değildi*.

“Ama ne?” dedi Chloe tatlılıkla.

“Nick’e onunla takılacağıma söz vermiştim.”

Evan yanı başımda gerildi.

Chloe salatalık turşusunu ranch sosuna batırdı. “Onu da getir.”

“Bundan emin değilim,” dedi Evan. “O çocuktan hoşlanmıyorum.”

Chloe küçümseyerek güldü. “Ondan hoşlanmıyorsun çünkü muhtemelen senden daha yakışıklı.”

Evan homurdandı ve kayarak masa koltuğundan kalktı. “İşe geri dönmem gerek.”

Daha molasının yarısı bile bitmemişti.

“Ah, surat asıyor,” dedi Chloe bir salatalık turşusunu havada bana doğru sallayarak. “Surat asma iyidir.”

“Belki de Nick’i getirmesem iyi olur.” Meşrubatımdan bir yudum aldım. “Ne de olsa onu ilk gördüğümde Evan’ın yakasına yapışmıştı.”

“Çünkü Evan bazen pişin teki olabiliyor.”

“Chloe!”

“Eh, bu doğru. Erkek pozları işte. Bu konuda endişelenme.” El çantasından küçük bir el aynası çıkarıp saçlarını çekiştirerek kendini inceledi. “Diplerimi yeniden boyatmam gerek. Berbat görünüyorum.”

Bu gerçekten öyle uzaktı ki. Chloe muhteşemdi ve güneş sarısı saçlarının altından görünen koyu renk dipleri bunu de-ğiştiremezdi.

Kalan turşuları rekor sürede bitirip tabaklarımızı aldık.

“Fikrimi ister misin?” dedi Chloe mutfğa geri yürürken. “Nick’i yanında getir. Bu Evan’ı olsa olsa kıskandırır. Ve kıskanan bir erkek, motive olmuş bir erkektir.”

“Zaten gelir mi gelmez mi bilmiyorum. Yalnız takılmaktan hoşlanır gibi bir hali var.”

“Ah, kızım, senden biraz olsun hoşlanıyorsa, gelecektir.”

Sarı atkuyruğu arkasında sallanarak mutfak kapısını itip geçti.

Saat sekizi birkaç dakika geçtikten sonra, ben son bir siparişi bildirirken mutfğa Evan girdi. “Nick burada,” dedi. “Barda oturuyor.”

“Barda mı?” diye tekrarladım. On sekiz, en fazla on dokuz yaşında olduğunu düşünmüştüm. Ama barda oturması en az yirmi bir yaşında olduğu anlamına geliyordu.

“Barda,” diye tekrarladı Evan, bakışları sertleşerek. “Bu çocuktan emin değilim, Lis. Onu ne kadar iyi tanıyorsun ki?”

Kalemimi önlüğümün cebine soktum. “Tanımıyorum. Pek değil. Demek istediğim, ona borçluyum. Ona güveniyorum, galiba.”

“Galiba mı?”

“Bu gece ona bir şans versen olmaz mı?” diye sordum. “Lütfen? O benim arkadaşım ve kimsenin ona kaba davranmasını istemiyorum.”

Evan yumuşadı. “Tamam, sorun yok.” Gülümsedi. “Lissy’imiz nasıl isterse.”

Kızardım. “Teşekkürler.”

Siparişimi verdikten ve birkaç dakika oyalandıktan sonra ön tarafa geçtim. Nick’in sırtı mutfağa dönüktü ama ben bar alanına girer girmez, beni hissetmiş gibi doğruldu, omuzlarını düzleştirdi. Ve sonra fark ettim ki barın arkasındaki aynadan beni izliyordu. Ben ona doğru ilerlerken döndü.

“Selam,” dedi. Elinde, içinde birkaç santim kahverengi sıvı olan büyük bir bardak vardı.

Burada herkes kimlik sorardı. Merv bu tür konularda katıydı. Yani Nick kesinlikle yirmi birin üstündeydi. Ya da çok iyi bir sahte kimliği vardı.

“İşim nerdeyse bitti,” dedim. “Bana birkaç dakika daha verir misin?”

“Elbette.” Bardağı dudaklarına götürüp içkisini bitirdi.

Barmene el sallayıp bir tane daha vermesini işaret etti.

Gözümün ucuyla, ufak tefek, sarı saçlı bir kızın, görevdeymiş gibi masaların arasında dolaştığını gördüm. Bana bakıp kaşlarını oynatarak salak gibi sırtıyordu. Chloe seke seke geldiğinde, Nick bir kesme tahtası gibi kaskatı kesildi.

“Selam,” dedi Chloe ve Nick’e elini uzattı. “Elizabeth’in en yakın arkadaşımı. En havalı arkadaşı.”

Nick, Chloe’nin eline baktı; yüzü etkileyici bir şekilde ifadesizdi. Fakat sonra gözlerini kırıştırdı, gülümsedi ve onun elini sıktı. “Selam,” dedi.

“Elizabeth sana bu gecedен bahsetti mi?”

Boğazımı temizledim ve Chloe’ye *kapa çeneni* bakışı attım. “Henüz değil. Daha yeni geldi.”

“Bu gece ne var?” diye sordu Nick, bir Chloe’ye bir bana bakarak. Ona grubu ve gölü anlattım. Moladan sonra Chloe, Evan ve ben, bir ateş daha yakmanın eğlenceli olacağına karar vermiştik. Bu gece havanın güzel olması bekleniyordu.

Bitirdiğimde, “İstemiyorsan gelmek zorunda değilsin,” diye ekledim.

“Geleceğim,” dedi hiç tereddüt etmeden. “Zaten içimden bir ses, buralarda yapacak çok fazla şey olmadığını söylüyor.”

Chloe onun yanındaki bar taburesine geçti. “Doğru bildin.”

“Pekâlâ,” diye başladım, “gidip siparişimi kontrol etmem gerek, sonra işim bitiyor. Chloe?”

Kaşını kaldırdı. “Evet, tatlım?”

“Ben yokken Nick’e iyi davran.”

Nick’e bir bakış attı ve yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı.

“Hiç korkma, Lis. En terbiyeli halimi takınacağım.”

Ona inandığımdan emin değildim ama son siparişimi ne kadar erken çıkarırsam Nick’i de o kadar erken kurtarabilirdim.

YİRMİ ÜÇ

NICK

Elizabeth duyma menziline çıkar çıkmaz, “Bu ne saçmalık?” dedim.

Chloe’nin yüzündeki gülümseme, sönmüş bir alev gibi yok oldu.

“Sakin ol. Bir şey söylemeyeceğim.”

O kızdı. İki gece önce Arrow’da tavladığım kız.

Bana adının Sarah olduğunu söyleyen kız.

Sarah/Chloe, Elizabeth’in en yakın arkadaşı mıydı?

Karnımdaki viski ekşidi ve soğudu. Nedeni yalnızca iki kız arasındaki bağlantı değildi, Chloe’nin tuhaf bir yanı vardı. Geçmişin görüntülerinden uyanıp onu neredeyse kışının üzerine düşürdüğümde gözünü bile kırpmamıştı.

Bar taburemde dönüp dirseklerimi bar tezgâhına dayadım, ellerimi saçlarıma gömdüm.

Chloe bana doğru eğilip sesini alçalttı. “Lis’in bilmesi gerekmiyor. Zaten aramızda hiçbir şey olmadı. Hatırladın mı? Hiçbir şey olamadan öfkeli bir gorile dönuştün.”

“Öfkeli goril.” Alaycı bir şekilde güldüm ve bükülmüş kolumun boşluğundan onu görebileceğim şekilde hareket ettim. “Nasıl oluyor da böyle bir şey olabiliyor? O kadar insanın içinden sen! Onun en yakın arkadaşısın, ha?”

Kaşlarını çattı ve çenesini avcuna dayadı. “İçimden bir ses çok kız tavladığını söylüyor. Ve içimden bir ses, ne kadar hoş biri olduğunu düşünürsek, bu ihtimalin gayet yüksek olduğunu da söylüyor.”

Kaşlarımı çatarak ona baktım. “İnanılmazsın.”

“Ben mi?” Boştaki eli, göğsünde çırpındı. “Burada endişelenmesi gereken ben olmalıyım. Lis’in en yakın arkadaşayım ve senin onun için, nedense, şüphe uyandıracak bir biçimde değerli olduğunu ortada. Ve bir tahmin yürütmem gerekirse, *sen* tanıştığın *kimseye* fazla değer vermiyorsun.” Oturduğu yerde doğruldu. “Her neyse, Lis’le ilgili niyetin nedir?”

Bar tezgâhından uzaklaşarak ona döndüm. Tabure altımda gıcırdıyordu. “Niyetim mi? Pekâlâ, merak ettiğin buysa, ona kur yapmayı planlamıyorum.”

Kaba bir kahkaha attı. “Seninle ilgili düşünceme rağmen, aslında senden hoşlandım. Ödleşin teki değilsin.”

Hiçbir fikri yoktu ve aramıza giren anımsamaya minnettardım. O olmasa, aramızda kim bilir daha neler olurdu? Benim hakkımda daha neler öğrenebilirdi? Elizabeth, geçmişimin birazını biliyordu ama korkutucu kısımları bilmiyordu. Ve bilse, beni kendinden uzaklaştırır, bütün iş yalan olurdu.

Chloe sakladığım korkunç şeyleri sezmişçesine gözlerini kıstı.

“Geçen gece *gerçekte* ne oldu?” diye sordu. “Sana ne olmuştu?”

“Migren,” dedim çabucak, hatta fazla çabuk bir şekilde.

“Tabii.” Yüzündeki ifade bunun saçmalık olduğunu bildiğini söylüyordu ama üstelemedi ve ben de detaylandırarak değildim.

Elizabeth arkamdan geldi, iş önlüğü çıkmış, çantası omzundan sarkıyordu. “Hazır mısınız?”

Chloe’yle baktık. Geçen gece hakkında çenesini kapalı tutabilirse, ben de tutardım. Ama odada gittikçe büyüyen, görmezden gelinen o gerginliği gizleyebilir miydim bilmiyorum.

“Hazırız,” dedim.

Elizabeth dışarı çıkarken başı çekti.

Chloe omzunun üzerinden bana baktı ve yürüyüp giderken göz kırptı.

Evan küçücük spor arabasını Trademarr’ın kuzeyine sürerken onu takip ettik. Elizabeth’i göle kendi arabasında götürmeyi teklif etmiş ama o benimle geleceğini söylemişti. Bir yanımda – züppe olan – onu geri çevirmesinden hoşnuttu. Diğer yanımsa, şimdi ikimiz kamyonetin ön kısmında tıkılıp kalmışken ona ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Bir dur işareti yüzünden yavaşladık ve Evan bir arabanın dörtyol ağzını geçmesini beklerken kamyonet rölantide çalıştı.

“Arkadaşlarımla dışarı çıkmanın senin için sorun olmadığına emin misin?” diye sordu Elizabeth.

“Hayır. Sorun değil.”

Biraz daha sessizlik. Evan gaza basıp yalnızca saniyeler içinde benimle arasını açtı. Bu bahar başında seçtiğim kamyonetin V8 motoru vardı ve onu bu yüzden seçmiştim. Evan’a hızla yetiştim.

Mankafa.

Gerçek şuydu ki gece boyunca Evan'la takılmak istemiyordum ama Elizabeth'in yakınında olmak istiyordum. Bir şey saklıyorsa, ne olduğunu bulmak zorundaydım. Bu gece içecekse –konuşulanlara bakılırsa orada içki de olacaktı– ağzından bir şey kaçırabilirdi. Ve onunla ne kadar çok vakit geçirirsem, güvenini kazanmak için o kadar çok fırsatım olacaktı.

Esareti süresince olanlarla ilgili bana anlatmadığı –ya da başka kimseye anlatmadığı– bir şey vardı. Ve bu durum can sıkıcıydı çünkü esareti hakkında ne kadar çok şey öğrenirsem, program ve altı sene önce buraya geldiklerinde Şube'nin neyin peşinde olduğu hakkında o kadar çok şey öğrenebilirdim. Tecrübeme bakılarak söylenebilirdi ki Şube, insanları altüst olacakları şekilde değiştiriyordu ve bir tahmin yürütmem gerekirse, Elizabeth'i de değiştirmişlerdi.

En büyük soru, onu da benim gibi bir silaha dönüştürüp dönüştürmedikleriydi. Ve eğer öyleyse, neler yapabiliyordu?

Anayoldan ayrılıp sola saparak ormanın içinde ilerleyen bir patikaya girdik. Sık ağaçlardan oluşan bir alanın etrafından döndükten sonra göl görüldü.

Kamyoneti Evan'ın arabasının yolcu tarafının yanma park edip dışarı çıktım. Hâlâ biraz gün ışığı mevcuttu ama burada, şehir ışıklarından uzakta, daha karanlık hissediliyordu.

Ayrıca daha sessizdi.

Birkaç araba daha arkamıza çekti. Anlaşılan, Evan'ın epey arkadaşı vardı.

Uzun boylu, zayıf bir çocuk dosdoğru ateş çukuruna gidip içine odun yığmaya başladı. Çukurun etrafında birkaç kırık dö-kük katlanır sandalye ile oturmak için kullanılmış birkaç kütük

vardı. Etrafta uzanan çöplere bakılacak olursa –boş bira kutuları, plastik kaplar– burası en sevdikleri parti yeri idi.

Etrafı saran ağaçlık alana göz gezdirdim. Buraya gelmek için kullandığımız patika, kullanılabilir tek çıkış yoluydu. Bir tarafta ağaçlık alan ve arkamızda gölle, köşeye sıkışmış haldeydik. Bu beni huzursuz etti. Şube saldırırsa, kaçmak için koşabilirdim ama Elizabeth yapabilir miydi?

Göl muhtemelen en iyi çıkış rotasıydı. Parti alanının yaklaşık dört kilometre doğusunda, rıhtımına bir tekne bağlı olan bir ev vardı. Kafamda, ihtiyacım olması ihtimaline karşı, burayı kaçış rotam olarak etiketledim. Tekneye kadar yüz, tekneyi çal, onunla karşı kıyıya geç. Şube karşı kıyıda yolumu kesebilmek için karada çok daha uzun zamana ihtiyaç duyacaktı. O zamana kadar çoktan gitmiş olurdum.

Evan'ın arkadaşlarından bir başkası, gelişimizden birkaç dakika sonra bira ve sert içkilerle çıkageldi.

“Hey, Nick!” diye seslendi Evan. “Bira ister misin?”

Kızlara baktım. Elizabeth, Chloe'yle benim aramızda oturuyordu. “Siz bir şey istiyor musunuz?”

“Bira, lütfen,” dedi Chloe. “Geçen gece bir dünya tekila içtim ve hâlâ bedelini ödüyorum.”

Elizabeth beni izliyordu, bu yüzden Chloe'nin bana attığı alaycı bakışı kaçırdı.

Beni sinir etmeye mi çalışıyordu? İşe yarıyordu çünkü.

“Varsa, bir kola,” dedi Elizabeth.

İçmek istemediği takdirde bir kızı zorlayacak biri olmamama rağmen Elizabeth'in biraz dağılmasına bel bağlamıştım. “İçine biraz rom eklememi ister misin?”

“Hımm.” Bir an için düşünüp Chloe’ye baktı. Chloe sırtarak onu dürttü. “Pekâlâ. Ama sadece birazcık.”

İçkiler adamın birinin kamyonetinin arkasına konmuştu, bagaj kapağını bir masa niyetine kullanıyorlardı. Kasalarca bira, biraz votka, Red Bull ve rom vardı.

Votka şişesini kaparak kırmızı plastik bardaklardan birine, shot olmasına yetecek kadar koydum. Kafaya diktim; alkol kar-nımda alevlendi. Evan bana göz ucuyla bakarken, “Biradan önce sert içki gelir,” dedim. Babamdan öğrendiğim eski bir laftı. Babadan oğula geçen çok sayıda değerli şeyden biri.

Evan bir bardak alıp aynısını yaptı. “Güzel düşünce.” Gü-lümsedi fakat bu, dişleri sımsıkı kapalı bir gülümseme-ydi. Evan ve benim geceyi yumruklaşmadan atlatmamız, lanet olası bir mucize olurdu.

Elizabeth’in içkisini koydum, Chloe ile kendim için bira aldım ve yerime oturdum. Chloe, restorandaki bir müşteri hakkında konuşarak Elizabeth’in başını şişiriyordu. Dinliyormuş gibi yapıp uygun görünen yerlerde güldüm. Chloe nefes almak için ara verdiğinde iki bira bitirmiştim. Onun birasına dokunmadığını fark ettim. Elizabeth kendi içkisini yavaş yavaş tüketiyordu ama en azından yarısı içilmişti.

Uzun boylu, sarışın bir kız gelip önümde durdu. Önce Chloe ve Elizabeth’le lafladı ama sonra bana döndü.

“Selam,” dedi, bana doğru eğilerek; yakası dekolmeli tişör-tünden bana net bir manzara sunmuştu. Baktığım yoktu gerçi. “Ben Heather.”

“Selam.”

“Elizabeth seni nerede saklıyordu?”

“Onu saklamıyordum,” diye karşı çıktı Elizabeth ama Heather onu duymazdan geldi.

Bunu izleyen bir saat boyunca, gruptaki tüm kızlar erkeklerin yanından uzaklaşıp benim etrafıma toplandılar.

Evan’ın, açıklığının diğer tarafında öfkeden kudurduğunu gördüm. Kafasının alev almamış olması mucizeydi.

Mini etekli bir kız, “Ee, nerede yaşıyorsun?” diye sordu. Kızın adını hatırlamıyordum.

“Michigan,” diye cevap verdim. Yalan söylemeyi düşündüm ama nerede yaşadığımın önemi yoktu. Özellikle de bu insanlar için.

“Süpermiş,” dedi Heather. “Yani, cidden.” Kütükte diğer yanıma sıkışmayı başarmıştı. Öyle yakınımda oturuyordu ki bacaklarımız birbirine değiyordu.

“Orada okula gidiyor musun?” diye sordu başka bir kız.

“Hayır. Bir sene ara verdim.” Okul, ancak en son derdim olabilirdi. Elbette, Şube olmasa bile, yine de okula gitmezdim. Hatırladığım kadarıyla, Şube’den önce, on altı yaşındayken okulu bırakmıştım. Günü kurtaracak kadar sarhoş olmaktan başka planım olmamıştı hiç. Tıpkı yaşlı babacığım gibi.

Chloe, “Kardeşin var mı?” diye sordu.

Kızların ilgi odağı olduğumdan beri bana sorduğu ilk soruydu. Nedense beni tedirgin etti. Oldukça masum bir soru olsa da beni bozmaya çalışıyordu sanki.

Sam uzun zaman önce, eğer yalan söyleyeceksem, gerçeğe olabildiğince yakın yalanlar söylememi öğretmişti. Şube’den önceki hayatımda tek çocuktum ama bana kalırsa o hayat sayılmazdı. Sam, Cas ve Anna, neredeyse sahip olabileceğim tek ailem olmuşlardı.

“İki erkek, bir kız kardeşim var,” diye yanıtladım.

Kızıl saçlı bir kız içkisinden bir yudum alıp sordu: “Erkek kardeşlerin kaç yaşındalar?”

“Biri benden küçük, biri büyük.”

“Ahhhh,” dedi Chloe ve yüzünde, tamamı dişlerden oluşan bir gülümseme belirdi. “Buraya gelecekler mi? Trademarr’da taze et hemen kapışılır.”

“Hayır.”

Grup hayal kırıklığını mırıldanarak gösterdi.

Chloe ayağa kalkıp çocukların yanına gitti. İçimde benim hakkımda zırvaladıklarına dair bir his vardı.

Heather parmaklarını benimkilerin arasına geçirerek, “Benimle yürüyüşe gelir misin?” diye sordu. “Şurada gerçekten çok hoş bir falez var.” Omzunun üzerinden işaret etti. “Sana gösterebilirim.”

Elizabeth’e döndüm ama o beni itip uzaklaştırmaya başlamıştı bile. “Haydi git. İstiyorsan. Oradaki manzara harikadır.”

“Haydi.” Heather kolumu çekti.

“Falez”, “dilini boğazıma kadar sok” yerine geçen bir parola mıydı bilmiyordum ama önemi yoktu. Heather’la başbaşa kalmak istiyordum; sırf şu bastırılmış gerilimin birazını atabilmek için olsa bile. Elizabeth’e bu kadar yakın olmak beni geriyor, onun hakkında, düşünmek istemediğim şeyler düşünmeme yol açıyordu.

“Emin misin?” diye sordum Elizabeth’e. “Buraya seninle geldim.”

Gülümsedi ve başını iki yana salladı. “Sorun değil. Gerçekten. Zaten içkimi,tazelemem gerekiyor. Git.”

Heather yeniden, “Haydi,” dedi. Elizabeth arkasına dönüp Evan ona sırtırken ayağa kalktım.

Birdenbire canım gitmek istemedi.

Heather beni göl kenarına yakın bir patikadan götürüyordu. Sık çamların arasından yolu izledik, sonra tam kıyıda devam edip yeniden ağaçlık alana, akçaağaç ve meşe ağaçlarının patikanın kenarında dizili olduğu bir yerden devam ettik.

Heather bir tepenin başında durup beni bir akçaağacın yukarıdan sarkan dallarının altına çekti. Sırtarak sırtını ağacın gövdesine yasladı, hâlâ el eleydik.

“Faleze ne oldu?” diye sordum, falezi aslında umursamadığımı belli eden bir sesle.

“Gerçekten görmek istiyor musun? Çünkü öyle zannettiğin kadar harika değil.”

Ona yaklaştım. “Çok falez gördüm. Bir tanesini kaçırmanın ziyanı olmaz sanırım.”

Kıkırdadı ve kollarını belime doladı. Tabancayı kamyonette bırakmam iyi olmuştu. “Ee, sen ve Elizabeth, birlikte falan mısınız?”

“Hayır. Sadece arkadaşız.”

“Güzel.” Parmaklarının ucunda yükselip dudaklarını benimkilere bastırdı. Kafamı dolduran tüm saçmalıklar dağıldı. Ağzının tadı bira gibiydi ve meyve gibi kokuyordu.

Elimi tişörtünün altına kaydırdım ve Heather, sırtını geriye doğru çıkarıp adeta mırıldadı. Diğer elimi aşağı, poposuna kadar indirip onu kendime çektim.

“Tanrım, çok seksisin,” diye fısıldadı dudaklarımın dibinde.

Bir kahkahayla karşılık verip onu yeniden öptüm. Karnımda bir ateş yandı ve hızla aşağılara, bacaklarımın arasına indi.

“Seni Elizabeth’le ilk gördüğümde, ‘Böyle güzel bir kış nasıl da ziyan oluyor,’ diye düşündüm.”

Kendimi geri çektim. “Ne demek istiyorsun?”

“O şey, deli gibi. Biliyor muydun?” Beni yeniden öptü, sonra dudaklarını çenemde yavaş yavaş ilerlemeye bıraktı. Pek farkında değildim. Bütün ateşim sönüvermişti.

“Elizabeth’in neler yaşadığı konusunda hiçbir fikrin yok,” dedim.

Heather kendini geri çekti ama elleri hâlâ üzerimde, belimde yukarı aşağı geziniyordu. “Haklısın. Özür dilerim. Her neyse, haydi Elizabeth hakkında konuşmayalım.” Yeniden sokulup göğsünü vücuduma bastırdı. “Hatta hiç konuşmayalım.”

Geriye doğru bir adım atıp kamp ateşine ve açıklığa doğru döndüm.

“Hey! Nereye gidiyorsun?”

Cevap vermedim.

“Nick!”

Açıklığa giden yol boyunca peşimden geliyor, bir yandan da bana küfrediyordu. Yeniden grubun yanına geldiğimizde, son derece sinirliydi ve ayaklarını yere vura vura uzaklaştı.

Evan kaşlarını çattı. “Ne oldu?”

“Hiç,” dedi Heather. “Bu çocuk pisliğin teki.”

Elizabeth yanıma geldi. “Her şey yolunda mı?”

“O dedi ki...” Sesim gitgide alçaldı, elimi saçlarımda gezdirdim. Kendimi bu durumdan konuşarak nasıl kurtaracağımı bilmiyordum. Elizabeth’i burada, arkadaşlarının önünde utandırma düşüncesine katlanamıyordum bu yüzden sessiz kalmanın açıklamaktan daha iyi olduğuna karar verdim.

Ama Evan konuyu kapatmayacaktı.

Parmakları plastik bardağını sıkı sıkı kavriyor, yanıma gelirken bardakta çukurcuklar oluşturuyordu.

Ondan en az on santim uzun ve rahat on kilo fazlaydım. Onda olmayıp bende olan diğer her şey de cabasıydı.

“Heather’a ne yaptın?” Nefesi bira, votka ve rom kokuyordu. İçki insana cesaret verir ama dövüşme sırasında bir halta yaramaz.

“Heather’a bir şey *yapmadım*.” Kamp ateşinin diğer ucundaki Heather’a göz attım; alevler yüzündeki öfkeyi ve şu andaki utancının rengini çarpıtiyordu. Neler olduğunu gayet iyi biliyordu ama ortaya dökmeyecekti. Ben de yapmayacaktım.

“Biliyor musun,” diye başladı Evan, “seni ilk gördüğüm anda, belalı biri olduğunu anlamıştım. Lissy senden kurtulsa iyi olur. Onu da kendinle birlikte aşağı çekmeden önce.”

Tekrar Evan’a döndüm. “Elizabeth hakkında bir bok bilmiyorsun.”

“Ya sen biliyor musun?”

Elizabeth’e baktım. Her şeyi bilmiyordum. Şube çıkıp gelmeden önce nasıl bir insan olduğunu bilmiyordum. Ona ne yaptıklarını bilmiyordum ama onu Evan’ın tanıdığından daha iyi tanıyordum. Ya da en azından, sana korkunç şeyler yapan birilerinin elinde olmanın nasıl bir şey olduğunu anlıyordum.

Buradaki tüm bu insanlarınsa bir halt bildikleri yoktu.

“Sanırım benim için gitme vakti geldi,” dedim Elizabeth’e. “Seni kasabaya götürmemi ister misin?”

Olayın tırmanıp kavgaya dönüşmesine izin veremezdim. Evan’ı çıplak ellerimle öldürmemek için kendimi tutabileceğimden emin değildim.

Elizabeth ayağa kalktı. Chloe yanında ayakta duruyordu ve onun elini tuttu.

“Elizabeth?” diyerek bir kez daha şansımı denedim. Benimle gelmesini istiyordum. Buradan bir hışımla çıkıp gitmek istiyor

ama onu Evan’la yalnız bırakmak istemiyordum. Ben gittikten sonra kim bilir hakkımda kafasına ne tür saçmalıklar sokardı.

“Seninle gelmek istemiyor,” dedi Evan ve beni itti.

İtiş i iki adım geri gitmeme neden oldu ve o sırada vücudum dövüşçü moduna girip etrafımdaki dünyayı, o açıklıkta yalnızca ben ve Evan kalıncaya dek daralttı.

Hava çatırdıyordu.

Kalbimin atışını kafamda, çırpınışını göğsümde duyuyordum.

Ateş çukurunda yanan odunun ve ayağımın altındaki top-
rağın kokusunu alıyordum.

Oysa diğerleri... diğerleri görünmez olmuştu.

Omuzlarım dikleşti. Önkollarımdaki kaslar gerildi ve ellerim yumruk şeklini alarak toplandı.

Parmaklarım bir tabanca arzusuyla kaşınıyordu ve bir kez daha onu kamyonette bıraktığıma sevindim. Yoksa çoktan elimde olurdu.

Evan altdudağını ısırdı; bu bariz bir işaretti. Sağ omzu yükseldi, hareket ederken tişörtünün kumaşı hışırdıyordu ve yumruğun gelişini günler öncesinden gördüm.

Başımı eğdim. Evan yeniden yumruğunu savurdu. Bir kez daha geçiştirdim. Bir kez daha.

Evan geriye doğru sendeledi; dördüncü yumruk, savruluş ve ıskalamanın ardından adeta hayal kırıklığı saçıyordu.

“Neyin var, Evan?” diyerek ona sataştım. “Hareket etmiyorum bile.”

Üzerime atıldı. Yana doğru bir adım attım ve Evan toprağa, ellerinin ve dizlerinin üzerine düştü. Karnını tekmeledim. Darbenin etkisiyle devrilip yan düştü.

Arkadaşlarından biri elinde kırık bir dalla üzerime geldi. Dalı bana savurdu, onu yakaladım, eğdim ve botlarımla ortadan ikiye böldüm.

Yarısını alıp çocuğun dizine vurdum; çürük bırakmaya ve onu dosdoğru kışının üzerine düşürmeye yetecek bir vuruştı.

Başka bir arkadaşı sırtıma atlayıp beni sımsıkı sararak etkisiz hale getirmeye çalıştı. Bileğini yakalayıp bükttüm ve çocuğu ters çevirdim. Yere düştü.

Daha kısa boylu olan bir çocuk rom şişesini fırlatınca, şişe çarpmadan iki saniye önce başımı eğdim. Şişe, dalları alçak bir ağaca çarpıp milyon parçaya bölündü. Kırık parçalar üstlerine savrulurken kızlar çığlık attı.

Evan yeniden ayağa kalkmış, havaya kalkmış yumruklarla bana saldırıyordu. Yumruğu sol elimle yakalayıp sağ elimle boğazına yapıştım. Onu savurup bir ağaca vurdum.

Ciğerlerindeki hava boşaldı ve nefessiz kaldı. Onu daha sıkı tutup kalbinin deli gibi çarpışını parmaklarımın altında hissettim.

“Pes et,” dedim, dişlerim sözcükleri eze eze çıkarıyordu. Onunla bütün gün dövüşebilirdim ama ne kadar uzun süre dövüşürsem, kontrolümü o kadar kaybediyordum.

Evan, “Sen pisliğin tekisin,” diye hırıldadı. Daha çok sıktım.

Yarım yamalak, boğuk bir ses çıkardı. “Tamam,” dedi hırıltılı bir sesle. “Şimdi beni bırak.”

Onu bıraktığımda ağacın dibinde yığıldı, derin bir nefes aldı.

Elizabeth’e döndüm. Etrafını panik olmuş, benzi atmış ve yüzüne peçeteler sokuşturan kızlar sarmıştı.

İşte o anda gördüm; burnunun kemerinden aşağı kan boşalıyordu.

“Cam parçası ona isabet etti,” dedi Chloe.

Hemen yanına koştum ve grup, hastalıklıymışım gibi dağıldı. Elizabeth’in elini tutup onu kamyonete doğru çekiştirdim. Özür dilemek için doğru sözcükleri bulamıyordum bu yüzden sadece, “Seni hastaneye götürüyorum,” dedim. Karşı çıkmadı.

YİRMİ DÖRT

ELIZABETH

“Nick?” Sesimin dengeli ve sakin çıkmasına dikkat ettim.

Hız göstergesi saatte seksen kilometre gittiğini gösteriyordu ve hâlâ ormanda, patika yoldaydık, etrafımızda sık ağaçlar vardı. Yüz altmışla gidiyorduk sanki.

“Nick.”

Bana baktı ve yüreğim ağzıma geldi. Yüzü bir bıçak ağzı gibi sertleşmiş, gözleri mavi bir ateş misali yanıyordu.

“Ben iyiyim,” dedim. “Lütfen yavaşla.”

“İyi değilsin.” Elleri direksiyonu daha sıkı kavradı. “Bunların hiçbirini iyi değil.”

Peçeteyi suratımdan çektim. Kandan kıpkırmızı olmuştu; benim kanımdan ama acı çoktan geçmişti ve beni hastaneye götürmesine izin veremezdim.

“Bir saniyeliğine kamyoneti durdur. Bana bak.”

Yavaşladı, bana şöyle bir baktı. Sonunda frene abanınca göstergeye dayanarak kendimi korumak zorunda kaldım. Emniyet kemerimi bağlamayı unutmuştum.

Nick kamyoneti park etti.

“Yüzdeki kesikler için genelde dikiş gerekir,” dedi. “Kanıyıp dururlar ve...”

“Artık kanamıyor. Galiba cam saç çizgime denk gelmiş çünkü bulamıyorum.”

Kaşlarını çatıp iyice yanaştı ve yüzümü ellerinin arasına aldı. Çocukları açıklık alanda terli ve soluk soluğa bıraktığı bir kavgadan yeni çıkmış olsa da elleri soğuk ve kuruydu.

Ellerini hızlıca dolaştırarak beni inceledi. Orada bir şey bulamayacağını biliyordum.

Kaşlarını çatınca gözleri kısıldı. Saçlarımı ayırıp keşiği arayınca omurgamdan yukarı hızla yükselecek gibi görünen titremeyi bastırmak zorunda kaldım.

“Gerçekten,” dedim. “Ben iyiyim.”

Kaşları daha derin çatıldı ve hemen ardından bunu kuşkulu bir bakış takip etti.

Ben de tam olarak bundan endişeleniyordum.

“Herhalde bayağı küçük bir sıyrıktı,” diyerek açıklamaya çalıştım. “Sadece olduğundan daha kötü görünmüştür.”

“Yüzünden kan boşalıyordu.”

“Doğru. Ama artık boşalmıyor. Yani bu kadar hızlı gitmene gerek yok.”

Ağzının kenarları kıvrıldı. Ellerini çekti ama yakınımında kaldı.

“İyi olduğundan emin misin?” diye sordu, başımı evet anlamında salladım.

“Beni sadece eve götürsen?”

Direksiyonun arkasına kaydı, kendimi bir mıknaş gibi aramızdaki mesafeyi yeniden kapamak zorunda hissettim. Yerimde kalmak için emniyet kemerimi taktım.

Nick kamyonu sürüş moduna aldı. Bu defa hız göstergesinin iğnesini yetmişin altında tuttu, bundan dolayı minnettardım.

“Böyle dövüşmeyi nerden öğrendin?” diye sordum.

Çenesi kasıldı. “Şube’de.”

“Onları öldürebilirdin, değil mi?”

Bir an için bakışları bana kaydı; uyarı niteliği taşıyan bir bakıştı. Bu soruyu sormamamı çünkü cevabından hoşlanmayacağıımı belirten bir uyarı.

Nick’in yanında *güvende* miydim?

Tanrım, bunu bilmiyordum bile. Artık hiçbir şey bilmiyordum.

Kavgayı Evan kıskırtmıştı. Bunun için Nick’i suçlayamazdım. Elbette, Heather’la gitmese bunların hiçbirisi olmazdı. Gitmesi için neden ona baskı yaptığımı bile bilmiyordum. Belki gitmesini istemiyordum da tepkisini görmek istemiştim. Yanlış tepki vermişti.

Uzun, sessiz bir yolculuğun ardından Aggie’nin garaj yoluna girdiğimizde, Nick motoru kapadı. İkimiz de kıpırdamıyorduk.

Kanlı peçeteleri kucağımda buruşturarak, “Gerçekte ne oldu?” diye sordum. “Heather’la yani?”

Kasabada Heather’ın adı çıkmıştı. Herkes ondan sürtük diye bahsederdi. Etiket yapıştırmayı sevmezdim, hele bir de bana yapıştırılanları düşününce. Ama Heather’ın gerçekten de herkesin ama herkesin üzerine atlamaya eğilimi vardı, bu yüzden Nick ona asıldığı için böyle tepki verdiğini düşünmüyordum. Zaten

faleze gitmek onun fikriydi. Ve onu manzarayı göstermek için oraya götürdüğünü de hiç sanmıyordum.

“Pek nazik değildi,” dedi Nick.

“Sana mı?”

“Sana.”

Yüzüm ısındı, gözlerimi kaçırıp yolcu penceresinden dışarı baktım. Heather yakın arkadaşım değildi. Hiçbir zaman da olmamıştı. Nick’in kulağına fısıldadığı şeyleri hayal edebiliyordum. İnsanların içinde nasıl panik atak geçirdiğimle ilgili hikâyeler. Bir keresinde okulda, çamaşır suyunun steril kokusunu aldıktan sonra, nerdeyse histerik bir halde tuvalette büzülmüş bir şekilde bulunmam. Çamaşır suyu bana hep, alıkonulduğum yeri hatırlatıyordu. Kokusu sinirlerimi bozuyordu.

“Benim hakkımda ne söyledi?” Sesim tiz çıkmıştı.

“Önemi yok. Zaten inanmadım.”

“Muhtemelen doğrudur.”

Koltuğunda döndü. “Seni üzmelerine izin verme. Sen olmanın nasıl bir şey olduğu konusunda hiçbir fikirleri yok. Yaşadığın şeylere dair hiçbir fikirleri yok. Gördüğün şeylere. Biliyormuş gibi yapabilirler. En kötü durum senaryosunu hayal edebilirler ama büyük ihtimalle düşündükleri şey, gerçeğin yakınından bile geçmiyordur. Sen onlardan daha güçlüsün.”

Gözlerimin içi yaşlarla yanıyordu ve hıçkırığımı koyvermek üzere olduğumu fark edince ağzımı kapadım.

“Elizabeth?” dedi.

Ona baktım.

Yüzünde dehşete kapılmış bir ifade vardı.

“Yapma,” dedi.

Ama yaptım.

Orada, Nick'in kamyonetinin yolcu koltuğunda ağlamaya başladım ve kendime engel olamadım. Yüzümü ellerimin arasına gömdüm; beni üzmelerine izin *verdiğim* için utanıyordum, özellikle de Heather'ın. Niçin benim hakkımda ne dediğini umursuyordum ki?

Nick, "Elizabeth," dedi tekrar.

Kapısının gıcırdayarak açıldığını duydum, bir saniye sonra da kapandı.

Harika. Beni bırakıyordu. Zaten kim histerik, deli biriyle uğraşmak isterdi ki?

Ama sonra kapım açıldı ve Nick eğilip beni göğsüne doğru çekti. Kollarını omuzlarıma attı, iki büküm oldum. Gözyaşlarım artık daha çok, daha hızlı akıyordu.

Başımı çenesinin altına aldı. Hiçbir şey söylemedi. Sadece ağlamama izin verdi.

Vücudumun kontrolünü tamamen kaybettiğimi hissediyordum, gözyaşı selini ya da kahredici hıçırıkları durduramıyordum.

Sonsuza kadar sürmüş gibi gelen bir süreden, Nick'in siyah tişörtünü ıslattıktan ve gözyaşlarım kuruduktan sonra, sesim göğsüne çarpıp boğuk çıkarak, "Kendimi güçlü hissetmiyorum," dedim.

"Öylesin," dedi. "Çünkü hayatta kaldın."

Keşke başka bir seçeneğim olmadığını bilseydi.

Nick peşimden büyük eve geldi. Tanrı'ya şükür, Aggie evde değildi. Buzdolabına iliştirilmiş, gönüllü gece mesaisi için hastaneye gittiğini söyleyen notunu buldum.

"Galiba biraz uzansam iyi olur," dedim Nick'e.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?"

“Bir bardak su,” dedim.

“Getireyim.”

“Odam soldan ikinci kapı.”

Başını onaylarcasına sallayıp mutfakta gözden kayboldu. Merdivenleri ağır ağır çıkarken mutfakta dolapları açıp kapadığını duydum. Yalnız kaldığım birkaç dakikada üzerime siyah tayt ile bol bir tişört giydim.

Birkaç dakika sonra Nick, elinde bir şişe buzlu suyla içeri geldi.

“Teşekkür ederim.” Suyu ondan alıp masanın üzerinden ilaç şişemi kaptım. Sallayarak içinden iki hap çıkardım ve bir yudum suyla ikisini birden yuttum.

“Bunlar ne için?” diye sordu alçak sesle, sanki sorup sormaması gerektiğinden emin değilmiş gibi.

Nedense, onunla birlikteyken, ondan bir şeyler saklamam gerekmiyormuş gibi hissediyordum. “Anksiyete bozukluğu.”

Başıyla kobalt cam şişeleri işaret etti. “Ya bunlar?”

Kahretsin. Bana bir bardak su getirmesini istediğimde tüm bunlar aklımdan çıkmıştı.

“Hatıra şişeleri,” dedim. “Koku, hatıralara sıkı bir şekilde bağlıdır. Ve bazen ihtiyaç duyduğum tek şey mutlu bir hatıra.”

Sıranın sonuna bakma, diye geçirdim içimden. Bakma.

Baktı.

GABRIEL şişesini gayet kolay bir şekilde buldu –KARNAVALLAR şişesinin arkasına koymayı unutmuşum– ve oradan aldı. Bu hamlesi NICK şişesini ortaya çıkarınca onu da aldı.

“Bir şişem mi var?” diye sordu. “İki şişem?” Bu onu keyiflendirmişe benziyordu.

“Tuhaf, biliyorum.”

“Değil. Koku, *gerçekten* güçlü bir tetikleyicidir. Ama geçmişinde iyi bir yerim olduğunu sanmazdım.”

Hem iyi hem kötü. Bir sürü şey birden.

“Koklayabilir miyim?” diye sordu.

Omuz silktim, dehşetimi gizlemeye çalışıyordum.

Tıpa *pop* sesi çıkararak çıktı. Nick içine bir nefes çekti. “Tarcın,” dedi. Bir nefes daha. “Çam mı?”

“Evet.”

“Ve odunsu bir şey.”

“Sedir ağacı. Ve misk.”

Tıpayı yerine takıp gülümsedi. “Güzel kokuyorum.”

Güldüm. “Eh, berbat kokular yapmak huyum değildir.”

“Ya diğer şişe?” diye sordu.

“O yepyeni.”

GABRIEL şişesini raftaki yerine koyup NICK şişesini denedi. “Aynı fakat yeni bir şey var. Bu şey,” bir nefes daha çekti, “çiçeğimsi mi?” Bundan biraz tedirgin olmuş gibiydi.

“Lavanta.”

“Lavanta gibi mi kokuyorum?”

“Deterjanın yüzünden olabilir.”

Başını salladı, mantıklı gelmiş gibi gülümsedi. “Anna çiçeksi şeyleri sever.”

“Anna mı?”

Bir an için duraksadı, sonra, “Kız kardeşim,” dedi.

“Şimdi nerede?”

“Evde. Michigan’da.”

“Onunla hâlâ görüşüyor musun?”

Başını evet anlamında salladı. “Onunla yaşıyorum. Onunla, bir de Sam ve Cas’le.”

“Erkek kardeşlerin mi?”

Bir kez daha başını salladı. Bir an için düşündü, sonra başını bu kez hayır anlamında salladı. “Aslında hayır. Akrabalığımız yok. Şube’de aynı grubun üyeleriydik. Ama ailem gibidirler.”

“Ya.”

Bunu söyleyiş şekli –alçak ve boğuk bir sesle– bana bunların, paylaşmak istemediği detaylar olduğunu düşündürmüştü. Daha ziyade, gömülü kalmasını istediği gerçekler. Peki, bunları benimle paylaşması ne anlama geliyordu?

NICK şişesini yerine koyup kollarını göğsünde kavuşturarak çalışma masama yaslandı. Üst kollarındaki devasa kas yığınınına bakmamak için çok uğraştım. Uğraştım ve başarısız oldum. Yakışıklı bir çocuğun görüntüsüne bağışık değildim. Hele ki kendi odamda.

“Anna nasıl biri? Onunla iyi anlaşıyor musun?” diye sordum.

“Eskiden anlaşılamazdım. Artık anlaşıyorum. O... güçlüdür. Ve akıllı. Ve bağışlayıcı.” Elini yüzünde gezdirdi; onda çok sık rastlamadığım, oldukça insani bir hareketti bu. “O da senin gibi çok şey yaşadı.”

“Sen ve o, şey, anlarsın ya...” Bu konuyu neden açtım ki diye düşünürken sesim gitgide cılızlaştı.

“Hayır,” dedi çabucak. “O, Sam’le birlikte.”

Rahatlayarak nefesimi bıraktım. “Yani sen kimseyle...”

“Birlikte değil miyim?” diye sordu, sesi neşeyle karıştı. Keyiflendiği zaman gözleri hep daha ışıltılı görünüyordu. “Hayır.”

Sıcaklık yanaklarıma geri geldi. “Her neyse, beni ilgilen-dirmez.”

“Sormandan rahatsız olmuyorum.” Bir duraksama. “Sen biriyle birlikte misin? Evan sana karşı gerçekten koruyucu bir tavır takınıyor gibi.”

Bacaklarımı kaldırıp yatakta bağdaş kurdum. “Evan’la birlikte değilim. Kimseyle birlikte değilim. Kimse deli bir kızla uğraşmak istemez.”

Dudak büktü. “Birincisi, sen deli değilsin. İkincisi, her ne kadar kendisi kaz kafanın teki olsa da Evan pekâlâ senden hoşlanıyor gibi görünüyor.”

Bir gülümsemenin dudaklarımı çektiğini hissederek gözlerimi kaçırdım. Geçtiğimiz yılın büyük çoğunluğunda Evan’dan hoşlanmıştım. Onun da benim için aynı hisleri beslediğini bilmek için neler vermezdim.

Ancak şu an ne istediğimden o kadar emin değildim.

Nick her şeyi değiştirmişti.

Masadan kendini itti. “Bir süreliğine gitsem idare edebilir misin?”

“Evet.” Anksiyete haplarının şimdiden etkilerini göstermeye başladıklarını hissediyordum. Esnememi bastırdım. Hep uykumu getiriyorlardı. “Ne zaman dönersin?”

“Bir süre dönemeyeceğim.”

Başımla onayladım. “Yarın yine kahvaltı getirmemi ister misin?”

Evet demesini, hayatım boyunca istediğim her şeyden daha çok istiyordum.

“Elbette. Eğer istiyorsan.”

Kapıya yöneldi ama yarı yolda durup omzunun üzerinden bana baktı. “İyi olduğundan emin misin? Kalabilirim.”

“İyiyim.”

Kalma teklifini geri çevirmemle rahatlamış gibi başını salladı. Onu suçlamıyordum. Hiç kimse zavallı biriyle uğraşmak istemezdi.

“Yarın sabah görüşürüz.”

Gülümsedim. “Erkenden orada olacağım.”

“Çok da erken olmasın,” dedi. “Sabah insanı değilimdir.”

“Neden şaşırmadım acaba?”

Kapıyı çekip kaparken yüzünde belli belirsiz bir tebessüm yakaladım.

Yatakta kıvrılıp yastığı göğsüme bastırdım. Ne kadar erken sabah olsa o kadar iyiydi.

YİRMİ BEŞ

NICK

Daireye geri döner dönmez tişörtümü çıkarıp köşeye fırlattım. Göğüs kısmı hâlâ ıslaktı.

İnsanları teselli etmeyi hiç beceremezdim. Hatta bu konuda berbattım. Gözyaşlarıyla ıslanmış bir tişört, elimden gelenin en iyisiydi.

Çantamda temiz bir tişört bulduktan sonra, o gün üçüncü kez Trev'in cep telefonunu aramayı denedim. Doğrudan tele-sekretere düştü. Mesaj ekranını açıp, *Beni ara, pislik*, yazdım, sonra *pislik*'i sildim ve gönder'e bastım. Son kısım muhtemelen zaten anlaşılıyordu.

O laboratuvara girmek benim için şimdi her zamankinden büyük bir zorunluluktü. Orası büyük ihtimalle Elizabeth'in esir

tutulduğu yerdi ve eğer öyleyse, programın ne olduğuna dair ipuçları olabilirdi.

Şüphelerim vardı ama bunun için sağlam kanıtlar bulmalıyım.

Trev'in cevap vermesini beklerken bir şeyler atıştırdım. Hindili bir sandvici mideye indirdikten sonra, bir elma yıkadım ve dünyadan kopmuş bir şekilde camdan dışarı bakıp Elizabeth'in gördüğü tedavi hakkında makul bir teori oluşturmaya çalışarak yedim.

Trev beni hemen geri aramayınca, B planına geçtim.

Anna'yı aradım.

"Selam," diyerek açtı telefonu. "Her şey yolunda mı?"

"Parolayı unuttun," diye hatırlattım.

"Bana parolayı hatırlattığına göre Riley başında dikilmiyor."

Güldüm. "Doğru."

Anna bir an için sessiz kaldı. "Güldün."

Gülmüştüm.

"Sen hiç gülmezsın," dedi.

"Dırdır mı edeceksin, yoksa bana yardım mı edeceksin?"

Ofladı. "Ne oldu?"

"Trev'i aramanı ve ona yedi kere falan özür dilediğimi ve muhallebi çocuğu gibi davranmayı kesmesi gerektiğini söylemeni istiyorum."

"Trev'le konuştun mu?" dedi, diğer söylediklerimi duymazdan gelerek.

"Evet ve artık benimle konuşmuyor."

İç geçirdi. "Ne yaptın?"

"Neden hep ben suçlu oluyorum?"

"Çünkü çoğunlukla öylesin."

"Cas gibi konuşmaya başladın."

“Nick.”

“Onu araman lazım. Lütfen.”

Bir iç geçirme daha. “Neden?”

“Çünkü burada bir laboratuvar var ve o, nerede olduğunu biliyor.”

Haberi odadaki birine aktardı.

Telefon el değiştirdi. Hatta Sam vardı. “Geliyoruz. Biz gelineye kadar bir şey yapma.”

“Buraya gelmenize gerek yok. Kendim halledebilirim.”

“Nicholas.”

“Samuel.”

“Trev’le yalnız gitmendense, birlikte gitmemizi tercih ederim.”

“Trev’e güvenebiliriz,” dedi Anna arkadan.

“Hayır, güvenemeyiz,” diyerek karşı çıktı Sam.

“Adama duyduğum bariz nefrete karşı,” dedim, “ona güvenebileceğimizi düşünüyorum. Sadece benimle konuşması gerekiyor.”

Sam sessiz kaldı, ardından, “Peki,” dedi. “Ama belaya dair ilk işarette ara. Destek olmadan orada bulunman hiç hoşuma gitmiyor.”

“Bozuk plak gibisin, biliyor musun? Kendi başımın çaresine bakabileceğimi söyledim. Elimi tutmana ihtiyacım yok.”

“Böyle aptalca savunmaya geçmeyi kes. Ne demek istediğimi anlıyorsun.”

“Evet, anlıyorum, patron. İşler boka sararsa sana yarasa sinyali gönderirim. Şimdi Anna Trev’i arayacak mı, aramayacak mı?”

“Şu anda diğer telefondan arıyor.”

Ben bekledim. Sam bekledi. Geri planda Anna’nın konuştuğunu duyuyor ama söylediklerini seçemiyordum.

Birkaç dakika sonra, Anna hatta geri döndü. “Bu kadar nobran olmayı kessin diyor.”

Nobranın ne anlama geldiğini bile bilmiyordum. “Olur.”

İstedliğini yaptırdığını söylemek üzere Trev’e döndü, sonra onunla vedalaştı.

Bana ise, “Şu anda seni almaya geliyor,” dedi.

“Nerede kaldığımı bile bilmiyor ki.”

“Trev’den söz ediyoruz,” dedi. “Elbette biliyor.”

Trev’le laboratuvar yolunda fazla konuşmadık. Bana uyardı. Oraya varmamız yaklaşık yirmi dakikamızı aldı. Hiçliğin ortasında mahsur kalmış eski bir mandıraydı. Arazide, pencereleri tahtalarla kapatılmış köhne bir ev vardı. Ama ahır iyi durumdaydı ve iyi bakıldığı açıkça görülüyordu.

Laboratuvarın gizlendiği yer burası olmalıydı.

Trev, hızlı bir kaçış için Jaguar’ı her an harekete hazır olacak şekilde ahırın çift kanatlı kapısının hemen önüne park etti.

“Geçen gece içeri girdin mi?” diye sordum. “Beni yolun kenarına attıktan sonra?”

“Hayır.” Motoru kapadı. “Sadece önünden geçtim, sonra sekiz yüz metre kadar ötesine park edip yürüyerek geri döndüm. İçeri girmeden önce biraz ortalığı gözetlemek istedim.

“Ee?” dedim.

“Hiçbir şey olmadı. Faaliyet yok. Hem de hiç.”

En azından eğlenceyi kaçırmamıştım.

Ahırın kapısında zincirlenip asma kilitle kilitlenmiş amerikan kilidi vardı. Neyse ki Trev, yanında cıvata keskesi getirmeyi akıl etmişti de bir dakikada işi hallettik.

Kapılar zangırdarak açıldı; menteşeleri bakımsızlıktan paslanmıştı. İçeride göz gözü görmüyor ve hafiften saman ve ıslak hayvan kokuyordu.

Trev el fenerini yaktı ve ışık huzmesini boşluğa dikti. Muhtemelen eskiden atların tutulduğu tarafta, solda birkaç oda vardı. Sağda başka bir oda; belli ki malzemeler için. Üzerimizde tamamıyla sağlam kalmış bir samanlık vardı. Işık huzmesinin altında yarasalar bir görünüp bir kayboldu.

“Ee, içeri nasıl gireceğiz,” diye sordum.

“Güzel soru.”

İçeri ilk giren ben oldum ve yolumu bulmak için Trev’in el fenerini kullandım. At bölmelerini kontrol ettim ve şüpheli bir şey bulamadım. Trev malzeme odasını kontrol etti. Orada da bir şey yoktu. Sağda, geride, bir oda daha vardı. Orası da boştu.

“Kahretsin,” diye homurdandım. “Neden gizli laboratuvarlarını bu kadar iyi gizlemek zorundalar?”

“Buralarda bir yerlerde olmalı.” Trev ahırın ana bölümüne geri döndü. “Her ihtimale karşı samanlığı kontrol edeceğim.”

Samanlığa bir laboratuvar gizlemeleri pek olası görünmüyordu ama her neyse. Bana yalnız başıma ortalığı karıştırma imkânı vermişti.

Botlarımı kullanarak arkadaki odanın beton zeminindeki kuru samanı temizledim. Gömülü kapı kolu yoktu. Betonda açıkça görülen çatlaklar yoktu. Ana odaya geri dönüp gözlerim karanlığa alışırken bir daire çizdim.

Burada doğru olmayan bir şeyler vardı. Sadece ne olduğunu henüz bilmiyordum. Ahırın arka duvarına gidip ham ahşaptan çıkıntı yapan bir şey hissedebilmek için elimi üzerinde gezdirdim. Burada bir kapı daha vardı ama doğrudan dışarı açılıyordu.

Boş arka odaya bir kez daha göz attım. Sonra arka duvara.

“Trev,” diye seslendim.

Tavan arasının köşesinden başını uzattı. “Evet?”

“Buraya gel.”

Birkaç saniye sonra yanıma geldi.

“Bak,” dedim arka odayı işaret ederek. “Şu oda, ahırın arka duvarıyla birleşseydi, on metre kare olurdu. Belki de on iki.”

Loş ışıkta bana baktı ve gözleri ışıldadı. “O oda bunun için fazla dar. En fazla beş buçuk metre karedir.”

Başımınla onayladım. “Aynen öyle.”

Yeniden odaya koştuk ve ahırın arka duvarıyla birleşmesi gereken duvarı inceledik. On saniye sonra, gevşek bir döşeme tahtası buldum ve onu çektiğimde öne doğru fırlayıp bir kapı kolunu ortaya çıkardı.

Trev, “Tombala,” dedi.

Kapıyı açmaya çalıştım ama yerinden kıpırdamadı. Tüm laboratuvarlarda olduğu gibi duvara gömülü bir tuş takımı vardı.

“Kenara çekil,” dedi Trev. Şimdilik uslu durduğum için söylediğini yaptım. Bir dizi numara girdi ve kapı tıslayarak açılıp *çat* diye durdu.

Gözlerimi kısıtım. “Şifreyi nereden biliyorsun?”

“Tüm laboratuvarlardaki şifreleri geçersiz kılan bir şifre var. Ben binaların birkaçını havaya uçurduktan sonra değiştirilmiş olmalılar ama bununki değiştirilmemiş, çünkü buraya yıllardır kimse gelmemiş gibi görünüyor.”

Kapının ardında merdivenler belirdi, zifiri karanlığa iniyorlardı.

Trev kımıldamayınca, küçümseyerek güldüm ve önüne düşüp o ödleğin ellerinden el fenerini kaptım.

Merdivenler adeta sonsuzluğa iniyordu; en sonunda çelik bir kapiya ulaşınca kadar kendi etraflarında dönüyorlardı. Kapı zorluk çıkarmadan açıldı.

Bu laboratuvar, çiftlik evi laboratuvarına hiç de benzemiyordu.

Öncelikle fabrikalardaki gibi olabildiğince açık bir alana yukardan bakan metal bir merdiven boşluğuna çıkmıştık ve ikincisi, bu alan, el fenerimizin ışığının ulaşabildiği yere kadar uzanıp gidiyordu.

Trev elini duvarda dolaştırdı, homurdandı, eski bir şalteri kaldırdı. Floresan ışıklar, *cızırdayıp* sıra sıra titreşerek yanmaya başladı.

“Vay canına,” dedi Trev, sesi yankılanmıştı.

Çiftlik evi laboratuvarından kesinlikle çok daha büyüktü.

Burası en az bir futbol sahası uzunluğunda ve iki futbol sahası genişliğindeydi. Bazılarında bölme duvarlarından başka bir şey olmayan, diğerlerinin tamamen etrafı çevrili, bölünmüş laboratuvarlar vardı.

“Daha önce buraya geldim,” dedim. Trev bana baktı, bu yüzden detay vermeye devam ettim çünkü kendimi hâlâ uslu hissediyordum. “Bu mekânla ilgili anılarım geri gelmişti. Biri kaçmış, ben de peşine düşmüştüm.”

“Şube söz konusu olduğunda gayet normal. Onlar hep insanları esir alır ve insanlar hep kaçıp kurtulmaya çalışır.”

Trev önden gitti; adımlarımızın *pat* sesleri arka duvarlardan sekiyor ve geri dönüp bize çarpıyordu. Yere basınca durduk, üzerimizde yükselen bölme duvarları yüzünden boşluğun ötesini göremiyorduk. Bir labirentteki farelerdik.

“Etrafı biliyor musun?” diye sordu Trev bana.

“Pek değil.”

“Pekâlâ, geriye kalmış ne kadar bilgi varsa sistemdedir. Yalnızca bir bilgisayar bulmamız gerekiyor.”

Önce en yakındaki test odasına göz attık. Bu odanın etrafı çevriliydi fakat iki metal sandalye, bir sıra çalışma alanının üzerinden dışarı bakan bir duvar dolusu pencereye bakıyordu. Bilgisayar yoktu. Oda tamamen boştu. Çöpte, kullanılmış bandaj bile yoktu.

Bakmaya devam ettik ve birkaç test odasını daha kontrol ettik. Sonunda, labirentin ortalarında bir yerlerde, bir bölmede, bir bilgisayar bulduk. Bilgisayar çabucak açıldı ama çok geçmeden karşımıza bir şifre ekranı çıktı.

“Bunun için de sıfırlayıcı bir şifre bildiğini söyle,” dedim.

Trev çalışma masasının sandalyesine oturup elini saçlarında dolaştırdı.

“Ne yazık ki bilmiyorum. Ama... deneyebileceğim birkaç şey var.”

Tam on beş dakika boyunca omzunun üzerinden onu izledim ve denediği hiçbir şifre, onu bir yere götürmüyordu.

“Ben keşfe çıkıyorum,” dedim, kendimi huzursuz ve sabırsız hissediyordum. “Bir şey bulursan seslen.”

Ben giderken homurdandı.

Kontrol ettiğim tüm deney odaları, bir öncekiyle neredeyse tamamen aynıydı. Bazı odalarda tek deney sandalyesi vardı, bazılarında iki. Asla daha fazlası yoktu.

Bir bölme koridorunun ilerisinde sağa, sonra sola döndüm ve kendimi, bir dizi odanın beton duvara monte edildiği, laboratuvarın arka bölümünde buldum. Her odada içeriye bakan bir pencere vardı. Soldan üçüncü odada durdum ve kafamda bir görüntü belirdi.

Bir kız. Bir tabanca. Ve ben.

Eşikten içeri adımımı attım ve bir dejavunun kafamı ele geçirip, görüşüm bulanıklaşınca dek beni sarstığını hissettim.

Burada bir kız vardı, yere çömelmişti, dalgalı, koyu renk saçları yüzünü gizliyordu.

Gözlerimi sımsıkı kapadım ve daha fazlasını hatırlamaya çalıştım.

Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. "Lütfen beni öldürme," diyordu.

Parmağım şimdiden tetikteydi.

Emir almıştım. Ve emir, öldürmekti.

"Lütfen, Gabriel! Onların söyledikleri şey değilim ben."

"Ne olduğunu söylüyorlar?" diye sordum.

Kıpırdandı ve saçları birkaç santim ayrıldı. Gri mavi bir göz bana baktı. "Canavar olduğumu söylüyorlar."

Ve sonra, hareket ediyordu, öyle hızlı hareket ediyordu ki daha ben gözümü bile kırpamadan beyaz bir bulut yüzüme çarptı ve arkasında, yarılmış et bıraktı. Yanağımdan kan damlıyordu.

Yatak çarşafını bir kamçıya dönüştürüp bana vurmuştu. Kan, görüşümün önünde pıhtılaştı. Sonra hayalarımı tekmeledi.

Başım, döşemeli zemine küt diye çarptı ve her şey karardı.

Kapı dikmesine tutunarak derin derin soluk aldım. Bu kadar güçlü bir geriye dönüş yaşamayalı uzun zaman olmuştu. Hâlâ yüzümden akan kanı hissedebiliyordum ve kontrol etmek için elimi yüzüme götürdüm.

Hiçbir şey yoktu.

"Nick!" diye seslendi Trev.

"Evet?"

"Giriş yaptım."

Labirentte onun sesine doğru yalpalayarak giderken hatıranın izlerini üzerimden atmaya çalıştım. Geçmişteki kız şimdiki zamanda peşime düşmüş gibi ensemdeki tüyler diken diken olmuş halde, omzumun üzerinden arkaya göz atıyordum.

Kimdi o? Elizabeth gibi koyu renk saçları vardı ama yüzüne dair tek görebildiğim bir gözüydü ve bu yeterli olmamıştı.

On dakika sonra Trev'i bulduğumda –birkaç yanlış dönüşün ardından– yüzümde gerçekten kamçı kesikleri varmış gibi baktı bana.

“Sana ne oldu?”

“Hiç. Ne buldun?”

“Sisteme girdim ve baştaki biliminsanının kayıtlarını karıştırdım. Ses kayıtları oluşturmuş.”

“Bir isim buldun mu?”

“Doktor Turrow.”

Bu isim dosyalarımda geçiyordu. Trev, 12 Ağustos etiketli bir kaydı çalma listesine aldı. Soğuk, hastaneye özgü tınısı olan bir kadın sesi hoparlörlerden duyulmaya başladı.

“Hasta 2124, Melek Serum'una, hiç düşünmediğim kadar iyi tepki veriyor. Gelişimini takip ediyoruz. Şimdiye kadar yan etkisi varmış gibi görünmüyor. 16 Ağustos'a planlanmış bir testimiz var. Hayatta kalacağını yürekten umuyorum.”

Kayıt kesildi ve Trev, 16 Ağustos tarihli olanı seçti.

“Test başarılıydı! Hasta 2124'ün sonuçları tam umduğum gibiydi. Sıfır aktivite evresi altı dakika sürdü. Bir hafta içinde yeni bir test yapacağız ve zaman çerçevesini genişleteceğiz.”

Üç kayıt daha dinledik; hepsinde de Hasta 2124, Doktor Turrow'un beklentilerinin üzerine çıkıyordu. Son sıfır aktivite evresi –o her neyse artık– otuz iki dakika sürmüştü.

Doktorun sesi heyecandan adeta ciyaklayarak çıkıyordu.

Ancak altıncı ses kaydında doktorun sesi çatlıyor, dalgalanıyordu. Trev'le birbirimize baktık. Bir şey değişmişti.

"Hasta 2124, kontrol edilemez bir duruma geldi. Savunma hâlinde. İnatçı. Asi. Melek Serumunun bir raf ömrü olduğundan endişe ediyorum. Her testle birlikte dejenerasyonunu görebiliyorum; sanki bedeni iyileşiyor ama zihni iyileşmiyor."

Son kayıta, Doktor Turrow ağlamadan konuşmakta zorlanıyordu. "Hasta 2124 bugünkü test sırasında, Ajan Riker'in tabancasını çaldı ve kendini başından vurdu."

Kaydın devamını radyo paraziti dolduruyordu. Bu, sonuncuydu.

"Vay canına," dedim. Eğer Hasta 2124 öldüyse, o zaman bu, onun Elizabeth olması ihtimalini ortadan kaldırıyor. Fakat neden Elizabeth'in adı, yazılı kayıtlarda geçmiyordu? Dosyalarımıza bakılacak olursa, buraya ekimde gelmişim. Bu da demek oluyor ki o, ağustosta laboratuvardaydı."

"Şu Melek Serumunun ne olduğunu bulmalıyız," dedi Trev.

"Haydi canım."

Ve daha önemlisi, geri gelen anılarımdaki o kızın kim olduğunu ve onun Elizabeth olup olmadığını bulmak zorundaydım.

Anna ve Sam, bizimle konuşmalarını hoparlöre aldılar ve hattın bizim tarafımızda, Trev de aynısını yaptı. Onlara laboratuvarda ne bulduğumuzu söylemiştik ve Anna, dosyalarımın bazı yeni bilgileri edinmişti.

"Hedef E.'nin," dedi Anna, "başı kesilerek öldürülmesi emredilmiş, sonra da cesedi yakılacaktı."

Kendimi Trev'in otel odasındaki yatağa atıp arkama yaslandım. Trev, telefonun yakınındaki kanepede idi. Geri gelen anılar yüzünden hâlâ ısırap verici bir baş ağrım vardı. Anılar ne kadar canlı olursa, artetkileri de o kadar beter oluyordu.

"Bunca zahmet ne için?" dedi Trev. "Şube zalimdir ama birinin başını kesmek, onlar için bile fazla aşırıya kaçmak olur."

"Vampirlerin başını kesersin," dedim gözlerimi tek elimle kapayarak. Işık aşırı parlaktı.

"Sen neden bahsediyorsun?" dedi Trev.

"Bir düşün." Yatakta oturur pozisyona geçtim. "Birinin başını neden kesersin? Ve sonra onu yakarsın?"

"Öldüğünden emin olmak için," dedi Sam.

Trev'e bakıp başımı salladım. "Doktorun kayıtlarda söyleyip durduğu şey neydi? 'Sıfır aktivite evresi.' "

Trev'in yüzü, altımdaki çarşaf kadar beyazladı. "Lanet olsun," diye mırıldandı ve odada volta atmaya başladı.

"Bize bilgi ver," dedi Anna.

"Hasta 2124'ü tekrar tekrar öldürüyorlardı diye düşünüyorum," dedim. "'Sıfır aktivite evresi', 'ölü' için kullandıkları koddu ve sonra onu yeniden hayata döndürüyorlardı. Aynı şeyi defalarca yaptılar. Ve onu her seferinde daha uzun süre ölü tutuyorlardı." Trev'e, "Son test ne kadar sürmüştü?" diye sordum.

"Otuz iki dakika boyunca ölüymüş."

"Bu imkânsız," dedi Sam. "O kadar zaman sonra beyin fonksiyonlarını yitirir."

Trev volta atmayı kesti. "Tabii Melek Serumunu onları beklemeye alıp sonra iyileştirmedeği ve yeniden canlandırmadığı takdirde."

“Zombi kıyameti tam da böyle başlar işte,” dedi Cas. “Ölümlle şaka olmaz.”

“Cas,” dedi Trev, “seni özlemişim.”

“Ya, öyle mi, canın cehenneme,” dedi Cas.

Trev yine de gülümsedi. Herif, grubun parçası olmayı gerçekten istiyordu. Zavallı, küçük suratında bunu görebiliyordum.

“Ee,” diyerek başladım, “Elizabeth tüm bunların neresinde yer alıyor?”

Sonunda kendimi tutamamış, Trev’e ondan bahsetmiştim. Hâlâ Şube’nin bir parçası olması ihtimaline karşı, Elizabeth’i sır gibi saklamak istemişim. Bir kere ölmesini istemişlerdi; yine isterlerdi. Ancak Trev’in şu an bizim tarafımızda olduğundan oldukça emindim. Önsezi diyelim.

“Belli ki deneklerden biriymiş,” dedi Anna. “Ve programı bitirdikleri zaman, seni de onun işini bitirmen için çağırmışlar.”

İşini bitirmek sözcüğünün Elizabeth’le ilişkilendirildiğini duyunca yüzümü buruşturdum. Trev bunu yakaladı ve kaşlarını çatarak bana baktı.

Ona ortaparmağımı gösterince kaşlarını daha derin çattı.

“Bu yine de Şube’nin onun yaşamasına neden izin verdiğini açıklamıyor. Ben onu acil servise getirdikten sonra, kurtuluşu tüm haberlerde yer almış. Hâlâ hayatta olduğunu öğrenmişlerdir.”

“Doğru,” dedi Anna. “Ne var ki kendileri için büyük bir tehdit oluşturmadığını düşünmüş olabilirler.”

“Ya da laboratuvar kapatılmıştır,” dedi Sam, “ve tüm Şube elemanları o bölgeden ayrılmıştır çünkü...”

Trev, “Medyanın ilgisinden çekinmiş olmalılar,” diyerek araya girdi. “Ve o aşamada, kızın kurtarılışından sonra Elizabeth’i öldürmek fazla tepki toplardı.”

“Hayır,” dedim, “bundan fazlası olmak zorunda. Sadece ne olduğunu henüz bilmiyorum.”

Bu ayrıca, laboratuvardaki anımsama sırasında gördüğüm koyu renk saçlı kızın kim olduğunu da açıklamıyordu. Elizabeth miydi? Başka bir denek mi?

“Dosyalarda bahsedilen başka bir hedef var mı?” diye sordum Anna’ya.

“Hayır. Sadece bu. Ama araştırmaya devam edeceğim. Burada daha fazlası varsa, bulacağız.”

“Teşekkürler, Anna,” dedi Trev. Sam’e ya da Cas’e teşekkür etmediğini fark ettim.

“Sonra haberleşiriz,” dedim.

“Güzel.”

“Seni seviyorum, Nicky,” dedi Cas. “Senden nefret ediyorum, Trev.”

Trev vedalaşırken güldü.

Telefonu kapatınca Trev’e, “Beni eve götüreceek misin?” diye sordum.

“Yalnızca kibarca istersen.”

“Beni eve götür, adi herif.”

İç geçirdi. “İdare eder.”

YİRMİ ALTI

ELIZABETH

Ertesi gün, Nick kahvaltıyı daha geç saatte tercih ettiğini söylemesine rağmen, erkenden kalktım. Zaten iyi uyuyamamıştım, bu yüzden güne erken başlamaya karar verdim.

Duş aldıktan sonra, kıyafet seçmek –üzerinde minicik kuşlar olan yazlık bir elbise– ve saçımı yapmak için saçma sapan denecek kadar uzun bir süre harcadım. Nick muhtemelen fark etmez ya da umursamazdı ama nedense birazcık fazladan çaba göstermek istemiştim. Ondan ziyade kendim için belki. Kendimi iyi hissetmeyeli uzun zaman olmuştu ama Nick'in yanımdayken kendimi güçlü, farklı ve daha iyi hissediyordum.

Aggie gecenin yarısını hastanede çalışarak geçirmiş olmasına rağmen bir iş için evden erken çıkmış bu yüzden mutfak tamamen bana kalmıştı. Aggie'nin özel tarifini kullanarak Nick'e ve

kendime yumurtalı ekmek yapmaya karar verdim. Hiçbir zaman Aggie kadar iyi yapamıyordum ama bu konuda ona yeterince yaklaşabilirdim.

iPod'umu aldım, pop şarkılardan oluşan bir çalma listesi seçtim ve kulaklıklarımı taktım. Müzik dinlerken yemek yapmayı seviyordum. Yumurtalar dışında, tüm kâselerimi ve malzemelerimi toplamam beş dakikadan az zamanımı aldı. Aggie, kartonu buzdolabının dibine gömmeye alışkındı. Dolabın altını karıştırdım, yumurtaları buldum ve dört tanesini çıkarıp özenle kucağıma aldım.

Hareketli bir şarkı kulağımda bangır bangır çalarken doğrulduğumda biri hafifçe omzuma vurunca bir çığlık kopardım. Yumurtalar yere düşüp çıplak ayaklarıma sıçradı, beyazlarının topakları, ayak parmaklarımin arasında vıcık vıcıktı.

Kulaklıkları çıkardığımda Nick, "Affedersin," dedi. "Kapıyı çaldım ama..."

Yüreğim ağzımda güm güm atıyordu ve nefesimi dengede tutmakta zorlanıyordum. Buzdolabının kapısını kapadım ve oraya yaslanarak yere kaydım, elimi alnıma götürüp gözlerime siper ettim.

"Sorun değil," dedim. "Duymamışım." Açıklamasını yapar gibi kulaklıkları yukarı kaldırdım. "Sadece bir saniyeye ihtiyacım var."

Yarımada mutfak tezgâhının diğer ucuna gidip ona yaslandı; beklerken kollarını göğsünde kavuştu.

Kendi kendime panik yapmamam gerektiğini söyleyip durdum. *Panik yapma.*

Ağzımdan çıkan düzensiz solukları yatıştırmaya çalışırcasına elim ağzıma gidip gelirken, nefes aldım ve UMUT adındaki yağ

karışımımın kokusunu aldım. Bu sabah düşün ardından bileğime sürmüştüm ve bu koku bana normal hayatımı, umutsuzca sahip olmaya çalıştığım hayatı hatırlatıyordu.

Bana Nick'i de hatırlatıyordu ve Nick'in burada olduğunu, kendi evimde olduğumu ve güvende olduğumu.

Huzursuz ürpermeler omuzlarımı titretti fakat soluğum yavaşladı ve kalp atışlarım normale döndü. Yoldan döndürülmüş bir panik atak daha. Doktor Sedwick gurur duyardı.

"İyi misin?" diye sordu Nick, sesi dengeli ve kısıktı ama gözleri endişeyle kısılmıştı; onda daha önce görmediğim bir ifadeyle.

Başımı evet anlamında salladım. "İyiyim." Nick kırılmış yumurta kabuklarını temizleyip içlerini mümkün olduğunca alırken, dolaptan bir havlu alıp ıslattım. Yere, onun yanına çömeldim.

"Geç kalkarsın sanmıştım."

"Öyle yapacaktım."

"Ama?"

"Ama... uyuyamadım."

Ters bir şeyler mi var diye sormaya yeltenecek oldum ama çenesi kasıldı ve, "Bu konuda konuşmak istemiyorum," dedi. Öyle çatallı bir sesle söyledi ki soğuk algınlığı geçirdiğine yemin edebilirdim.

"Pekâlâ."

Yumurtaları temizlemeyi sessizlik içinde bitirdik ve birlikte mutfak musluğunun başında durup ellerimizi yıkadık. Pencereden sızan gün ışığı, Nick'in mavi gözlerini ve altlarına yayılan gölgeleri ortaya çıkarıyordu.

"Yumurtalı ekmek yapacaktım," dedim. "İstersen kilerde değil de burada, evde yiyebiliriz."

Başıyla onayladı. "Yardım etmemi ister misin?"

Bunu düşündüm; o yanımdayken yemek yapmayı, bir yumurtayı kırışını, süt ilave edişini izlemeyi. Böyle evcil görevleri yerine getirişini izlemek keyifli olabilirdi. Ne de olsa, elleri yumurta kırmaktan ziyade, yumruk olmaya alışmış gibiydi. Ama içimde, yalnızca kibarlık olsun diye sorduğuna dair bir his vardı.

“Tek başıma halledebilirim. Sen sadece takılıp keyfine bak-san da olur.”

Yeniden başını sallayıp masaya yerleşirken bir saç buklesi alnına düştü.

Sessizlik içinde yedik. Nick'i tanıdıkça *gerçek* halinin, sıklıkla göstermediği Nick'in, sessiz tarafı olduğunu fark ediyordum. Ben de sessizlikten hoşlanırdım ve bu, başka insanlarda nadiren bulunan bir özellikti. Çoğu, kendi düşünceleriyle başbaşa olmaya tahammül edemiyormuş gibi, boşluklara dayanamazdı.

Tek kişilik bir odada altı ay boyunca kilitli kalmıştım ama gerçekte bu ayları, kendi kafamın içinde kilit altında geçirmiştım. Sessizlik tanıdıktı; eski bir dost gibi.

Yemeyi bitirdiğimizde tabakları topladım ama Nick'in peşinden oturma odasına gidebilmek için onları bulaşık makinesine daha sonra yerleştirmeye karar verdim. Nick duvarda asılı şeyleri, şömüne rafının üzerindeki fotoğrafları inceleyerek odayı uzun uzun gezdi. Annemin Aggie'nin eski büfelerinden birinin yanında asılı duran fotoğrafının önünde durdu.

“Bu kim?” diye sordu. Benim açıklamamdan faydalanmadan kadının kimliğini çözmeye çalışıyormuşçasına kaşlarını çatarak fotoğrafa bakıyordu.

“Annem.”

Aramızdaki benzerlikleri görüp görmediğini merak ediyordum. Koyu, dalgalı saçlar. İri, yeşil gözler. Yüzüne göre fazla

küçük görünen bir burun. Görünüşte çok benziyorduk ama diğer bütün açılardan çok farklıydık.

Annem akıllıydı; ödülleri, unvanlar ve özel kulüplerde üyelikler kazandıracak türden bir akıllılık. Cosmell Tıp Merkezi'nin önde gelen doktorlarından biriydi. Ayrıca her konuda kararlı ve hırslıydı.

Ancak onun en sevdiğim yanı, içinden geldiği gibi davranması, aklına bir şey geldiğinde sonuçlarına aldırmadan, dakikalar sonra onu uygulamaya geçirmesiydi. Küçükken, beni bir şeyden başka bir şeye sürüklerdi hep. Baleden jimnastiğe, okuldan dondurmacıya.

Bir gece, tam iki gün boyunca yağmur yağdıktan sonra, geceyarısı yavaş yavaş odama girmiş, beni sarsarak uyandırmış ve bana yağmurluk ile uğur böceğine benzeyen lastik çizmeler uzatmıştı.

Parmağını dudaklarına bastırarak karanlıkta, "Haydi," diye fısıldamıştı. "Bu bizim küçük sırrımız."

Hep böyleydi; aramızdaki sırlar, programına kendini adadığı için doğaçlamanın tam zıttı bir adam olan babamdan saklanan maceralar.

Çabuk çabuk giyinmişim. O böyle, sanki hep önemli bir görevdeymişiz gibi davrandığında kendimi onun heyecanına kaptırmadan edemezdim.

Annem elimi tutup beni koridorda hızla yürütmüş, arka kapıdan dışarı, arka avluya çıkarmıştı. Gece karanlıktı, yıldızlar ve ay, yağmur bulutlarının ardına gizlenmişti. Avluda tek bir ışık vardı; annemin büyük kiraz ağacına astığı pille çalışan fener. Oluklarda birikmiş su birikintilerinde ışıldayan altınimsı ışıklar saçıyordu.

Annem elimi daha sıkı tutup beni mücevher kutusundaki seramik bir balerin gibi döndürdü. Yağmur, ayaklarımızın altındaki toprakta kaybolmadan önce oyalanmak istiyormuş gibi ılık ve yavaş yağıyordu. İri damlalar halinde annemin saçlarına tutunuyor, yüzünden ter gibi akıyordu.

Karanlıkta kıkırdadım ve annem parmağını tekrar dudağına bastırıp, “Şişşt. Babayı uyandırmak istemeyiz! Bu yalnızca ikimiz için, unuttun mu?” dedi.

Başımı sallayarak onayladım, gülümsedim ve ağzımı kapadım.

Yalnızca bizim için.

Yağmur hâlâ böyle hissettiriyordu; bir sır gibi.

Şimdiyse onun fotoğraflarına baktığımda tek gördüğüm, benim işbirliğimi kazanmak için hayatı tehdit edildiğinde gözlerinde gördüğüm dehşetti. Bu onu korumak anlamına gelecekse, benden istenen her şeyi yapardım.

Nick beni hatıralarımdan çekip alarak, “Adı ne?” diye sordu.

“Moira. Moira Creed.”

Yüzünü fotoğraftan çevirip bana döndü. “Kaybolduğun zaman ebeveynlerin hâlâ birlikte miydi?”

Başımı hızla iki yana salladım. “Uzun zaman önce ayrılmışlardı. Annem aynı soyadını kullanmak istedi, o yüzden hiçbir zaman eski soyadına dönmedi. İşleri kolaylaştırıyordu, sanırım.”

Karşılığında bir şey söylemedi ve oturma odasından çıkıp salona geçti. Aggie’yle ben hemen hemen içeriye hiç adım atmazdık. Gül kırmızısı duvar kâğıdı ve koyu renk ahşap malzemeyle geleneksel Viktorya dönemi tarzında yapılmıştı. Pencereler ağır perdelerle kaplanmış, ahşap döşemelere eski püskü kilimler örtülmüştü.

Mobilyalar da gelenekseldi ve Aggie'nin eksiksiz, uyumlu bir takımı vardı. Dört sandalye ile bir kanep. Ahşap kasası, kalem işi süslemeler yapılmış maun; döşemelik kumaşıysa gül rengi Şam kumaşıydı.

Eski olmalarından ve birinin takımı tamamlamak için epey zaman harcamış olmasından dolayı saygı duyuyordum ama saçmalık derecesinde rahatsızlardı.

Nick tam eşikte durup odanın köşesindeki kısa kuyruklu piyanoya baktı. "Çalıyor musun?" diye sordu.

"Hayır. Sen?"

Düşünürken gözleri kısıldı. "Bilmiyorum."

"Piyano çalıp çalmadığını bilmiyor musun?"

Piyanonun yanına gidip tabureyi çekti. Peşinden gidip yanına oturdum, bacaklarımız birbirine değiyordu. İşaretparmağıyla uzanıp bir tuşa dokundu, ardından ona hafifçe bastı. Nota odanın içinde titreşti. Ezelden beri birini çalarken duymamıştım. Aggie de çalmıyordu. Bu, kızının piyanosuydu ve kızı öldükten sonra Aggie'nin yüreği onu atmaya el vermemişti.

Nick parmaklarını esnetti, altındaki tuşları birer birer denedi; fildişi birdenbire tanıdık gelmişti sanki. Bir tuşa bastı, sonra bir tanesine daha ve parmakları tuşların üzerinde hızlı, kararlı dokunuşlarla dolaşmaya başladı.

Tabureden kaydım, şaşkındım; hayranlık duyuyor, resmin bütününe uzaktan görmek istiyordum.

Notalara birbiri ardına bastıkça, onu sürekli gergin tutan yaylar kopmuşçasına vücudu gevşiyordu.

Müzik karanlıklaştı, derinleşti, zengin notalar göğsüme isabet ediyordu; öyle ki artık müzik ve benden başka bir şey yoktu, odanın her yanını, duyularımdaki tüm boşlukları dolduruyordu.

Daha pes notalar geri planda düzenli bir *dan* ve *dın* sesi çıkarırken, Nick birkaç tiz notaya daha yumuşak basınca gözlerimi kapadım. Şarkı bana öyle çok şey hatırlatıyordu ki. Yağmuru ve gökgürültüsünü, serin kumlar üzerindeki çıplak ayakları, dişle-rinizin arasında patlayan nar tanelerini.

Sonra birden müzik sustu ve Nick'in elleri –az önce ruhumda hissettiğim kadar gerçek bir şey yaratmış olan o eller– beni sarstı ve gözlerimi açtım.

“İyi misin?” diye sordu ve düşünmeden, şüphe etmeden, beklemeden, parmaklarımın ucunda yükseldim ve onu öptüm.

Anında kasıldı; kararsızlığını neredeyse duyabiliyordum.

Ama sonra o da beni öptü, bana öyle çok sokulmuştu ki duvara çarpıp fotoğraf çerçevelerini sarstım. Durmuyordu. Durmuyordum. Bir elini enleme koyup beni kendine doğru çekti. Diğerini arkamda, boynumda dolaştırdı ve dokunuşu karşısında kafatasım titredi.

Dilinin dudaklarıma sürtündüğünü hissettim ve onları aralayıp içeri girmesine izin vererek karşılık verdim. Nefesim hızlı hızlı çıkıyor, içim ürperiyordu.

Ve sonra, başladığı kadar hızlı bir şekilde bitti ve Nick kendini geri çekti. “Elizabeth,” dedi kısık ve pürüzlü bir sesle. “Olmaz.”

“Neden?”

“Çünkü ben, iyi çocuklardan değilim.”

Yan kapı hızla açılınca sıçradım. Aggie'nin sesi eve yayıldı. Biriyle konuşuyordu ama telefonda mıydı yoksa yanında biri mi vardı bilmiyordum. Meraklı bir şekilde kapı aralığından oturma odasına adımımı atınca, bir an Doktor Sedwick'in Aggie'yi koridordan çalışma odasına doğru takip ettiğini gördüm.

Bir şey, *herhangi bir şey* söylemek üzere Nick'e geri döndüm ama gitmişti bile.

YİRMİ YEDİ

NICK

Parmaklarım yumruk şeklinde sıkılmış halde garajın üzerindeki daireye doğru sendeledim. Arkamdan çarparak kapanan kapıya yaslanıp çöktüm ve yüzümü ovuşturdum.

Az önce ne oldu öyle?

Piyano.

Elizabeth.

Ağzı, ağzımda.

Hareket etmeliydim. Bir şeyler yapmalıyım. Buradan çıkmalıyım.

Kapıyı yeniden açtım ve merdivenleri gürültülü bir şekilde inip garaj yolunu geçtim. Üzerimde koşu kıyafetlerim yoktu ama umrumda değildi. Mecbur kalırsam kar tulumuyla bile koşardım.

Caddeye gelince sola dönerek yönümü kasaba dışına çevirdim. Bacaklarım altımda hareket ederken, kollarım yanlarımda, omuzlarım düşüktü; ciğerlerim şişiyor, kendimi daha çok kendim gibi hissetmeye başlıyordum.

Bir kızı itip kendimden uzaklaştırmam, hemen hemen hiç yaşanmamış bir şeydi. Biri sevişmeyi teklif ederse, nerdeyse her zaman kabul ederdim. Ve bariz bir şekilde buna istekli olmasına karşın Elizabeth'i durdurmuş olmam, bana kendimden uzaklaştığımı hissettiriyordu; alışkın olduğum ahlaksız halimden. Bir kereliğine doğru bir şey yapmış olmam gerçeği karşısında panik oluşum berbattı ama hiç kimse, kusursuz bir istikrar tablosu sergilediğimi söylememişti zaten.

Tüm bu rezil duruma bir de belli ki piyano çalabildiğim gerçeği de dahil olunca kendimi az önce biriyle vücut değiştirmişim gibi hissediyordum.

Piyano.

Bu düşünce durmama sebep oldu. Birdenbire, hatıra sanki hiç gitmemiş gibi piyano çalmayı nasıl öğrendiğimi artık biliyordum.

Connor. Değişim programının başındaki adam. Bana ders aldırmıştı.

"Hiç disiplinin yok," demişti. "Ve odaklanman zayıf."

"Ve piyano çalmayı öğrenmenin bana bu şeyleri öğretmesi mi gerekiyor?"

Bu sorunun cevabını ciddi ciddi öğrenmek istesem de sesim ağır dozda iğneleme içeriyordu.

Ancak bir açıklamanın yerine tek alabildiğim, evet cevabı olmuştu.

Bunu itiraf etmiyordum ama piyano çalmak aslında hoşuma gidiyordu. Ve bu konuda iyiydim.

Şimdi hatıra geri dönmüşken, tekrar çalmak için sabırsızlanıyordum.

Ve zihnimin gerisindeki sinir bozucu bir ses, *Elizabeth'i öpmek için de sabırsızlanıyorsun*, diyordu.

O sese susmasını söyledim. Elizabeth'e bu şekilde yaklaşmazdım. Ne olursa olsun.

YİRMİ SEKİZ

ELIZABETH

Salonun penceresinden Nick'in gidişini izledim. Arkasından seslenmeyi düşündüm ama sonra yapmamaya karar verdim. Beni itmişti. Ve aslında, kısmen de olsa haklıydı. İyi çocuklardan değildi; liseye giden, öğleden sonra arkadaşlarıyla basketbol oynayan ve geceleri göl kenarında takılan çocuklardan değildi yani.

Bana tüm hikâyesini henüz anlatmamış olsa da içimden bir his, Şube için yaptığı işin iyi bir şey olmadığını söylüyordu. Ne de olsa o gece ormanda, ona beni öldürme emri verilmişti.

Yine de ona doğru çekildiğimi hissediyordum ve bunu görmezden gelebilmemin bir yolu yoktu. Geçmiş ne olursa olsun. Öpüşmemizin üzerinden sadece on dakika geçmişti ve daha şimdiden onu yeniden görmek için sabırsızlanıyordum. Sanki o demirden bir bloktu ve ben de ona doğru gitgide daha çok

sürüklenen, manyetik alanlarımızın iletişime geçeceği ve bizi birbirimize doğru çekeceği o kaçınılmaz anı bekleyen bir mık-natistim.

Nick gözden kaybolur kaybolmaz kendimi kanepeye atıp Aggie'nin el yapımı kırlentlerinden birini göğsüme bastırdım, önyüzündeki kanepiçe motifinde parmaklarımı dalgın dalgın gezdirdim.

Öpücüğü, istemeden yeniden zihnimde canlandırıp acaba elini belime koyuşunda ya da dilini dudaklarımda dolaştırmasında gerçek duygularından bir işaret var mıydı diye merak ederek, Nick'in yaptığı her hareketi analiz ettim.

Bir kelebek dalgası midemde uçtu ve davetsiz bir tebessümü yüzüme yayıldı. Sırıtişımın yüzümde fazla geniş, kaçabilecek kadar geniş bir şekilde yayılmasının önüne geçmek ister gibi ağzımı elimle kapadım.

Bir süre sonra –öpücüğü zihnimde kaç kez tekrar oynattığımı unutmuştum– koridorun ucundaki bir odada adımın fısıldandığını duydum ve Doktor Sedwick'in burada olduğunu hayal meyal hatırladım.

Yastığı kanepeye fırlatıp ayağa kalktım ve daha fazlasını duymaya çalıştım. Konuşma, bir sesin, benim bir şey seçemeyeceğim kadar alçak perdeden fısıldanmış hayaletiydi.

Çıplak ayakla koridora çıkıp ortada gıcırdayan, o çok kullanılan döşemelerden kaçınmaya çalışarak uzak uçta sessizce ilerledim. Koridordaki banyoya geldiğimde içeri süzuldüm ve açık kapının yanındaki köşeye sindim.

Yeni gözetleme yerimden duymak çok daha kolaydı.

“İzini kaybettik,” dedi Doktor Sedwick. “Ve bu beni hursuz ediyor.”

Aggie, “Bu kasabanın artık ona ait olmadığını bilmeli,” dedi. Doktor Sedwick iç geçirdi. “Bundan hoşlanmadım, Agatha. Bundan hiç hoşlanmadım.”

“Ben de öyle ama başka ne yapmamızı isterdin?”

Doktor Sedwick soruyu duymazdan gelerek devam etmeden önce bir an için sessizlik oldu. Kulağa cevaplanması için sorulmuş bir soru gibi gelmemiştii zaten.

“Peki ya *diğer* durumumuz?”

Bir sandalye gıcırdadı.

“Elizabeth iyi gidiyor,” dedi Aggie. “Diyebilirim ki durum, olmasını bekleyebileceğimiz kadar iyi.”

Adım söylendiğinde olabildiğince fazla şey duymak isteyerek nefesimi tuttum. Ne yazık ki konu açıldığı kadar hızlı bir biçimde kapandı ve bir daha benden bahsedilmedi.

“Sözünü ettiğin çocuğu çağırttın mı?” diye sordu Aggie.

“Çağırıttım.”

“Ee?”

“Burada. Bir çift göz daha olması her zaman iyidir.”

Aggie anlayamadığım bir şey mırıldandı. Sandalye tekrar gıcırdadı; bu kez, biri ayağa kalkmak için ondan ayrılmış gibi daha yüksek sesle.

Nabızım panikle boğazımda atmaya başladı. Vücudumdaki bütün kaslar bana hareket etmemi söylüyordu. Kendimi kapı aralığından dışarı atıp aceleyle mutfığa yürüdüm. Başından beri oradaymışım, temizlikle uğraşıyormuşum gibi görünsün diye, lavabonun içindeki birkaç bulaşığı etrafa çarptım.

Çok geçmeden Aggie ile Doktor Sedwick daha az önce çalışma odasında şifreli bir konuşma yapmamışlar gibi ortaya çıktılar.

“Günaydın, Elizabeth,” dedi Doktor Sedwick. Yakasından güneş gözlüğü sarkan düz bir tişört ile haki renkli bir şort giymişti.

“Günaydın. Burada olduğunuzu bilmiyordum.” Bir bulaşık havlusu alıp ellerimi kuruluymuş gibi yaptım. “Umarım buraya kafamı ütülemeye gelmemişsinizdir.”

Güldü ve sonra Aggie salına salma onun önünden geçip kahve demliğine gitti. “Hayır,” dedi Doktor Sedwick. “Sadece bir sonraki kaynak geliştirme toplantısı hakkında Aggie’yle konuşmam gerekti.”

Havluyu omzuma attım. “Anladım. İçecek bir şey ister misiniz?”

“Hayır. Hayır. Perşembe günü görüşeceğiz, değil mi?”

“Geleceğim. Haftamın en ilginç olayı bu.”

Tekrar güldü. “Bundan şüphem yok. İyi günler, hanımlar.”

Yan kapı, arkasından *tık* diye yerine oturarak kapanınca, Aggie’ye döndüm.

“Burada ne işi vardı ki?”

Bu sabah kullandığı kahve kupasını çalkaladı. “Aynen söylediği gibi. Kaynak geliştirme toplantısı.”

Kaşlarını çattı. Kupadan yere sular damlıyordu. “Yemin ederim senin hakkında konuşmadık, tatlım.”

Gözlerimi devirdim çünkü en uygun karşılığın bu olduğunu biliyordum.

“Umarım konuşmamışsınızdır. Çünkü boş yere çenenizi yormuş olurdunuz. Üstelik sıkıcı bir konuşma.”

Kıkırdadı, boncuklu küpeleri ileri sallandı.

“Ah, sen yok musun? Sen olmasan ne yapardım ben?”

Cevaplanması için sorulmamış bir soru daha.

Aggie kahvesini doldurdu, biraz kahve kreması kattı ve beni mutfakta yalnız bıraktı. Canım temizlik yapmak istemiyordu ama az önce kullandığım havludan elime şerbet bulaşmıştı. Biraz el sabunu püskürttüm, limon kokusu burun deliklerime doldu.

Esir tutulduğum binanın içi, limon kokulu temizleyiciyle siliniyordu.

Limonlar bana orayı, duvarların kuşatmasını, sırların tutulmasını ve sırların paylaşılmasını hatırlatıyordu.

Aggie'ye bu özel tetikleyiciden hiç bahsetmemiştim, çünkü genelde, unlu mamuller gibi kokan şeyler satın alırdı.

Aggie ile Doktor Sedwick ne konuşuyorlardı ve benimle ne alakası vardı?

Hep bir sürü sır vardı.

O anda, bir sonraki koku karışımımın ne olacağını artık biliyordum.

Bir şişe yapacak, onu SİRLAR diye etiketleyecek ve içini sadece limonla dolduracaktım.

Günün ilerleyen saatlerinde, kahve dükkânında Chloe ile buluştum. Nick kilere dönmemiş ve Aggie, Doktor Sedwick'in gidişinin hemen ardından kendi odasına çekilmişti. Chloe'yi aramıştım fakat şimdi, beni görür görmez ondan bir şey sakladığımı anlayacağından korkuyordum.

Yanaklarım hâlâ öpücüğün etkisiyle sıcakmış gibi geliyor, o anın sıcaklığı, tenimi tutuşturuyordu. Chloe bana şöyle bir bakacak ve gerçeğin, yüzümde yazılı olduğunu görecekti.

Chloe, "Selam," deyip kahve dükkânına girerken koluma girdi. "Nasılsın?"

Sorusu tuzak kokuyordu. Nasıldım? Birçok şeydim. Kafası karışmış. Heyecanlanmış. Endişeli. Telaşlı.

Tek söylediğim, “İyiyim,” oldu.

Kasada sıraya girdik ve Chloe çantasını karıştırmak için kolunu bıraktı. Cep telefonunu çıkardı. “Sana bir şey göstereceğim. Ve onu gösterdiğimde, iyiden de öte olacağını düşünüyorum.”

Kaşlarımı çattım. “Pekâlâ.”

Birkaç şeye bastıktan sonra telefonu bana uzattı. Evan ile arasında geçen bir mesajlaşmaydı bu.

Ekrandaki ilk şey, Evan’dan gelen mesajdı. *Lis, Nick denen o serseriyle çıkıyor mu?*

Chloe’ye tek kaşımı kaldırarak baktım.

“Biliyorum,” dedi Chloe, içecek siparişi vermek için bir adım ilerlerken şarkı söyler gibi.

Okumaya devam ettim. Chloe, “*Neden?*” diye cevap vermişti.

Evan, *Adam pisliğin teki olduğu için? Lis daha iyisini hak ettiği için? Bilmek istediğim için?* demişti.

Chloe, *İlginç*, demişti.

Sadece soruma cevap ver.

Hangisine?

Bazen öyle uyuz oluyorsun ki.

Bu, sonuncusuydu. Chloe, Evan’a cevap vermemiş, o da daha fazla üstelememişti.

Telefondan başımı kaldırıp baktığımda, kasanın arkasındaki barista beklenti içinde bana bakıyordu. “Ah, affedersiniz,” dedim. “Buzlu latte, lütfen.”

Chloe ve ben diğer uçta içeceklerimizi beklemek için kasadan uzaklaştık.

Chloe telefonunu çantasına attıktan sonra, “Ee?” dedi.

“Yani. Bu konuda ne düşüneceğimden emin değilim.”

“Senin için havalara mı yazdırmalıyım? O zaman bu mesaj da mı anlaşılır olurdu acaba?” İç geçirdi ve bir pipetin ambalajını yırtarken başını iki yana salladı. “Evan senden hoşlanıyor. Ve Nick’i kıskanıyor. Ve hepimiz kıskanç erkekleri severiz.” Düşünceli bir şekilde gözlerini kısıp pipeti parmaklarının arasında çevirdi. “Aralarındaki şey nedir bilmiyorum. Ah, bekle, biliyorum. Kıskançlık. Kıskançlık sana güç verir. Herkes tek bir şey ister. Ve kıskançlık, o şeyi daha fazla istemelerine neden olur.”

“Ahlaksızsın,” dedim.

“Evet,” diyerek yanıt verdi basit bir şekilde.

İçeceklerimiz tezgâha konmuştu. Kendiminkini alıp uzak köşedeki masaya doğru ilerledim, Chloe peşimden geldi.

“Ee, Nick demişken,” dedi ve tüm duyularım alarına geçti. Öpücüğü biliyor muydu?

“Ne olmuş Nick’e?”

“Onunla birlikte misin?”

“Hayır. Öyle bir şey yok.” *Yalancı*, diye düşündüm.

“Pekâlâ... onunla hiç... anlarsın ya?” diye sordu Chloe kaşlarını oynatarak.

Ağzım açık kaldı. “Chloe!”

“Ne? Ben olsam yapardım. Hem de öyle fena yapardım ki.”

“Kes şunu. Lütfen.”

Omuz silkti. “Belli ki yapmamışsın. Ama bana kalırsa an meselesi. Gözlerini senden ayıramıyor. Bir sonraki aşama, eller olacak.”

O ellerin vücuduma değişinin, parmaklarının saçlarıma gömülü olmasının verdiği hissi anımsayınca yüzüm kızardı. Ve

tam da tahmin ettiğim gibi, Chloe bunu gördü. Ağzı açık kaldı. “Sen bir şey saklıyorsun.”

“Hayır.” Sesinin hevesli tonu yüzünden yüzümü ekşiterek camdan dışarı baktım.

“Öpüştünüz mü bari?”

Bir şey söylemedim.

“Öptün! Pekâlâ. Öpüşmek, seksin temelidir bu yüzden sanıyorum ki iyi bir başlangıç yaptın.”

Sesimi alçattım. “Bunu burada konuşmasak olur mu?” Dük-kânda göz gezdirdim; herkes bana bakıp seks hayatım hakkındaki bu konuşmaya kulak kesilmiş gibi hissediyordum. Ya da ne kadar az seks hayatım varsa işte. Ama kimse bakmıyordu. En yakınımızdaki iki kişinin kulağında kulaklık vardı.

“Sana Nick gibi çocuklar hakkında bir şey söyleyeceğim ama.” Ellerin fincanının etrafında kenetledi, o şen şakrak halinden eser kalmadı. “Onları arzulamakta sorun yoktur. Hatta onlarla yatmakta da sorun yoktur. Ama bir kız, böyle bir durumda, kalbini tüm varlığıyla müdafaa etmelidir.

“Eğer istediğin, gözlerini acıtacak kadar yakışıklı biriyle iyi vakit geçirmekse, o zaman adamın Nick’tir fakat şartlar ne olursa olsun, ona kalbini veremezsin. Onun gibi bir çocuk kalbini kırıp milyon parçaya böler ve leş kargaları didiklesin diye onu yolun kenarına bırakır.”

Uyarısının içime işlemesi için bekledim. Haklı olduğuna inanıyordum. Nick kadar yakışıklı birinin ciddi bir ilişki yaşamasına imkân yoktu. Gerçi onunla ya da kimseyle ciddi bir ilişki yaşamak niyetinde değildim. Ama aynı zamanda, Nick’te Chloe’nin dışardan gördüğünden daha fazlası olduğuna da ikna olmuşum.

“Ama,” diyerek devam etti Chloe, “eğer aradığın aşksa, o zaman doğru kişi Evan. Evan sevebileceğin gibi biri.”

Latte’mden bir yudum aldım ve erkekler dışında herhangi bir şey düşünmeye çalıştım. İki hafta önce, tek istediğim Evan’ın dikkatini çekmekti. Şimdi etrafımda iki erkek vardı ve ikisiyle de ne yapacağımı bilmiyordum.

Yeniden camdan dışarı bakıp kahve dükkânının önünden geçen herkesi izledim. Bir kadın, sırtı bana dönük halde Merv’e doğru giderek Washington Caddesi’ni geçti. Uzun boylu ve zayıftı, omuzları kalkıktı, ayakları hızla hareket ediyordu. Hareketleri tıpkı anneme benziyordu; yetişmesi gereken bir yer, önemli bir şey varmış gibi.

Kadının annem gibi koyu renk, dalgalı saçları vardı ayrıca.

Kurtarıldıktan sonra ilk zamanlar, annemin yüzünü her yerde, bütün kadınların yüzünde görüyordum. Bir keresinde, koruyucu ailelerimden biriyle alışveriş yaparken, annem olduğunu sandığım bir kadının peşine takılmışımdı. Onu dükkânın dışına ve arabasına kadar izlemiş, anne diye bağırarak camına vurmuştum.

Filmler cam aşağı kayarak açıldığında ve kadının suratını gördüğümde –korkmuş ve kapısındaki histerik kız için endişelenmişti– anneme hiç de benzemediğini fark etmişim. Kendi histerimin bana aksettiğini görebiliyordum.

Kendimi, akıl sağlığımın, daha doğrusu onun un ufak oluşunun gerçekten bilincinde hissettiğim ilk sefer buydu.

O zamandan beri, anneme benzeyen birini görürsem, bunu görmezden gelmenin en iyisi olduğunu öğrenmişim. Dönmüş olsa, bunu bir markette ya da caddeden karşıya geçerken ona rastlamadan önce duyardım elbet.

“Lissy?” dedi Chloe.

“Ne?”

“Dedim ki, hangisini seçeceksin?”

İç geçirdim. “Nick zaten eninde sonunda kasabadan ayrılacak.
O yüzden seçenek bile değil.”

“İyi kız,” dedi Chloe ama sesinde mizahtan eser yoktu.

Keşke kalmasını ne kadar çok istediğimi bilseydi.

YİRMİ DOKUZ

NICK

Artık nerede olduğumu bilmeyene kadar kilometrelerce koştum. Telefonun GPS'ini açıp yeniden kasabaya doğru yol aldım. Chloe'yle tanıştığım gece kulübü Arrow'un birkaç blok ötesine geldiğimde, Trev beni aradı.

“Neredesin?” diye sordu.

Konum bilgilerimi verdim.

“Güzel, yakındasın. Otele uğrayabilir misin? Bir şey konuşmamız gerek.”

“Olur,” dedim ve hoşça kal demeden telefonu kapadım.

On beş dakika sonra, Trev'in odasının köşesindeki koltuklardan birine gömülmüştüm. “Buraya yaptığın şey hoşuma gitti.”

Her yerde silahlar vardı. Komodinin üzerinde iki Glock, aralarında bir bıçak. Önümdeki masada iki dolu şarjör ve yerdeki

açık çantada daha fazlası vardı. Yatağın bazayla arasına bir şey sokulduğu anlamına gelen, yanlış anlaşılmaya yer bırakmayan kıvrımını gördüm. Muhtemelen daha fazla tabanca vardı.

“Evet, tabii ki Şube’yi havaya uçurduktan sonra, sırtında daimi bir hedef tahtası olduğunun farkına varıyorsun.”

“Teknik olarak, Şube’yi Anna havaya uçurdu. PATLAT’a basan oydu.”

“Doğru, ama Şube bunu tam olarak kimin yaptığını umursamaz. Sadece kimin işin içinde olduğunu umursar ve bombaları yerleştiren bendim, hatırladın mı?” Karşımdaki koltukta oturuyordu. “Her neyse, kötü haberlerim var.”

Masanın üzerinde kollarımı kavuşturdum. “Ne zaman iyi haberlerin var ki?”

Trev iğnelemeyi duymazdan geldi. “Dönekler’deki bağlantılarım dün Riley’nin izini kaybetmiş.”

Elimi saçlarımda dolaştırıp geriye ittim. Hâlâ terden ıslaktı. Tişörtüm de öyle. “Nerede kaybetmişler?”

“Milwaukee yakınlarında.”

Ağzımdan bir dizi küfür çıktı. “Saat kaçta?”

“Akşam beş sularında.”

Çoktan buraya varmış olabilirdi. Milwaukee yalnızca birkaç saat kuzeyimizdeydi.

“Buraya benim için mi geliyor? Bunu doğrulama imkânın oldu mu?”

Trev başını hayır anlamında salladı. “Senin için gelmiyor. Dönekler, buraya eski programı yeniden faaliyete geçirmek için döndüğünü düşünüyorlar. Laboratuvarı açacak.”

“Piç herif.”

“Şube dağıldı,” diyerek devam etti Trev. “Ve Riley yaşam savaşı veriyor. Eğer şu Melek Serumı, yaptığını zannettiğimiz şeyi yapıyorsa –ölüleri canlandırıyor– çok para eder demektir. Ve para, Şube’nin yeniden ayakları üzerinde durmak için ihtiyaç duyduğu şey.”

Sandalyeden fırlayıp kalktım. “Elizabeth’i buradan çıkarmam gerek.”

Trev başını onaylarcasına salladı. “Bunu söyleyeceğini düşünmüştüm. Benimle bir saat sonra burada buluş, o da yanında olsun. Dönekler’deki bağlantılarımdan biri onu burdan gitmeye ikna edebilir. İyi bir sebep olmadan seninle birlikte öylece kasabayı terk edeceğine dair şüphelerim var.”

Trev’in bana bu bağlantıyla ilgili söylemediği bir şey vardı ama o anda üzerinde durmadım.

“Onu buraya getireceğim,” dedim. “Bağlantının da burada olmasını sağla.”

Kapıdan hızla çıkıp giderken Trev, “İyi şanslar,” diye seslendi.

OTUZ

ELIZABETH

Bana bir porsiyon *stroganoff* koyarken, “Canını sıkın nedir?” diye sordu Aggie. “Yüzünde yine şu ifade var.”

“Hangi ifade?”

“Düşüncelerde kaybolmuşsun gibi bir ifade.”

O ifade her neyse onu silip atmaya çalışarak çenemi ellerime dayadım. “Bugün o anlardan birini yaşadım. Anneme benzeyen birini gördüğümü sandığım anlardan biri ve hemen arkasından, o olamayacağını fark eder etmez içime umutsuzluk doldu.”

Masadaki sepetten bir dilim ekmek aldım. “Doktor Sedwick’i arayıp ona sanrılar gördüğümü söyleyecek misin?”

Aggie çok uzun süre hiçbir şey söylemedi. Başımı kaldırdım. Bir elinde *stroganoff* tavaşı, diğerinde kaşık, ikisi de olduğu yerde donakalmış gibi öylece havada asılı durarak tepemde dikiliyordu.

“Annen mi?” dedi sonunda. “Onu nerede gördün?” Sanki bu bir hakikatmış gibi *onu gördün* demişti.

Kaşlarımı çattım. “Washington Caddesi’ni geçerken.”

“Yüzünü gördün mü?”

“Hayır.”

“Yanında kimse var mıydı?”

“Aggie?” dedim, “Neden?..”

Gözleri arka avludaki bir şeye kitlenmişti ancak görüş çizgisini takip ettiğimde, çitlerin gerisinde, harekete dair ufacık bir kıpırtı görebildim yalnızca.

Aggie tavayı masaya bıraktı ve bu yaşta, rahatsız kalçalarıyla erişebileceğini düşünmediğim bir hızla mutfak yarımadasını koşarak geçti. Cep telefonunu şarj aletinden çekip aldı, parmakları ekranda hızla gidip geldi.

“Doktor Sedwick’i mi arıyorsun?” diye sordum hoşnutsuz bir şekilde.

Sorumu duymazdan gelerek, “Nick nerede?” dedi gözlerini telefondan ayırmadan.

“Bilmiyorum. Neden?”

Arka kapı açıldı.

Bu kişinin, Aggie’nin onu sormasıyla çağrılmış gibi Nick olmasını bekledim.

Ama değildi.

Aggie telefonu gürültüyle tezgâha düşürdü.

Bütün vücudum uyuştı. Gürültüyle attığını kulaklarımla duysam da kalbimin göğsümde atışını bile hissedemiyordum.

Kapının eşiğinde duran kişi, annemdi.

Mutfak ürpertici bir sessizliğe büründü. Kalbim yavaşlayıp kesik ve kuvvetli bir ritimde atmaya başladı.

“Elizabeth,” dedi Aggie, keskin bir biçimde. “Gitmelisin.”

Aggie’nin sözlerini duymuştum ama bir anlam veremiyordum. Anlamadığım bir dilde konuşuyordu sanki.

Sandalyenin ayakları yere sürtündü. Yere bakınca bunun *kendi* sandalyem olduğunu, ayağa kalkmış olduğumu fark ettim. Ellerim iki yanımda, titriyordu.

“Elizabeth,” dedi annem ve bana doğru bir adım attı.

Bu kadar az değişmiş olması ürkütücüydü. Gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar yaşla birlikte derinleşmişti fakat onu son görüşümden beri geçen altı yılın görünürdeki tek işareti buydu. Saçları aynı koyu kestane rengindeydi ve her zamanki uzunluğunda, omuzlarının hemen aşağısında kesilmişti.

Dudakları aynı rujla boyanmıştı; en sevdiği ton, gülkurusu. Piyasadan kaldırılacağından endişe duyduğundan bunlardan bir sürü satın almıştı. Tüm bu ayrıntılar bir araya gelince, görmek istemediğim bir tablo oluşuyordu.

Annemin hayatında, benim içinde olmayışından başka hiçbir şey değişmemişti.

Öldüğünü sanmıştım.

“Yaklaşma.” Aggie’nin sesi alçak perdeden ve gırtlaktan geliyordu.

“Elizabeth,” dedi annem yeniden ve gözleri bana kenetlendi; sulanmış, kırmızıya çalan gözlerdi. “Tatlım, ben...”

Aggie, mutfak yarımadasına gelip annemle arama girdi. “Hayır,” dedi, bir köpeği çöpü karıştırdığı için azarlar gibi. “Sakin aklından geçirme.”

“Anne,” diye fısıldadım. “Nerede?.. Nasıl?..”

Yüzüne bir damla yaş aktı ve annem onu kuru, çatlamış eliyle sildi. Hastanede ne zaman uzun mesailer boyunca çalışsa, elleri aşırı yıkanmaktan bu hale gelirdi. Bu öyle tanıdık bir detaydı ki sanki aramızdaki yıllar buharlaşıp uçmuştu ve ben yeniden, annesinin işten eve dönmüş olmasına sevinen küçük bir kız olmuştum.

Ama ben o kız değildim. Ve altı yıl, en çok ihtiyaç duyduğunuz insan olmadan geçirmek için uzun bir zamandı.

“Beni dinle, tatlım,” diye başladı. “Gitmek zorundayız. Hemen. Burası güvenli değil.”

“Dinleme onu, Elizabeth,” dedi Aggie. Omuzları kasılmış, sırtı düz bir çizgi halini almıştı. “Burada istenmiyorsun, Moira.”

“Aggie!” dedim. Bunların hiçbirisi mantıklı gelmiyordu. İdrak edebilmek için daha fazla zamana ihtiyacım vardı. Kaçtığımdan beri her gün bu anın hayalini kurmuştum. Annemi kapıdan yeniden çıkıp gitmeye zorlayamazdım hemen.

Annem, Aggie’nin üzerinden bana baktı. “Lütfen, tatlım.” Nerelerdeydi? Neden yanımda olmamıştı?

“Lütfen, bebeğim,” dedi. “Dinlemek zorundasın. Nick, zannettiğin kişi değil. O tehlikeli biri. Buraya altı yıl önce seni öldürmek için gönderilmişti ve o işi bitirmek için burada.”

Aggie, “Onu *dinleme*,” dedi.

Annem, Aggie’nin karşılık veremeyeceği bir hızla onun yanından geçip ellerimi tuttu. Onunkiler soğuk ve titrekti.

“Benimle gelmek zorundasın. Bize yardım edebilecek birini tanıyorum.”

Aggie hemen yanımda bitti. Tahta bir kaşıkla annemin eline vurdu. Geri çekilirken annemin yüzü sertleşti.

“Çık dışarı,” dedi Aggie.

Yeniden, "Aggie!" diye bağırdım.

Arka kapı açıldı. Ve bu kez gelen Nick'ti.

Benden sonra Aggie'ye, elini göğsüne yakın tutan anneme, sonra yeniden bana baktı.

"Elizabeth..." diye başladı. Gözlerini kısarak, eli bir şeye ulaşmaya çalışıyormuşçasına arkasına kayıyordu. Ama aradığı şey her neyse, orada değildi ve mavi gözleri pişmanlıkla parıldayarak yüzünü buruşturdu.

Annem yanıma sokularak kolunu belime sardı. "Gitmeliyiz," diye fısıldadı. "Hemen."

Bir şey ön kapıyı yararak geçti. Kapı geriye uçup duvara çarptı. Pencerelerdeki renkli cam paramparça oldu. Aggie acıyla haykırdı. Annem elimi yakalayıp beni çalışma odasına çekti.

Birkaç adam ve bir kadın ellerinde tabancalarla mutfığa daldı. Nick, Aggie'nin eski moda merdanelerinden birini duvardan alıp ilk gördüğü kişiye savurdu. Siyahlar içindeki adam sert bir şekilde yere çarptı, gözleri çırpınarak kapandı.

Çığlık attım.

Başka bir adam, Nick'in üzerine atıldı ama Nick çoktan hareket etmiş, başını eğmişti ve şimdi de adamın dizini tekme-liyordu. Bir şey çatırdadı. Adam bir ulumayla yere çöktü. Nick de onunla birlikte yere eğilip adamın tabancasını elinden çekip aldı. Tabancayı görüş çizgisine kadar kaldırıp nişan aldı.

Annem, "Elizabeth!" diye bağırdı ama hareket edemiyordum. Ayaklarımı hissetmiyordum. Boynumda zonklayan nabzım ve genzime çaresizce sıkışıp kalmış hava vardı yalnızca.

Nick ateş etti ve bir kurşun, yine başka bir adamın başına isabet etti.

Geri geri gidip tezgâha çarpınca tezgâhın köşesi kalçama battı.

Başka bir ceset, mide bulandırıcı bir *güm* sesi çıkarak yere çarptı ve Nick onun da tabancasını kaptı.

İki tabancayla aynı anda ateş etmeye başladı ve adamların haykırışlarının izlediği pat pat sesleri, kulakları sağır edici dereceye varıncaya ve ben artık buna daha fazla katlanamayıncaya kadar odayı doldurdu.

Ellerimle kulaklarımı kapadım, eski görüntüler kafamda yanıp sönmeye başlayınca gözlerimi de kapadım. Siyahlı adamların, aylarca esir tutulduğum bir laboratuvarı peşime düşüşünün görüntüleri.

Ellerinde tabancalar, hareket eden her şeyi hedef alan nam-lular ve yanımda durmuş, beni güvenli bir yere götüren kişi.

Altı yıl önce o laboratuvardayken kime güvenebileceğimi biliyordum. O kişinin adını bilmiyor olabilirdim, hatta neye benzediğini de fakat çizgiler siyah kalemle çekilmişti; öyle kesin çizgiler vardı ki hangi tarafta olduğumu biliyordum.

Ama şimdi Aggie'nin mutfağında, *stroganoff* masada soğuyup havaya kan ve ateşlenmiş kurşunların kokusu bulaşırken, o çizgiyi seçemiyordum.

Hangi tarafta olduğumu bilmiyordum.

Nick'in arkasındaki cam tuzla buz oldu. Parçalar çınlayarak masaya düştü. Gözlerim tam zamanında açılıp Aggie'nin masaya doğru gerisin geri sendelediğini, buzlu çayımın bardağının devrilip yerde birikinti oluşturduğunu gördü.

Aggie'nin ağzı O biçiminde açıldı ve mutfak önlüğü kandan kapkara oldu.

"Aggie!" diye haykırarak ona davrandım ama annem beni geriye çekti. "Gitmek zorunda..."

Aggie'nin dizleri boşaldı. Düşerken gözleri bana döndü, "Kaç," derken ağzının kenarındaki derin kırışıklıklar katılaştı.

Annem kollarını belime dolayarak beni çekti. Tırnaklarımı ellerine geçirerek dövündüm. Beni bırakınca mutfağın diğer ucuna koştum.

Annem, "Yakalayın onu!" diye bağırdı ve iki adam, ben daha Aggie'ye ulaşmadan beni kucaklayıp kollarımı sıkı sıkı tuttular. Siyahlar içindeki başka bir adam, Nick'in peşine düştü ve tabancasını tekmeleyerek elinden düşürttü. Tabanca geriye uçtu, masadan sekti ve gürültüyle yere çarptı. Adam bir yumruk attı ama Nick, onu atlatıp adamın midesine bir darbe indirecek kadar hızlıydı. Adam soluğu kesilerek iki büklüm olunca, Nick dizini adamın kafasına geçirip onu bilinçsiz bir şekilde yere serdi.

"Nick!" diye bağırdım.

Başını kaldırdı ve böyle bir anda adını söylemenin, çok yanlış bir hareket olduğunu çok geç fark ettim.

Ona saldıranların ihtiyaç duyduğu dikkat dağılması buydu.

Nick'in karnına bir yumruk indi ve Nick iki büklüm oldu. Saldıran kişi, dirseğini Nick'in böbreğine geçirince Nick yere çarptı.

"Hayır!" diye bağırdım.

Ama kimse beni dinlemiyordu.

Annem curcunanın içinde, "Beni izleyin," diye haykırdı ve beni tutanlar, hemen ona itaat ettiler.

Çalışma odasına sürüklendim. Annem çift kanatlı camlı kapının kilidini çekip kapıyı iterek açtı. Zar zor dışarı çıktık.

Verandaya çıktığımızda, adamlardan kendimi kurtarmak için çırpındım. "Aggie'yi bırakmayacağım!"

Annem adamları kenara itip yanıma geldi, yüzümü sert, kuru ellerinin arasına aldı. “Beni dinle, tatlım. Burada kalamayız. Aggie dostun değil.”

Eline vurup ittim. “Sanki kötü adam Aggie’ymiş gibi davranıyorsun.”

“Çünkü öyle. Hem o hem de Nick. Şube için çalışıyorlar. Seni incitmek için doğru zamanı bekliyorlardı.”

“Ama...”

Evden daha fazla silah sesi geldi. Biri bağırarak bir şey emretti.

“Sen vurulmadan gitmek zorundayız,” dedi annem. “Daha fazla tartışmak yok. Sonunda seni bulmuşken bir kez daha kaybetmeyeceğim.”

Adamlara başıyla işaret verdi ve adamlar beni yeniden tutup veranda boyunca, sonra da merdivenlerden aşağı sürükledi. Bahçede ite kaka ilerledik ve kapıdan geçip rölanتيه alınmış siyah bir arabanın durduğu sokağa çıktık.

Uzaktan siren sesleri yankılanıyordu.

Sağımdaki adam arabanın arka kapısını açtı. İçeriye itildim ve bir saniye sonra kapı, siren seslerini ve evden gelmeye devam eden silah seslerini bastıracak şekilde çarpılarak kapandı.

Annem yolcu koltuğuna geçti. Kilitler *çat* diye kapandı.

Direksiyonun başındaki adam arkasına döndü. “Sağ salım dışarı çıkabilmene sevindim,” dedi bana. “Artık her şey düzelecek.”

“Siz kimsiniz?” diye sordum.

Bir an gülümsedi ve o gülümseme, böyle bir zaman için öyle yanıltıcı ki.

“Adım, Tom Riley,” dedi. “Ama bana kısaca Riley diyebilirsiniz.”

OTUZ BİR

NICK

Arka kapıdan topallayarak çıktım ve omzum ile karnım ateşler içinde yanarken, aceleyle bahçeye gittim. Bir mutfak bıçağıyla iki kez bıçaklanmışım ve her ne kadar hayati bir organımın zarar gördüğünü düşünmesem de acı beni yavaşlatıyordu.

Arka avludan dışarı açılan kapı açık duruyordu. Soluk soluğa kendimi kapıdan dışarı attım ve durdum.

Bir daire çizdim. Hiçbir şey hareket etmiyordu. Kimse yoktu. Elizabeth gitmişti.

Sokakta sirenler acı acı öterken bir küfür savurdum. Burada kalamazdım.

Polis arabaları ön kapıda sert fren yaptı. Şube ajanlarından, polisleri bir süre meşgul edecek kadarını sağ bırakmışım.

Yüzümden ve bacağımdaki bir yaradan kan akarak sokaklarda yürümek çok fazla dikkat çekerti, o yüzden sonunda seyrekleşerek bir kiliseye çıkan ağaçlık alana varıncaya dek komşu bahçelerden geçtim.

İki gün önce de aynen bu yoldan geçmiştim. Bir kaçış planına sahip olmak daima iyiydi. Bacağım altımda bükülüp duruyordu ve yeniden his kazanıncaya kadar, bir saniyeliğine dinlenmek zorunda kaldım.

Ormanlık alanda bariz izler de bırakıyordum ancak onları kapayacak vaktim yoktu.

Kilisenin sekiz yüz metre ötesinde bir ağaca yaslandım ve duyabilmek için kendimi zorladım. Burada siren sesi yoktu. Köpek havlaması yoktu. İyiye işaret. Eğilip derin bir nefes aldım. Hiç yetecek gibi gelmiyordu. Göğsüm yanıyor, bacağım zonkluyor, görüşüm gidip geliyor.

Kilisenin park alanı küçük, beyaz bir araba ve bir kamyonet dışında boştu. Kilisenin bodrumuna inen kilitlenmemiş bir kapı bulup loş ışık karşısında gözlerimi kırıştırarak içeriye sendeledim.

Her yerde kutularından taşan ve duvar boyunca sepetlere yığılmış çocuk oyuncakları vardı. Halı koyu yeşildi neyse ki, böylece yaralarımın damlamaya devam eden kanı örtüyordu.

Bir koridoru takip ederek bir salona, sonra başka bir koridordan depoya çıktım ve koli yığınlarının arasına sokuşturulmuş eski bir berjere kendimi attım.

Trev'i aramak için cep telefonumu çıkardım ama Trev cevap vermedi. En yakındaki kişi Trev'di ama tek adamın verebileceğinden daha fazla yardıma ihtiyacım vardı. Görünüşe göre, Sam'in dileği gerçekleşecekti. Şu anda diğerlerine ihtiyacım vardı. Bunu itiraf etmekten nefret ediyordum –kendi başıma gayet güzel

idare edebildiğimi düşünmek hoşuma gidiyordu- ama boyumdan büyük bir işe kalkıştığımı ortadaydı.

Şube buradaydı. Ve bahse girerim, Riley de çok uzaklarda değildi.

Kandan kabuk tutmuş bir parmakla Sam'in numarasını tuşladım. Anna açtı. Parolamızla giriş yaparak, "Köpek nerede?" dedi. Ağlama dürtüsünü bastırarak soluk aldım. Ben ağlamazdım. Şimdi de buna başlayacak değildim.

"Nick?" dedi.

"Yardımaınıza ihtiyacım var," derken sesim dalgalandı. Anna anında alarına geçti. "Sorun ne?"

"Şube... Elizabeth'i aldılar ve vurulmuş olabilirim. Henüz emin değilim."

"Şu anda neredesin?"

"Elizabeth'in evinin yaklaşık üç kilometre uzağında bir kilisede."

"Güvende misin?"

"Şimdilik."

"Trev'i arıyorum..."

"Şimdi aradım. Açmadı."

"O halde açana kadar deneyeceğim." Hatta geri dönmeden önce Sam'e, sonra Cas'e seslendi. "Yola çıkıyoruz, tamam mı? Bir yere kıyıldama."

"Acele edin. Lütfen."

"Hız limitini aşarsak birkaç saat içinde orada oluruz." Sesi katılaştı. "Ve sonra seni kim incittiyse, onu öldüreceğim."

Bir süre sonra arka kapının açıldığını duydum ve pek iyi gizlenmemiş olduğumu fark ettim. Şu anda bir yere saklanmaya

halim yoktu, yani bu gelen işimi bitirmek isteyen Riley ise, beni bulmakta zorlanmayacaktı.

Aggie'nin evinde toplamda sekiz Şube ajanı vardı ve hepsini de indirmiştim. Ancak büyük bir hasar almadan değil. Bacağıma baktıktan sonra bir kurşun sıyrığı olduğundan ama vurulmadığımdan emindim ama orada oturdukça bacağımın durumu daha kötüye gidiyordu. Yaralarım her saniye daha acı verici oluyor ve kalbimle eş zamanlı olarak atıyorlardı.

"Nick?" diye seslendi Trev.

Riley değildi demek.

"Buradayım," diye cevap verdim.

Kapı açıldı ve içeri ışık süzüldü. Ellerimi gözlerime siper ettim.

"Yüce İsa," dedi.

"Galiba kilisede bunu söylememen gerekiyor."

Kıkırdayarak yaklaştı. "Zaten başka bir sürü şey yüzünden cehenneme gideceğime eminim."

"Bizi tuzağa düşürmek gibi mi?"

"Hata ölümcül değildir fakat değişmeme hatasına düşmek olabilir."

"Bu konuyu açtığım için üzgünüm."

"Yürüyebilir misin?"

"Sanmıyorum."

Ayağa kalkmama ve elimi omzuna koymama yardım etti. Benden birkaç santim kısaydı ki bu, onu destek olarak kullanıp yürümeyi çok daha kolaylaştırıyordu.

"Bir sorunumuz var," dedim.

"Ne?"

"Sanırım Elizabeth'in annesi Riley'yle çalışıyor."

“Gerçekten mi?”

“Oraya vardığımda, tam da Şube ajanları içeri daldığı sırada evdeydi.” Yüzümü buruşturdum ve yeni vuran sancı dinene kadar bir an için nefesimi tuttum. “Ve bu sabah Elizabeth’in evinde onun fotoğrafını gördüğümde tanıdık geldiğini düşünmüştüm ama bu, yeni ortaya çıkan bir hatıraydı, anlıyor musun? Bir anım-sama, su yüzüne çıkan bir hatıra değil; hiç gitmemiş gibiydi. Onu daha önce gördüğümü anladım, sadece şu ana kadar nereye koyacağımı bilememiştim.”

“Peki onu nerede görmüştün?”

“Ahırın altındaki laboratuvarı, ki bu mantıklı, çünkü Elizabeth’le birlikte kaçırılmıştı, tek farkı, onun esir olduğunu sanmıyorum.”

“Pekâlâ, tüm bunları ben sana pansuman yaptıktan sonra çözebiliriz.”

Topallaya topallaya kiliseden çıktık. Trev’in arabası yakınlarda bekliyordu. “Cici Jaguar’ına kan bulaşacak galiba.”

“Naylon getirdim.”

“Ne yaptın?”

“Anna bana yaralı olduğunu söyledi, bu yüzden naylon getirdim.”

“Şu an sana inanamıyorum.”

“Şaşırdığına inanamıyorum.”

Otururken naylon hışırdadı. Ter ve kan kaplı kollarıma battı. Duşa ihtiyacım vardı. Ve bir shot tekilaya.

“Odanda içki var mı?”

“Sence?”

Trev direksiyon başına geçip arabayı çalıştırdı.

Araba hareket edince homurdandım.

Anna telefonda, “Yarım saat uzaklıktayız,” dedi. “İyi misin?”

“Şimdilik,” dedim. “İçki getir.”

Mesajı Sam’e iletti, o ise arka planda homurdandı.

“Hey,” dedim. “Ona ihtiyacım olacak. Haşat edildim, farkında mısınız? İçkiyi acıyı uyuşturmak ve yarayı temizlemek için kullanırız.”

“Bunun için ispirto alabilirim,” dedi Anna. “Sanırım ilkyardım kutusunda biraz var.”

“İçki getir bana,” dedim yeniden ve Anna sonunda razı oldu.

Trev’in otel odasında yatağa uzanıp gözlerimi kapadım. Oda dönüyordu. Ve bu defa, sarhoş olduğum için değildi.

Trev bana bir bardak su uzatırken, “Peşlerinden gitmek zorundayız,” dedim.

“Biliyorum.”

“Elizabeth ellerinde.”

“Biliyorum.”

Onu nasıl kaybetmiştim? O kadar yakındaydı ki. Ve sonra öylece gitmişti.

Muhtemelen başından beri planları buydu. Elizabeth’i sorunsuzca yakalayabilsinler diye dikkatimi dağıtmak için bir grup Şube ajanı göndermek.

Elbette, anneyle rekabet edemezdim. Elizabeth onun peşinden nasıl olsa giderdi.

Bir yudum su alıp kupayı yerine bıraktım.

Trev yatağın ucundan gözlerini dikmiş bana bakıyordu. “Yaralarına bakmamız gerekiyor.”

“Beni soymaya mı çalışıyorsun?”

İç geçirdi. “Kabul etmek istemeyeceğin kadar Cas’e benziyorsun.”

Alaycı bir şekilde güldüm. “Saçmalık.”

“Laf sokmak, senin göbek adın.”

Tişörtümü çekip çıkardım ve bir kenara fırlattım. Bacağımdaki yaraya nerdeyse yapışmış olan pantolon konusunda Trev’in bana yardım etmesi gerekti ve o, kurumuş kanı çözmek için bölgeyi suyla ıslatırken, bir dizi küfür etmemek için kendimi tuttum. Sonra hızlı ve nazik olmayan bir şekilde kumaşı çekti.

“Lanet olsun!”

“Pardon.”

Kot pantolon yerde tişörtle buluştu.

Trev, siyah çerçeveli bir gözlük taktı.

“Ne zamandan beri gözlük takıyorsun?”

Omuz silkti. “Yaklaşık bir aydır. Son zamanlarda kötüleşmeye başladı. Şube’den önce gözlük takıyordum herhalde diye düşünüyorum ama değişimler ve bize verdikleri onca boktan şey, görüşümü iyileştirmişti. Artık tedavi görmediğim için...” Gözlüğü işaret etti. “Görüşüm yine bozuluyor.”

Bacağımyı incelemek için yatağın yanına çömeldi. “Kurşun bacağına saplanmamış gerçi, bu yüzden iyi. Yüzeysel bir yara gibi görünüyor.”

Ayağa kalkıp omzumdaki yarayı kontrol etmek için yatağın başına geldi.

“Bıçak yarası,” diye açıkladım. “Ama sadece bir kesik.”

“Ama derin,” dedi Trev. “Dikiş gerekecek.” Karnımda, sağ alt kısımda bir kesik daha vardı. “Muhtemelen bunun için de.”

“Hiç ağrı kesicin var mı?” diye sordum.

“Ibuprofen.”

“İş görür.”

Yarım saat sonra, aynen söz verdikleri gibi, Anna, Sam ve Cas çıkageldi.

Cas, beni üzerimde neredeyse hiç giysi olmadan yatakta yatar halde görünce ılık çaldı. Ona defolup gitmesini söyledim.

Anna hemen yanıma gelip kollarını vücuduma sardı. Ben acıdan inleyince kendini geri çekti. “Affedersin,” dedi. “İyi olduğuna sevindim.”

“Elizabeth’i almak zorundayız.”

Başıyla onayladı. “Alacağız.”

Sam, Trev’e, “Ne kadar kötü durumda?” diye sordu.

“Hiç de kötü değil. Bir, iki hafta içinde iyileşir.”

Doğrularak oturdum ve yaram çekilip açılınca yüzümü ekşittim.

“Bu geceye kadar iyileşirim. Elizabeth’i almaya gidene kadar.”

Orada ne kadar uzun kalırsa, o kadar uzaklaşacaktı. Ve sadece fiziksel uzaklık da değil. Şu an Riley’nin yanındaysa, çoktan hatıralarını silmiş olabilirlerdi. Ya da benim kötü adam olduğumu düşünmesi için beynini yıkamış olabilirlerdi. Ya da daha kötüsü... onu öldürmüş olabilirlerdi. Ve hâlâ, buraya geldiğimden beri kafama takılan sorunun cevabını bulamamıştım: Neden Elizabeth? Şube ona ne yapmıştı?

Ve sonra her şey yerli yerine oturdu.

Melek Serum.

Kırılan rom şişesinin parçalarının Elizabeth’i kestiği gece. Kesik, dakikalar sonra gitmişti.

Gerçeği daha net görünce, “Hey,” dedim. Ama Cas’le Trev’in tartışması benim sesimi bastırmıştı. Tekrar, “Çocuklar!” diye ba-

ğurdım. Hepsi birden bana döndüler. “Elizabeth, Melek Serumı’yla tedavi edilmiş.”

“Evet, bunu zaten anlamıştık,” dedi Anna.

İnildedim. Bazen bu kadar zeki olmasından nefret ediyordum.

“Ama,” diyerek devam etti, “bu, şu an neden onu öldürmek yerine alıkoyduklarını açıklamıyor. Neden onu geri istiyorlar? Melek Serumı’nu birkez yarattılsa yeniden yapabilirler. Ona ihtiyaçları yok.”

“Ve Hasta 2124 için olan ses kayıtlarına bakılacak olursa onun yarardan çok zararı olmuş.”

Başımı iki yana salladım. “Elizabeth’in Hasta 2124 olduğunu sanmıyorum.”

Trev kaşlarını çattı. “Sanmıyor musun?”

Kafamda laboratuvardaki bir hücredeki bir kızın anlık görüntüsü vardı, beni çarşafıla kamçılayan kızın. Gözlerimi kapayıp hatıranın bütününü anımsamaya çalıştım. Kız çok zayıftı. Geçmişinde bir parça Asyalı kalıtımı varmış gibi gözleri küçük, kenarları çekikti. Elizabeth’in iri, yuvarlak gözleri değildi kesinlikle. Bunu daha önce görememekle aptallık etmiştim.

O kız Elizabeth olmasa da, hâlâ onu tanıdığımı hissediyordum; sadece nereden olduğunu çıkaramıyordum. Cevap ortadaydı ama kafam zonklıyor, hiçbir şey anlam ifade etmiyordu.

Kendimi kusacak gibi hissederek yeniden uzandım.

“Al.” Anna bana plastik bir bardak uzattı.

Şöylece bir kokladım. Votka. Anna’ya sırtıttım ve votkayı tek dikişte bitirdim.

“Tüm bunları daha sonra tartışabiliriz,” dedi. “Şu an seni iyileştirmemiz gerek.”

Anna, Sam ve Trev çalışmak zorundayken, Cas televizyon kanallarını geziyordu ve şu *The Real Housewives* programında durdu. Bir avuç patlamış mısırı ağzına tıkıştırmadan önce, “Bu sürtük var ya, delinin teki,” dedi.

Yaralar temizlendikten ve ben iki votka shot daha götürdükten sonra, Trev iğne ve dikiş ipliyle yanıma geldi.

“Hazır mısın?”

“Daha hazır olamazdım.”

Kurşun yarası çok kötü değildi ve ilkyardımın yeterli olduğu düşünülmüştü. Bıçak yaraları başka bir hikâyeydi. Trev omzumdakinden başladı. Acı, derime defalarca sıcak bir ocak demiri değiyormuşçasına dağlayan bir acıydı.

On beş saniye sonra, bitmesi için can atıyordum. Dişlerimi sıktım. Acıyı içselleştirmeye ve birinin kafasını koparmadan önce bastırmaya çalışıyordum.

Trev hızlı ve etkiliydi ve on dakikadan az zamanda ilk yarayı kapatmıştı. Ama karnımdaki kesik daha genişti ve daha fazla dikiş gerekecekti. Sonunda, on iki adet dikiş gerektiği anlaşıldı.

Anna son yarayı gazlı bez ve bantla sararken, Sam, “Gerçekten birkaç gün ayağa kalkmaman gerek,” dedi.

Anna bitirince doğrulup oturdum, yüzümü ekşitmemek için kendimi tutarak ayağa kalktım. “Elizabeth güvende olduğu zaman dinlenebilirim.”

Onu bulmak, onu korumak için ani, sürükleyici bir ihtiyaç duyuyordum. Şube onu ne pahasına olursa olsun korumam için beni programladığında Anna’ya karşı hissettiğim şey gibi değildi. Bu daha farklı bir histi.

Otomatik bir tepki değil, bilinçli bir karardı.

Onu korumak zorunda *değildim*, onu korumak *istiyordum* ve bu, daha önce hissetmediğim bir şeydi, hem de hiç.

Sam yataktan kalkmamı engellerken, “Bu kızı doğru düzgün tanımıyorsun bile,” dedi.

“Onu yeterince tanıyorum.”

Oda sessizleşti.

“Hayatını riske atmaya geçecek biri mi?”

Öyle miydi? Onunla bir haftadan az zamandır birlikteydim ama ezelden beri öyleymişim gibi geliyordu. O öpücüğü ve kendimi geri çektiğimde yüzünde beliren yaralı ifadeyi kafamda tekrar tekrar canlandırmadan edemiyordum. Geçmişte hiçbir kıza karşı uzun süren bir bağlılık hissetmemiştim ancak Elizabeth farklıydı.

Bütün pisliğimi görüyordu ve beni olduğum gibi kabul etmişti; kırık parçalarım ve her şeyimle.

Silip bomboş bıraksınlar diye Şube’nin eline bırakamazdım onu.

İlişkiler hakkında bir bok bildiğim yoktu ama derinlerde bir yerde, en karanlık yerimde, Elizabeth gibi bir kıza ihtiyacım olduğunu biliyordum. *Onun, beni* kurtarmasına ihtiyacım vardı.

“Anna olsaydı,” dedim Sam’e, “gider miydin?”

“O durum başka.”

“Hayır, değil.”

“Sam,” dedi Anna. Sam irkildi.

“Şube’nin geçmişte Elizabeth’i isteme sebebi şimdi de bir endişe kaynağı.” Sam’i itekledim. “O yüzden ben gidiyorum. Siz gelseniz de gelmeseniz de.”

OTUZ İKİ

ELIZABETH

Annem ve Riley beni şehrin sınırlarında, Apple Caddesi ile Sherman Bulvarı arasına sıkışmış iki katlı bir eve götürdü. Arabayı çektiğimizde bitişikteki tuğla evin ön avlusunda çocuklar dışarı çıkmış, oyun oynuyorlardı. Küçük erkek kardeşi kıkırdayarak onları kovalarken kızın biri, bir çubuğu üfleyerek köpükler çıkarıyordu. Anneleri, önünde açık bir dergiyle yakınlarında oturmuş, onları izliyordu.

Hepsi öyle normal, benim hayatımdan o kadar uzak görünüyordu ki.

Riley, güneşliğine takılmış garaj kapısı kumandasına bastı ve bir saniye sonra arabayı içeri çekti.

“Haydi gel, canım,” dedi annem, tatlı dille beni arabadan çıkarmaya çalışarak.

İstemeye istemeye aşağı indim ve annemin beni bir antreden geçirip mutfağa götürmesine izin verdim. Bellerinde tabancalarıyla sivil kıyafetli iki adam durmuş, yakın zamanda oynanmış bir maçı tartışıyorlardı.

Riley konuşmayı böldü ve onları bana tanıttı ama adlarını hatırlama zahmetine giremedim. Herkesin söylediği her şey, suyun altındaymışım ve boğuluyormuşum gibi, boş ve uzak geliyordu bana.

Gözlerimi kırıştırdım.

Oturma odasıdaydım. Oturuyordum. Annem yanımda oturuyordu, ellerini ellerime kenetlemişti.

“Biraz çay ister misin?”

Başımı öne arkaya salladım. *Evet.*

“Başka bir şeye ihtiyacın var mı?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım. *Hayır.*

Bir saniye sonra fıkrımı değiştirip, “Haplara,” dedim. “Kaygı bozukluğu ilaçlarıma.”

Şu anda içim uyuşmuştu ama her şeyi çözmem an meselesiydi ve çözdüğümde...

“Riley’nin bunu halletmesini sağlayacağım,” diye söz verdi.

Riley.

Riley.

Bu isim tanıdıktı. Sesi tanıdıktı. Yüzü dışında her şeyi tanıdıktı.

Yeniden gözlerimi kırıştırdım. Gözyaşlarım görüşümü bulandırdı. Her nasılsa önümde bitivermiş çay kupasına baktım. Annemin gittiğini ya da geri geldiğini görmemiştim bile. Fincanı ellerimin arasına alıp sıcaklığını özümstedim çünkü iliklerime kadar üşümüştüm.

Aggie vurulmuştu. Aggie ölmüştü. Ben ölmüştüm. Boğuluyordum.

Göğsümdeki eski silah yarası alev aldı ve ellerim karıncalanmaya başladı.

“Haplar,” diye tekrarladım ama odaya göz attığımda, yalnızdım.

Kupayı ağzıma götürdüm, buhar geride bir sıcaklık parıltısı bıraktı. Üfleyip içime çektim. İçine limon sıkılmış Earl Grey.

Limon.

Sırlar.

Şişşt, demişti annem. Bu bizim küçük sırrımız.

Mutfaktan mırıl mırıl sesler geliyordu.

Bir terslik vardı.

Bir terslik vardı.

Cebimden telefonumu çıkarıp Chloe'ye mesaj attım. *Neredesin? yazdım. Sana ihtiyacım var.*

Yazarken ellerim titredi.

Bir dakika geçmeden telefonum titredi. Çabucak ayarlarıma gidip titreşimi kapadım. Annemin kimseyle konuştuğumu bilmesini istemiyordum nedense. Fark ettim ki bu delilikti.

Bu benim telefonumdu ve burada esir değildim. Yoksa öyle miydim?

Şimdi kahve aldım. Parktayım, diye cevap verdi Chloe. İstersen gel. Nick'le bir şey mi oldu?

Bir şeyden fazlası.

Gelip beni alabilir misin, yazdım. Benimle Bryant and Saxton'ın köşesinde buluşur musun?

Ta orada ne yapıyorsun?

Lütfen. On dakika içinde burada olur musun?

Şimdi çıkıyorum. Birazdan oradayım.

“Anne?” diye seslendim.

Mutfak kapısının eşiğinden başını uzattı.

“Evet, tatlım?”

Yıllar önce yüzünü panik içinde görmüştüm, hayatı tehdit altında, kızı esirdi. Tutulduğum binada hiç ayna yoktu fakat cama veya çeliğe yansıyan yüzümü, esir tutulan bir insan gibi göründüğümü anlamaya yetecek kadar çok görmüştüm. Kenarları gölgeli, boş, ıstırap dolu gözler; solgun bir yüz; kuru ve çatlamış dudaklar; dağınık, cansız saçlar.

Oysa şimdi ona bakarken, o zamanlar gözden kaçırdığım önemli bir ayrıntıyı fark ettim. Annem, o zaman da her zaman görüldüğü gibiydi. Omuzları dik, başı dik, cildi kusursuz, saçları kusursuz, her şeyi kusursuz.

Benim kadar perişan görünmüyordu. Bir tutsak gibi görünmüyordu.

“Tuvaleti kullanabilir miyim?” diye sordum.

“Koridorun ilerisinde, soldan üçüncü kapı.”

Başımı salladım. Ayağa kalktım. Tuvalet kadarki yürüyüş sanki sonsuzluk kadar sürmüştü. Bir ayak diğerinin önüne. Bir santim, iki santim; acele et.

Tuvalete girip kapıyı kilitler kilitlemez, iki ayağım bir pa-buca girdi. *Acele et.*

Acele et.

Acele et.

Musluğu açıp pencereye gittim. Mandal kolaylıkla açıldı. Pencere kafesi yoktu.

Pencere, evdeki diğer pencerelere göre küçük de olsa sığabileceğime emindim.

Sığıdım da.

Omzumun üzerine düşüp yere yuvarlandım. Başım döndü. Ayağa kalktım.

Kaç, demişti Aggie. Kaçtım.

Çiğerlerim yanıyordu. Biri bağıırıyordu. Bir çocuk bağıırıyordu.

Sadece bir çocuk.

Git. Git. Durma.

Jefferson Caddesi'ne varıp sola döndüm. Omzumun üzerinden bakmaya cesaretim yoktu. Annemden kaçıyordum. Altı yıldır kayıplarda olan ve ansızın ortaya çıkan annemden. Aggie ölmeden on dakika önce mutfağımda ortaya çıkan. Aggie, evi basan insanlar tarafından vurulmuştu. Nick'in dövüştüğü, vurduğu ve öldürdüğü insanlar tarafından.

Çarpışmaya hazırmış gibi siyahlar giyen bu insanlar kimdi? Şube olamazlardı, aksi takdirde, annemin Şube için çalıştığını söylediği Nick'e saldırmazlardı.

Şube.

Riley.

Ve o anda bu ismi nereden bildiğimi fark ettim. O sesi nereden tanıdığımı.

Ormandan.

Nick'in beni kurtardığı gece.

Şunun icabına bak, demişti o ses. Şu, bendim.

Riley, Şube'ydi.

Ve annem de onun bir parçasıydı.

Chloe söz verdiği gibi on dakika içinde beni aldı. Yanına geçer geçmez elime buzlu kahve tutuşturdu.

"Sesin bir kahveye ihtiyacın varmış gibi geliyordu," dedi arabayı kaldırımdan çekerken.

Bir yudum aldım. Midem bulanıyordu, boğazım yanıyordu ve dilim ağzımın içinde zımpara kâğıdı gibiydi. Soğuk bir şey iyi geldi.

Chloe beni süzdü. “Ee, neler oldu? Anlatmak ister misin?”

İstemiyordum. Kelimelere nasıl dökeceğimi bile bilmiyordum. Aggie ölmüştü. Annem geri dönmüştü. Ve Nick’e beni öldürmesini emreden biriyle birlikte çalışıyordu. Yoksa... yanılıyor muydum?

Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Belki aşırı tepki vermiştim. Belki annemin yanında güvendeydim.

“Henüz değil,” dedim Chloe’ye. “Sadece oradan çıkmam gerekiyordu.”

“‘Orası’ tam olarak neresi?”

“Annemin bir arkadaşının evi.”

Chloe kasabaya çıkan bir köşeyi dönerken bir an için sustu. “Annen hakkında hiç konuşmazsın.”

“Çünkü konuşacak hiçbir şey yoktu.”

Kahvenden bir yudum daha aldım. Sıvı boğazımdan soğuk soğuk aktı.

“Ee, gitmek istediğin bir yer var mı?” diye sordu Chloe. “Eve geri dönmek ister misin?”

Midem dalgalandı. Oraya bir daha asla geri dönemezdim. Altı yıl önce olanlardan sonra kendimi güvende hissettiğim tek yer orasıydı. Şimdiyse, Aggie’nin kanıyla boyanmıştı.

“Hayır. Sadece sürsen olur mu?”

“Tabii. Nasıl istersen.” Bana baktı. “Biraz daha kahve iç. Vücuduna kafein girince kendini daha iyi hissedersin.”

Büyük bir yudum daha aldım. Bir tane daha ve sonra bardağı tutacağa bıraktım. Koltukta kıvrılıp başımı yolcu tarafındaki cama yasladım.

Görüşüm daraldı ve iyice bulanıklaştı. Doğrudum. Gerçekten yorgunluktan ölüyordum.

Bir yudum daha.

Chloe kırmızı ıskıta durdu ve kavşakta akan trafik bulanıklaştı.

Gözkapaklarım ağırlaştı ve kapanmaya başladı. Yeniden kendimi sarsarak uyandırdım.

“Uyumak istiyorsan, uyu,” dedi Chloe. “Seni birazdan uyandırırım.”

“Evet, belki uyurum.” Gözlerimi ovuşturdum. Belki uyan-
dığımda her şey düzelmiş olurdu.

Koltuğa yığıldım ve başımı ellerime, dirseğimi kol dayanağına yasladım.

Gözkapaklarımın bana galip gelip kayarak kapanmasına göz yumarken, “Teşekkürler, Chloe,” diye mırıldandım.

“Teşekkür etmene gerek yok.” Uzanıp hafifçe omzuma vurdu. “Biraz dinlen.”

Sonra bayılmışım.

OTUZ ÜÇ

NICK

Cep telefonum çaldı.

“Kim arıyor?” diye sordu Anna.

“Elizabeth.”

Telefon çalmaya devam ederken hepimiz birbirimize baktık.

“Cevaplasana,” dedi Sam.

“Alo?”

“Selam, ben Chloe.”

Nefesimi bırakıverdim. “Ben de Elizabeth sandım.”

“O da burada. Benim yanımda.”

“Öyle mi?” Volta atmaya başladım ve sonra karnımın yan tarafına bir sancı girince bunu yapmamaya karar verdim. “İyi mi?”

“Evet. Biraz yorgun. Şu anda uyuyor. Ama...” Sesi alçalınca telefona daha sıkı yapıştım.

“Ama ne?”

“Bana mesaj attı, tamamen kendini kaybetmiş gibiydi. Ve onu aldığımda bu konuda konuşmak istemedi. Bir şey mi oldu?”

Sam’e, sonra Anna’ya bir bakış attım. Cas ve Trev koltukta sessiz sessiz oturuyorlardı.

“Benimle bir yerde buluşabilir misin?” diye sordum. “Sadece onu görmek istiyorum. İyi olduğundan emin olmak için.”

“Ne oldu, Nick?” Sesinde bir parça şüphe vardı.

“Şey... annesiyle ilgili. Annesi geri döndü.”

“Annesi burada mı? Nerede?”

“Bunları sonra anlatırım. Nerede buluşalım?”

Bir yerleşim bölgesindeki parkın adresini çabucak söyleyiverdi. Oraya daha önce gitmemiştim ama nasıl gidileceğini tahmin edebiliyordum.

“Bana on beş dakika ver,” dedim.

“Seni burada bekleyeceğiz.”

“Teşekkürler, Chloe.”

“Sorun değil.”

Telefonu kapadık ve Sam’in bana verdiği birkaç parça giysiyi üzerime geçirirken konuşmayı gruba aktardım.

Tabancamdaki kurşunları kontrol edip arkama soktum. “Gitmeliyiz. Hemen.”

“Bekle.” Sam elini havaya kaldırdı. “Bunun tuzak olmadığından emin misin?”

“Hayır. İmkânsız. Chloe, Elizabeth’in arkadaşı. Birlikte kasabadaki bir restoranda çalışıyorlar. Öylesine bir kız işte.”

Sam ve Anna bakıştılar.

“Siz ikiniz, kesin şunu. Gidiyorum. Ve siz de gelirsiniz sevinirim. Gelmek istemiyorsanız da mesele yok.”

Kapıya davrandım.

“Tabii ki geleceğiz, Nick,” dedi Anna. “Sadece bu konuda akıllıca davrandığımızdan emin olmak istiyoruz.”

Bana karşı cephe almalarından nefret ediyordum.

Bir plan üzerinde tartışıp ters gidebileceği tüm ihtimalleri irdelemek istemiyordum. Elizabeth’e ulaşmak istiyordum ve bir saniye bile bekleyemezdim.

Chloe’yi parkın yaya kaldırımının yanına park etmiş halde bulduk. Dört yanında kemerli kapıları olan demir bir parmaklık, parkın etrafını sarıyordu. Kasabanın parkından daha تنها ve küçüktü. Burada oyun alanı yoktu. Çeşme yoktu. Sadece bir sürü çiçek, çalılar ve piknik masaları vardı. Bir çift, bir tutam güneş ışığının altında battaniyenin üzerine serilmişti.

Arka koltukta yüzü ellerine gömülü, yolcu tarafındaki kapıya yaslanmış olan Elizabeth’i seçebiliyordum.

Chloe arabaya giden yolun yarısında benimle buluştu. “Şu anda çok üzgün. Uyanınca bağıra çağıra ağlamaya başladı. Seni sorup duruyor.”

Chloe’yi itip geçtim.

“Bekle,” dedi bana yetişerek. “Lütfen, ona anlayışlı davran.”

“Zaten ona her zaman anlayışlı davrandım,” dedim. “Onu görmem gerek.”

Arka kapıyı açtım ve içeri süzüldüm. İçerisi sessizdi. Elizabeth iki büklüm olmuş, eliyle gözlerini kapamıştı. Baş kapıya yaslıydı.

“Elizabeth? Konuş benimle.”

Hiçbir şey olmadı.

Kımıldamadı bile.

Derin bir nefes aldım. Teselli etmek konusunda berbat olduğumu ona çoktan kanıtlanmıştım ama bir şey denemek zorundaydım. Yoksa tam bir denyo gibi görünürdüm.

Uzandım, parmaklarımı onunkilerin arasına kaydırdım ve elini yüzünden çektim.

Gözleri kapalıydı. Kolu elimde pelte gibiydi.

“Elizabeth?”

Chloe şoför kapısını açtı, kendini kapı arasına sıkıştırıp koltuktan bir şey çekti.

Gümüşün ışıltısını çok geç gördüm, hemen ardından silah sesini duydum. Anna'nın Sam'e bağırıldığını duydum. Bir lastikten gelen *pat* sesini duydum.

“Bu da ne...” diye başladım ama yeterince hızlı değildim.

Chloe koltuğa uzanıp tabancayla suratıma vurdu.

Her şey karardı.

“Kötü adamlar tarihinin en kötü kötü adamısın.”

Gözlerimi kırptırdım.

“Elinizdeydi ve kaçıp gitti. Pencere camından mı çıkıp gitti yani? En eski numara bu değil mi?”

Hiç ses çıkarmadım.

Araba hareket ediyor ama hızlanmıyordu. Sam ve diğerleri peşimizden geldilerse de Chloe onları atlatmıştı.

“Evet, tabii. Biliyorum. Onlarınkine karşılık benim mutlak, sonsuz özgürlüğüm. Anladım. Yoldayım.”

Chloe telefonu kapayıp küfretti. Elizabeth'e göz atmama yetecek kadar kıpırdandım. Hâlâ baygındı.

Ne kadar zaman bilinçsiz kalmıştım?

Tabancam hâlâ üzerimde miydi?

Yavaşça arkama uzandım. Hiçbir şey yoktu.

Belli ki Chloe'nin Sam ve diğerlerinden kaçmasına ve silahlarımı almak için durmasına yetecek kadar uzun süre baygın kalmıştım.

Tekerlekler asfalttan ayrılıp çakıl taşlarına çarpınca araba yalpaladı.

Chloe gaz pedalına basarken camın ardında mısır sapları bulanık bir görünüm alıyordu.

Ahırdaki laboratuvara gidiyorduk.

Kahretsin.

Silah olarak kullanabileceğim bir şey bulmak amacıyla döşemelere baktım. Boş kahve bardakları. Bir tüp dudak parlatıcı. Bir defter.

Can yakacak hiçbir şey yoktu.

İşini bitirmenin en garanti yolu neydi?

Tabanca.

Tabancam yoktu.

Onu yere ser.

Onu yumruklayabilirdim ama bu açıdan atılınca başarısız bir yumruk olurdu.

Boğ onu.

Onu zapt edebilirdim ama yakınlarda bir tabanca varsa beni kahrolası yüzümden vurabilirdi.

Emniyet kemeri.

Ve Chloe, kendisinininkini takmamıştı.

Birden doğruldum, kemeri kavradım ve ihtiyacım olduğu kadar gevşekliğe sahip olabilmek için onu çektim.

Chloe beni dikiz aynasından görüp tabancasına davrandı. Emniyet kemerini boynuna doladım, ekstra güç kazanmak için ayağımla koltuğunu ittim ve büzüldüm.

Ağırlığım onun karşı koyamayacağı kadar fazlaydı. Kulak tırmalayan bir nefes kesilmesiyle, ciğerlerindeki hava boşaldı. O koltuktan, ayağı pedaldan kaydı ve araba yavaşladı.

Chloe direksiyonu bıraktı. Arabanın yönü değişti.

Kemere daha kuvvetli asıldım, dikişlerimin patladığını hissettim. Acı çığlığını bastırdım.

Chloe uzanıp tek bıçak savuruşuyla kemeri kesti. Döşemeye düştüm. Frene asılınca koltuğa çarptım.

Araba park halinde olduğundan dışarı çıktı, arka kapıya geldi ve tam açarken, kapıya bir tekme attım. Darbenin etkisiyle geriye sendeledi.

Yaralarımda sıcak bir fişkırtma hissederek arabadan aceleyle çıktım.

Chloe bana tabanca doğrultmuştu.

Uzaktaki mısır tarlalarının ardında ahır yükseliyordu.

“Yoldayım,” dedi ve telefonda olduğunu fark etmek bir dakikamı aldı. “Nick kaçmaya çalıştı.” Bana gözlerini kısarak baktı ama gülümsüyordu. Cüretkâr kaçış oyunumdan keyif almış gibi gerçek bir gülümsemeydi. Etkilenmiş gibi.

“Ben onu vurmadan önce çıkıp buraya gelin.”

Chloe konuşmayı bitirirken ellerimi havaya kaldırdım.

“Bunu neden yapıyorsun?” diye sordum.

Eğer dövüşerek kendimi bu işten kurtaramıyorsam, belki konuşarak kurtarırdım. Gerçi şüpheliydim. Konuşma konusunda berbattım.

“Hatırlamıyorsun, değil mi?” Burnunu çekti. “Şube ve onların şu hafıza silmeleri.”

“Neyi hatırlamıyorum?”

Ona doğru bir adım attım. Tabancayı indirip beni bacağımdan vurdu.

Yere yığıldım. Dişlerimin arasında toprak gıcırdıyordu. Bacağımdan keskin bir acı yükseldi.

“Piç kurusu. Bu ne içindi?”

“Aptallığın için.”

Chloe yürüyüp gitti, çakıl taşları, parmak arası terliklerinin altında çıtırdıyordu. Elbise giymişti. Her yerinde çiçekler olan bir elbise. Sarı saçları gevşek bir örgü halinde aşağı iniyordu. Dudakları pembe ve ışıltılıydı.

Bir Illinois yazının ortasına düşmüş başka herhangi bir genç kız gibi görünüyordu.

Ama değildi.

Besbelli.

Besbelli, tamamen başka birisiydi.

Gözlerimi kırıştıtarak ona bakarken, “Altı yıl önce,” dedi gözlerini bana dikerek. “Buraya Elizabeth’i öldürmeye gelmemiştin. Buraya beni öldürmek için gelmiştin.”

OTUZ DÖRT

NICK

Onlarınkine karşılık benim özgürlüğüm.

Telefonda söylediği şey buydu.

Chloe, kendi özgürlüğü için pazarlık yapmak amacıyla Elizabeth ile beni kullanıyordu.

Chloe, uzattığı kolundan destek alıp tabancayı yüzüme doğrultulmuş halde tutmak için dizini bir payanda gibi kullanarak toprakta yanıma oturdu. Güneş ışığı yüzünden gözlerini kısarak yola bakıyordu.

Chloe, Şube'yle mi ilişkiliydi? Chloe buradaki geçmiş görevimin bir parçası mıydı?

"Arrow'da karşılaştığımızda kim olduğumu gayet iyi biliyordun, değil mi?" dedim.

Chloe başını evet anlamında salladı ama bana bakmadı. “Ne kadar şaşırdığımı tahmin et. Burada ne aradığını öğrenmek zorundaydım.”

“O yüzden beni sarhoş ettin.”

“Senin gibi bir adamdan bilgi almanın başka yolu var mı?”

Cevap vermedim. Haklıydı.

“Elizabeth’i kurtardığın gece beni vurmuştun,” dedi. “Arrow’da yanına ilk geldiğimde, beni tanıyacağından emindim. Sonra sen tanımayınca, hafızanın değiştirildiğini anladım. O zaman da sebebini merak ettim.”

“Anılarım geri gelmeseydi benimle yatacak mıydın?”

Sonunda bana döndü, gözleri vücudumda yukarı aşağı dolaştı.

“Olabilir.”

Bir an için sessiz sessiz oturduk.

“Neden seni öldürmek için buraya gönderilmiştim?”

“Riley’nin emirlerinin ne olduğunu hatırlıyor musun? O geceki emirlerini?”

O gece kafamda hâlâ bulanıktı. Ayrıntıları hayal meyal hatırlıyordum. Öne çıkan birkaç tanesi vardı. Elizabeth’in ormanın içinde kafasını kaldırıp bana bakışı. Elimde tabancayla ben. Elizabeth’in ağlayışı.

Riley’nin orada olduğunu biliyordum ama ne dediğini hatırlayamıyordum. Bildiğim şey, Hedef E.’nin başının kesilmesi gerektiği idi; ve sonra birdenbire, birkaç gündür topladığım tüm parçalar bir anlam ifade etmeye başladı.

Melek Serum. Baş kesme, cesedi yakma. Ahır laboratuvarındaki gizemli kız. Çarşafı kıcıma vuran. Kızın koyu kahverengi saçları vardı ve...

Chloe başını kaldırınca beş para etmez gözlem becerilerime küfrettim. Saç kökleri koyu kahveydi.

“Hedef E.” dedim, başını evet anlamında salladı.

Onun nerede yer aldığını bulmaya çalışarak belleğimdeki hatıraları taradım. İkisi öne çıkıyordu; beyaz odadaki bir kızla ilgili olan ve Chloe’yle benim Arrow’da tanışmamızın hemen ardından otel odama sendeleye sendeleye gittiğimiz gece. Fark ettim ki ikisi aynı hatıranın sadece farklı parçalarıydı.

Ancak anımsama Chloe’yle ilgiliyse, onun yanındayken hızla su yüzüne çıkmış olması mantıklıydı. Şimdiki zamanda bir fiziksel bir dayanak olduğunda hatıralara ulaşmak hep daha kolay olurdu.

Elizabeth’le ilgili olduğundan emin olduğum tek anımsama, ormandakiydi. Bunun, onunla ilk tanıştığım zaman olması muhtemeldi.

“Gerçek adım Emily. Emily Chloe Noelle,” dedi Chloe. “Laboratuvarda Hasta 2124 olarak biliniyordum.”

Bir an düşman olduğumuzu unutup bunun yerine ona hayranlık duydum. “Kendini başından vurmuşsun.”

Güldü. “Ah, evet, bunu gerçekten yaptım. Bunu yaptığımda çok pis canım yanmıştı.”

“Öyle bir vurulmayı atlatamayacağından korkmadın mı?”

“Hayır. Melek Serumu’nun yan etkisi –ortadan kalkmamı istemelerinin muhtemel nedeni– artık korku hissetmiyorum.” Parmaklarını şıklattı. “İşte böyle. Bir ışık düğmesi gibi. Öylece gidiverdi.”

Yani kendi kafasını patlatıp hayatta kalmakla kalmıyor, bir de hiçbir şeyden korkmuyordu. Ki bu da onu Şube’nin şimdiye kadar gördüğü en belalı düşman yapıyordu. Ortadan kalkmasını istemelerine şaşmamak gerekti.

“Yani o gece, ormanda,” dedim, “seni *vurdum* ve ben Elizabeth’i hastaneye götürdüğüm sırada, iyileştin.”

“O zamana kadar zaten on beş kere ölmüştüm. Bir kurşun yarasını iyileştirmek üç dakikadan az zamanımı aldı.”

“Peki neden buralarda takılıyorsun?” diye sordum. “Laboratuvar bu kadar yakındayken. Neden kaçmadın?”

“İlk kaçışımda uzaklaşmıştım.” Yüzümdeki kafa karışıklığını görmüş olmalıydı çünkü şöyle devam etti: “Buraya bu yüzden gönderilmemiş miydin? Benim peşime düşmek için? Bana fiziksel zarar vermek için? Hiçbir şey çağırıştırıyor mu?”

Kaşlarımı çattım. “Ama o gece laboratuvardaydın, Elizabeth’in dışarı çıktığı gece. Geri gelen hatıralarımda varсын.”

Gözlerini kırpıştırıp başka yöne baktı. “Sana bir hikâye anlatayım. Kısa bir hikâye. Sanırım vaktimiz var. Bir zamanlar Şube’den kaçıp kurtulan bir kız varmış ama kaçıışı, pişmanlıkla lekelenmiş. Başka bir kız daha varmış, geride bıraktığı bir kız, kurtarılmaya ihtiyaç duyan biri. Böylece ilk kız bir plan kurmuş ve birkaç gün sonra geri döndüğünde, gizlice yeniden içeri girip iri, yeşil gözlü kızını dışarı salmış çünkü bu yapılacak doğru şeymiş. Ama sadece bu kadar değil. Görüyorsun ya, yeşil gözlü kız...” Aniden durdu. “Pekâlâ, sonunu mahvetmek istemiyorum.”

Hoşnutsuzluk homurtumu bastırdım. “Ama bundan sonra çekip gidebilirdin. Elizabeth serbest kaldıktan sonra.”

“Hayır. Dönüp dönmediklerini bilmek zorundaydım. Onu yeniden götürürlerse bunu bilmek zorundaydım.”

Kaşlarımı daha derin çattım. “Yani kendi kıcını kurtarasın diye onu kullanmak için diyorsun.”

Bana iğneleyici bir bakış attı. “O kadar basit değil. Oynadığımız bu oyunun ne kadar derin olduğunu sen herkesten daha

iyi biliyorsun. Bu hikâye intikamla örölmüş, Nick, ve hepimizin atması gereken bir ilmek var, Elizabeth'in bile. Ve ayrıca," diye ekledi, "oyun değışti. Artık elimde sen varsın."

Bunun ne anlama geldiğinden emin değildim ve sorsam bile açıklayacağından şüpheliydim.

Yarayı baskıdan mümkün olduğunca kurtarmak için bacagımı değıştirdim. "Seni öldürecekler, biliyorsun. Riley sözünün eri değildir."

Sırıttı. Bu kız duygular arasında geçişı, tanıdığım herkesten daha hızlı yapabiliyordu.

"Ah, biliyorum. Zaten ben de sözümün eri değilimdir."

Bir SUV, beş metre ötede kayarak durdu. Şube ajanları araçtan dışarıya döküldü ve iki yanımızda birer sıra oluşturdular; yarı otomatikler yukarıda, hazır bekliyordu.

Chloe ayağa kalkmadan önce, sıktığı dişlerinin arasından bana, "Bunu mahvetme," diye mırıldandı.

Riley, SUV'un yolcu tarafından dışarı çıkıp yanımıza yürüdü. İşin başında artık onun olduğu ortadaydı. Şahane.

"İyi iş çıkardın," dedi Chloe'ye.

Chloe eteğinin ucunu tutup dudaklarında sinsi bir gülümsemeyle reverans yaptı.

Riley kaşlarını çatı.

Kız bu kadar ruh hastası olmasa, bir dövüş partneri olarak hoşuma gidebilirdi. İnsanları nasıl sinir edeceğini ve bunu yaparken kendini nasıl masum göstereceğini biliyordu.

"Onları arabaya al," dedi Riley ve ajanlar atağa geçip beni kollarımın altından yakalayıp SUV'a sürüklediler. Arka koltuğa fırlatılıp iki ajanın arasında sıkıştım. Bileklerim kablo bağlarıyla sıkıca bağlandı.

“Şimdi artık gidebilir miyim?” diye sordu Chloe.

Riley başta bir şey söylemeyince onu da getireceğinden emin oldum. Fakat o başıyla onaylayınca Chloe yeniden arabasına bindi.

Elizabeth arka koltuktan nazikçe kaldırılıp hâlâ baygın halde SUV’un bagajına kondu.

Chloe gaza basıp önümüzden hızla geçerken, filmli cam olmasına ve beni görmesine imkân olmamasına rağmen, SUV’un arka camına baktı.

Yeniden sırtarak göz kırptı.

Ahır laboratuvarına kadarki kısa araba yolculuğu sarsıntılıydı ve her çarpmayla birlikte bacağım zonkluyordu. Gerçi acı azalmıştı, o yüzden yalnızca kemiğimde hafif bir sızı vardı. Yirmi dört saatten az zamanda iki tabanca yarası. Bu bir rekor olmalıydı.

Dönüş yolunda Riley bana bir şey söylemedi. Ki bu iyiydi çünkü karşılığında ne söyleyeceğimden emin değildim. Muhtemelen, *Canın cehenneme*, gibi akıllıca ve terbiyeli bir şey söyledim.

SUV ahırın içine çekildi ve kapı arkamızdan kapatıldı. Bir kilit, yerine itildi.

“Onları aşağı indirin,” diye emir verdi Riley ve SUV’dan çekilip merdivenlerden aşağı, sonra laboratuvarın içinde sürüklendim.

İki yanımdaki ajanlar, labirentin içinde nereye gideceklerini gayet iyi biliyor gibiydiler. Geri gelen hatıramdaki odaya bırakıldım.

Geçmişle ilgili ayrıntıları hâlâ bilmiyordum ama tahmin etmesi kolaydı. Chloe’yi öldürmek için gelmişim. Onu, sonunda onu vurduğum ormanın içinde kovalamak zorunda kalmışım. Kendi başına kaçmaya çalışan Elizabeth’e işte o zaman rastlamıştım.

Bu yine de Elizabeth'in bütün bu olanlardaki rolünü açıklamıyordu. Sadece başka bir denek miydi? Yoksa bir şekilde daha fazla alakası mı vardı?

Kilitli hücremin önünde yerlerini almış iki ajan vardı. Labirante bakan pencereden onları görebiliyordum. Yatakta yığılmış bir şekilde oturup yaralarımı küftettim; gerçi yaranın ne kadar az acıdığına biraz hayret ediyordum. Her geçen dakika acı daha da azalıyordu.

Acım azalsa da gerginliğim artmıştı, beklerken bütün eklemlerimi çıtlattım.

Bir plana ihtiyacım vardı. Elizabeth'i bulmalıyım. Çok sayıda adamla dövüşebilirdim ama benim becerilerimin bile bir sınırı vardı. Yaralıyken ve de Elizabeth'i kurtarmaya çalışırken içerideki herkesle birden dövüşemezdim.

Nihayet, bana saatler gibi gelen bir zamandan sonra, kilit *tık* etti ve kapı açıldı. İçeri önce Riley girdi.

"Bu şekilde bittiğine sevindim," dedi, boş, ifadesiz bir yüzle. Riley soğukkanlılığını her zaman korurdu.

Bitmedi, diye düşündüm. Sam ve diğerleri geliyor. Buradan çıkacağız. Her zaman yaptığımız gibi hayatta kalacağız.

"Öldürün onu," dedi Riley.

Üç ajan yarı otomatik silahları bana doğrultulmuş bir şekilde odaya girdi. Kalbim kafatasımda atıyordu.

Buradan çıkmak zorundaydım. Bu şekilde bitemezdi. Böyle olmazdı.

Üzerlerine atıldım. Bu odadan dövüşerek çıkabilirdim. Çıkmak zorundaydım.

Ateş açıldılar ve atışlarının kuvveti geriye sendelememe yol açtı.

Göğsüme serpilmiş kurşun yaralarına baktım. Yaralardan musluk ağzından boşalır gibi kan boşalıyordu.

Dizlerimin üzerine düştüm. Görüş hattım yanlara doğru genişledi, ardından da daraldı.

Oda karararak yapış yapış ve soğuk oldu.

Vücudum uyuşunca nefesimi bırakarak küt diye yere düştüm. Kalbim kulaklarımda yavaşlayarak *güm güm* diye atmaya başladı. Eski bir hatıranın anlık görüntüsünü gördüm; Şube'den önce, söndürülmüş sigara ve dökülmüş bira kokan pis bir halının üzerinde yatıyordum ve babam, parmak eklemlerine kan bulaşmış halde bana ters ters bakıyordu.

O zaman, *ölüyorum* diye düşünmüştüm. Bu defaysa gerçekten ölüyordum.

“İlaveten birkaç tane daha sıkın,” dedi Riley. “Sonra da onu arkaya gömün.”

Ajanlar beni yeniden kurşun yağmuruna tuttu.

OTUZ BEŞ

ELIZABETH

Yukarıdaki floresan ışıkların kuvvetli aydınlığı karşısında gözlerimi kısıtım. Doğrulup oturdum. Vücudum çok uzun süre aynı pozisyonda kalmış gibi karşı koyuyordu, kullanılmamak yüzünden kaslarıma kramp girmişti.

“Chloe?” diye mırıldandığımda dilimi fazla kuru, fazla ağır buldum.

Altımda bembeyaz çarşaflarla örtülmüş kalın dolgulu bir yatak vardı. Kımıldadıkça yatak gıcırdıyordu. Uyuyakalmadan önce neler olduğunu hatırlamaya çalıştım. Chloe’yle birlikteydim, o kadarını hatırlıyordum ama başka her şey sisler içindeydi.

Üstteki kör edici ışığı engellemek için elimi kullanarak odaya göz attım. Duvarlar da çarşaflar kadar beyaz, döşemeler griydi. İki de kapalı olan iki kapı vardı. Hiç pencere yoktu.

Derin bir nefes alınca limonlu yer deterjanının o eski kokusunu aldım.

Ayağa fırladım ve sağ tarafımdaki kapıyı açtım; tuvalet.

Solumdaki kapıyı denedim, kilitliydi.

Kalbim adeta boğazıma çarpıyordu. Ciğerlerim panikle yanıyordu ve nefesim kesilerek duvara çarptım.

Bir yanlışlık vardı. Buraya geri dönmemiştım. *Burada değildim.*

Belki halüsinasyon görüyordum. O kadar ihtimal dışı değildi, değil mi? Zihinsel açıdan zayıftım, hatta resmen teşhis konmuş durumdaydım. Panik ataklardan kusursuz sanrılara geçmiş olmam o kadar da büyük bir sıçrama olmazdı.

Gözlerimi kapayıp dörde kadar saydım; nefesim normale dönünceye kadar tekrar ettim. Her şeyin üstüne bir de panik atak geçirirsem, bu şey her neyse, onu düzeltemeyecektim.

Kalbim yavaşlayınca, güm güm atışını artık duymaz olunca, gözlerimi açtım ama oda değişmemişti ve o yapay limon kokusu, beş dakika önce olduğu kadar mevcuttu.

Kapı koluna tüm gücümle asılarak kapıyı bir kez daha denedim. Yerinden kımıldamayınca kulaklarım acıyana kadar kapıya vurup bağırdım.

Bunu yeniden yaşayamazdım. Bu defa atlatamazdım. Yenilmiş bir şekilde yatağa oturup başımı ellerimin arasına aldım. Gözyaşlarım gözlerimi yakıyordu. Aylar önce Doktor Sedwick'in bana güvende olduğum, artık evde olduğum ve esir tutulduğum o yere bir daha asla dönmeyeceğim konusunda güvence verdiğini hatırladım.

Ama işte buradaydım. Yeniden *burada*.

Ve nasıl oluyorsa, çarpık bir şekilde, şaşırmış değildim. Son altı yıldır özgür olabilirdim ama esaretin hatırası her gün peşimde

olmuştu. Laboratuvardan hiçbir zaman tam anlamıyla kurtulamamıştım ve belki de artık asla kurtulamayacaktım.

Dışarıdan ayak sesleri yaklaştı ve kapının kilidi kayarak açıldı. Yeniden yatağa çıkıp, sanki benimle onlar arasında bir kalkan oluşturacaklarmış gibi bacaklarımı kendime doğru çektim ama o kişi içeri girince, vücudumun gerginliği anında yok oldu.

“Anne,” dedim.

Saçı sıkı bir topuzla arkada toplanmıştı. Beyaz bir laboratuvar önlüğü, sessiz laboratuvar ayakkabıları giymişti. Boynunda bir steteskop asılıydı.

“Merhaba, tatlım,” dedi.

Nedense onun burada oluşu da beni şaşırtmadı. Öyle de olsa, imâ ettiği şeye rağmen, tanıdık bir yüz görmek beni rahatlatmıştı.

“Neler oluyor?” diye sordum.

“Şişşt.” *Bu bizim küçük sırrımız.*

Yatak ucuna gelip yanıma oturdu, soğuk elini alnımda gezdirip yüzümdeki saç ıtti. “Her şey yolunda. Güvendesin.”

Ondan, dokunuşundan kendimi geri çektim. “Öyle miyim?”

Ağzının kenarları aşağı kıvrıldı. “Elbette.”

“Burası o laboratuvar, anne. Esir tutulduğum, senin *hayatının* tehdit altında olduğu laboratuvar.”

Başını iki yana salladı ve topuzundan bir tutam saç düştü. “Burada tehlikede değiliz. Sana yemin ederim.”

“Bu doğru olsa bile, burası... buradaki her şey...” Boğazımda büyüyen bir yumru beni boğmakla tehdit ediyordu. O yüzden güçlkle yutkundum. Bu odada olmak bile beni geriyordu. Altı yıl önce onun da burada benim gibi tutsak olduğunu düşünecek olursak, o da anlıyor olmalıydı tabii.

Ona döndüm. Ben duvarlar üzerime kapanıyormuşçasına güçbela nefes alabiliyorken, onun omuzları düşük, ağzı gevşekti. Burada olmak onu hiç ürkütmüyordu. Neredeyse rahattı.

Burası onun için hiçbir zaman hapisane olmamıştı sanki. Elime uzandı ama ben irkilince durdu.

“Burada tehlikede değilsin, değil mi?” dedim.

“Sen de değilsin.”

Gözlerimi ondan kaçırıp yer döşemesine dikerek bir şeyi gözden kaçırdığım konusunda dırdır edip duran göğsümdeki o hisse anlam vermeye çalıştım. Önemli bir şeyi kaçıırıyordum.

“Burası tıbbi bir laboratuvar. Burada tabi tutulduğum her şey tıbbi temellere dayalıydı ve,” bakışlarımı yeniden üzerine çevirdim, “sen de doktorsun. Hem de iyi bir doktor.”

Jetonum düşünce kendimi dünyanın en büyük aptalı gibi hissettim. “Sen onların tıp ekibinin bir parçasısın. Sen,” yataktan sıçradım, “sen her zaman onların tıp ekibinin bir parçasıydın, değil mi? Burada hiçbir zaman tehlikede değildin. Şimdi de değilsin, altı yıl önce de değildin.”

“Elizabeth...” diye başladı ama patlamam devam ediyordu.

“Neden kaçırılmışımdım? Neden bu şeyin bir parçası oldum? Anlamıyorum.” Gözlerimin kenarlarından yaşlar kaçarken yanaklarımı sildim. “Beni neden burada tuttuğunu anlamıyorum. Bunu bana neden yaptın?”

“Hayatım...”

“Anlat!”

Ayağa kalktı ve o tanıdık çeliği yeniden omuzlarına çekerek doğruldu. “Sana ihtiyacım vardı. Bütün programın en önemli parçası sendin.”

Duraksayınca devam etmesi için üstelemek istedim ama doğru sözcükleri bulamıyordum, bu yüzden o düşüncelerini toparlarken birkaç uzun saniye boyunca bekledim.

“Baban ve ben çocuk sahibi olmaya çalışırken, birkaç kez düşük yapmıştım ve nihayet doğum yaptığımdaysa, bebek doğumdan birkaç dakika sonra öldü.”

Ağzım şaşkınlıkla kapandı, dişlerim birbirine vurdu. Bana bunu hiç anlatmamıştı. Onun da babamın da işleri çok yoğun olduğu için yalnızca tek çocuk istediklerini sanmıştım hep.

“Bunu nasıl düzeltereceğimi biliyordum. *Biliyordum.*” Akmayan gözyaşları yüzünden gözleri kan çanağına döndü. “Tek yapmam gereken, genetik yapıyı embriyo aşamasında değiştirmekti. Amaç, embriyoyu bozulamaz derecede güçlendirmekti.”

Uzanıp ellerimi ellerine aldı. “İlk başarılı bebek sendin.”

“Ben mi?” dedim fısıldayarak.

“Seni daha güçlü yaptım, Elizabeth.”

“Ama... bu ne anlama geliyor?”

“Bir düşün. Hiç hasta oldun mu?”

Hastalanıp hastalanmadığımı hatırlamaya çalıştım. Aggie sıklıkla sinüs enfeksiyonu geçirirdi ve geçen kış gribe yakalanmış, altı gün boyunca yatmıştı. Ona ben baktığım için kesin ben de yakalanacağım diye düşünmüştüm.

Fakat yakalanmamıştım. Doğrusu şimdi düşününce, zihinsel olan dışında hiçbir hastalık yüzünden yatağa düştüğümü hatırlamıyordum.

Annem devam etti: “Dokuz yaşındayken geçirdiğin araba kazasını hatırlıyor musun?” Başımı belli belirsiz, evet anlamında salladım. “Kolun kırılmıştı ve alnında derin bir yarık vardı, ay-

rıca kaburganın kırıldığından da şüphelenmiştim ama ambulans gelinceye kadar...”

“İyileşmiştim,” dedim, sesim öyle kısık çıkmıştı ki beni duyup duymadığını merak ettim.

“Acil yardım teknisyenleri, enkaz ve benim aldığım yaralar düşünüldünce, senin yaralanmamanın mucize olduğunu söylemişlerdi. Kazayı hasarsız atlattığını söylemişlerdi ama bu doğru değildi. Sadece onlar bize ulaşıncaaya kadar iyileşmiştin.”

Kafama üşüşen sorulara ve çocukluk hatıralarıma acaba annemin inanılmaz hikâyesi hakkında daha fazla ipucu barındırıyorlar mı diye merak ederek anlam vermeye çalıştım. Annemin kollarına koşana kadar yok olup giden derisi soyulmuş dizler. Saniyeler içinde kaybolan şiş ve kaşıntılı sivrisinek ısırıkları.

Altı yıl önce bu laboratuvardan ayrıldığımda, beni kaçıranların geri dönülemez bir biçimde beni değiştirdiklerini, beni yenilmez yapacak şekilde kurcaladıklarını düşünmüştüm. Ancak yanılmışım.

Geldiğimde zaten yenilmez durumdaydım.

“Peki beni neden buraya getirmişlerdi?” diye sordum.

“Yıllar önce, gelecek kuşaklar için kansere, diyabete ve başka hastalıklara karşı embriyo aşamasında bağışıklık kazandırmak için genetik değiştirme uygulamasını kuramlaştıran bir makale yayımlamıştım. Şube’den biri makaleyi okumuş ve bana reddemeyeceğim bir teklifle gelmişti.

“Bir serum yaratmak istiyorlardı; ergenlikte hatta yetişkinliğin ilerleyen dönemlerinde verilebilecek bir şey. Fakat... senin için yaptığım şeyi tekrarlayamadım. Bütün denemeler başarısız oldu. Anlamadım ve hem vaktimiz hem de paramız bitiyordu. Geriye kalan tek eylem planı, seni yol haritamız olarak kullanmaktı.”

“Beni inceleyebilmek için kasten mi kaçırttın yani?”

“Sana uzun süre boyunca ihtiyacım olacağını biliyordum ve senin bunlardan haberin olmamalıydı...”

Öfke göğsümde öyle bir ateşlendi ki görüşüm onun yüzünden kırmızıya döndü. Uzanıp annemin suratına tokat attım.

Başı yana savruldu ve elini yanağının daha şimdiden pembenin kızgın bir tonunu almış olan noktasına götürdü.

“Haddini bil!”

Ellerini iki yanında yumruk yaptı. “Böylesine bir tıbbi buluşun ne anlama geldiğine dair hiçbir fikrin var mı? Hastalıkları iyileştirebiliriz! Hayatlar kurtarabiliriz!”

“Şube için mi çalışıyorsun? Bu programı yürütenler onlar mı?”

Dudaklarını büzüştürdü ve bir şey söylemedi.

“Şube, kansere çare bulmak için çalışan bir kuruluş değil.” Nick’in kendi geçmişi ve Şube hakkında söylediği şeyleri hatırladım. Çok ama çok korkunç şeylerdi. “Onlar insanları öldürüyor, anne.”

“Nick’in sana anlattığı her şeye inanmamalısın.”

“Pekâlâ, inanıyorum. Ona, sana güvendiğimden daha çok güveniyorum.”

Ona bir tokat daha atmışım gibi baktı.

“Şimdi neden buradayım?” diye sordum.

“Daha fazla serum yapmamız gerekiyor ve daha iyisinden. Bitirmemize engel olunan şeyi tamamlamamız gerek.”

Kaçtığım için, demek istiyordu.

Acaba kilitlenmemiş midir, acaba ikinci defa kaçma mucizesini gösterebilir miyim diye merak ederek kapıya doğru geri geri gittim. “Bunun bir parçası olmayacağım. İşbirliği yapacağımı ciddi ciddi düşünüyor olamazsın.”

“Sana hiçbir zarar gelmeyecek. Altı yıl önce sana hiçbir zarar gelmemişti. Sana her zaman saygıyla ve son derece titizlikle davranıldı.”

Gözlerimi kısıtım, dudağımı ısırırken dişimin sert kenarını hissettim. Bana yaptıklarından, bu çetin sınavın bana neler yaptığından hiç haberi yoktu. Kâbuslardan. Kaygı bozukluğundan. Panik ataklardan.

Dışarıdan zarar verilemez olabilirdim ama içten içe kırılmış durumdaydım ve hepsi annem yüzündendi.

“Dışarı çık,” diye bağırdım. “Dışarı!”

“Elizabeth.”

“Çık!”

Arkaya doğru sendeledi.

Kapı açıldı ve Riley içeri girdi. “Başlayalım mı?”

Annem usturuplu bir şekilde yüzündeki yaşları sildi. “Evet.”

Ardına bakmadan odadan çıktı.

Odaya, birkaç deliğinden kablolar sarkan devasa bir makineyi iten iki laboratuvar teknisyeni akın etti.

“Bu ne?”

Makine kapının yakınında durdurulunca odaya iki adam daha girdi. Daha iri, daha soğuk ve kararlı duruşlarıyla teknisyenlerden ayrılıyorlardı. Büyük adımlarla yanıma gelip beni kollarımdan yakalayarak yatağa fırlattılar.

“Bırakın beni!”

Yatağın altından askılar çekştirildi, bileklerim yan taraflarımda sabitlenip ayak bileklerim yatağın ucunda sıkıca bağlandı.

Sesim kısılıncaya kadar, “Anne!” diye çığlık attım.

Riley bana bakmadan önce kısa bir an için telefonunu kontrol etti. “Merak etme, Elizabeth. Uyandığında, her şey düzelmiş olacak.”

“Bu da ne demek? Bana ne yapıyorsunuz?” Kollarımı yukarı çekip biraz gevşeklik olmasını umarak askıları denedim.

Riley beni duymazdan gelerek teknisyenlere bazı talimatlar mırıldandı.

Ben yatağa bağlandıktan sonra iki iri adam odadan çıktı.

Adrenalin beni etkisi altına alırken bir kez daha debelendim. Buradan çıkmalıyım. Kaçmalıyım. İlgüdülerim bana buradan derhal çıkmazsam, uğruna mücadele edecek bir şey kalmayacağını söylüyordu.

“Bitince beni arayın,” dedi Riley. “Seninle sabah görüşürüz, Elizabeth.” Çıkıp gitti.

Teknisyenler başıma birkaç elektrot yerleştirdikten sonra kabloları bağladı. Makineyi başlattıkları zaman bir uğultu ve yoğun bir gürültüyle çalıştı.

“Rahatla,” dedi erkek teknisyen. “Her şey yolunda gidecek.”

“Bu ne? Bu makine?”

Kısa boylu, iri gözlü kadın teknisyen alnımın ortasına son bir kontrol çubuğu bağladı. “Bu bir hafıza değiştirme sistemi.”

OTUZ ALTI

NICK

Biri başımı kucağında tutuyordu. Islak bir şey yüzüme çarpıp çarpıp duruyordu.

Su altındaymışım gibi uzaklardan gelen bir ses, “Gitmek zorundayız,” dedi. “Onun için geri geleceğiz. Söz veriyorum.”

“Onu bırakamam.” Anna. “Tek başına gitmesine hiç izin vermemeliydik.”

“Anna,” dedi Trev. “Burada daha fazla oturamayız. Ya kızı kurtaralım ya da gidelim.”

Anna beni alnımdan öpmek için eğilirken saçları yüzüme düştü.

Hava almak için derin bir nefes çektim ve kaburgalarım yapışmış ciğerlerimin genişlemesi, patlamak üzere olan bir balonun verdiği his gibiydi.

Anna çığlık attı.

“Vay anasını,” dedi Cas. “O bir zombi!”

Trev yanıma çömelip eliyle gözlerimi açtı. “Nick?”

Elini itip yan döndüm, midem bulanıyordu. Dört ayak üzerinde durup ellerimi toprağa bastırarak, çıkaracak bir şey kalmayınca kadar kustum.

İşim bittiğinde karnımın üzerine yığıldım ve toprak, suratıma soğuk soğuk çarptı. Nerede olduğumu bilmiyordum, dışarı nasıl çıktığımı da ama artık laboratuvar da değilsem, Elizabeth tehlikede demektir ve geri dönüp onu kurtarmak zorundaydım.

Yeniden yuvarlanıp sırtüstü yattım. Kısılmanın eşliğinde hırıltılı bir sesle, boğazım aşırı derecede kuru bir şekilde, “Beni vurdular,” dedim boğuk boğuk. “O kadar çok ateş ettiler ki sayısını bile bilmiyorum.”

Gözlerimi açtığımda, rüzgâr hızlanmış, ağaç tepeleri üzerimde sallanıyordu. Anna, Cas, Sam ve Trev, hepsi birden gözlerini bana dikmişti. Sam başıyla göğsümü işaret etti. Aşağı baktım. Gömleğimde çok sayıda kurşun deliği vardı ve kurumuş kan ve toprakla kirlenmişti.

Göğsüme hafifçe vurdum. Acı çekiyor olmam gerekiyordu. Ölmüş olmam gerekiyordu.

Ama gömleğimi yırtarak önünü açtığımda, göğsüm dokunulmamış haldeydi. Görünürde tek bir kurşun deliği bile yoktu.

“Nasıl yani?”

“Onu öldürmeli miyiz?” diye sordu Cas. “Yalpalayarak yürümeye ve beyinlerimizi yemeye başlamadan önce?”

“Cas!” dedi Anna.

“Ne? Çok mu erken?”

“Ne oldu?” diye sordum ve zorlukla ayağa kalktım. Dengesiz bacaklar üzerinde sendeleyince, Sam öne atılıp beni tuttu.

Dik durabilmek için bir ağacı kullanarak Sam’e geride durmasını işaret ettim.

Nerede olduğumu ve etrafımızdakileri artık daha iyi görebildiğimden, üç metre ötede iki Şube ajanının ya ölü ya da bayılmış halde yattığını gördüm. Ve yanlarında yarıya kadar kazılmış bir çukur vardı. Bir ceset için biçilmiş kaftan. Muhtemelen benim cesedim için.

“Chloe,” dedi Trev. “Sizi götürdükten yaklaşık bir saat sonra bizi aradı. Yapmak zorunda olduğu şeyi yaptığını ama her şey plana uygun giderse, güvende olacağınızı söyledi. Bize ahırın yaklaşık yüz metre ötesindeki bir hava kapakçığının, laboratuvarın işaretlenmemiş bir girişinin konumunu verdi ama oraya giderken bu heriflere rastladık.” Trev ajanları işaret etti. “İşte seni de o sırada gördük.”

Anna ağzını eliyle kapayıp gözlerini kaçırdı.

“Ben ölmedim, Anna,” dedim. “Bak.” Kendime pat pat vurdum. “Yine ağlamaya başlama.”

Yanağından bir damla yaş süzülürken ters ters, “Ağlamıyorum,” dedi. Yüzünü silerken bize arkasını döndü.

Sam bana kaşlarını çatarak baktı ama onu görmezden geldim.

“Bu yine de neden hâlâ hayatta olduğumu açıklamıyor.”

“Serumu üzerinde kullanmış olmalı,” dedi Trev. “Tek açıklama bu.”

Altı yıl önce laboratuvardan kaçan Chloe’ydi ve serumun nerede tutulduğunu biliyor olmalıydı. Birazını kendi için aşırıldığını düşünmek büyük bir çılgınlık olmazdı.

Ayrıca ahıra giden yolda arabayı durdurup tabancamı alacak kadar vakti olmuştu. Bana serumu verecek kadar da vakti olmuştu.

İlacı bana vererek benim kıcımlı kurtarmıştı ama aynı zamanda Riley'yle yaptığı pazarlıkta kendi payına düşeni de yerine getirmişti.

"Laboratuvara geri dönmek zorundayız." Ağaçtan destek alarak kalktım ve yere yüzüstü kapaklanmadığıma memnun oldum.

"Yavaş ol," dedi Sam. "Bu serumun senin üzerinde ne gibi etkileri olacağını bilmiyoruz. Ve dahası, neyle karşılaşacağımızı bilmiyoruz. Sen içerdeyken durum farklıydı. Şimdi dışarıda ve güvende olduğuna göre..."

"Ne yani, Elizabeth'i içeride mi bırakacaksınız?"

Sam kollarını göğsünde kavuşturdu. "Söylediğim şey bu değil. *Söylediğim* şey, bunu düşünmek için biraz zamanımız olduğu. Elizabeth'i istemelerinin bir nedeni vardı. Onu öldürmeyecekler."

"Evet, bunu biliyorum." Volta atmaya başladım, sonbahardan kalma yapraklar botlarımın altında çıtırdıyordu. "Bu güvende olduğu anlamına gelmiyor."

Elizabeth'in annesinin konuşmasını ilk duyduğumda, sesinin tanıdık geldiğini düşünmüştüm. Ve şimdi Riley'yle çalıştığını öğrenmişken her şey yerli yerine oturuyordu.

"Ses kayıtları," dedim Trev'e. "Doktor var ya? Doktor Turrow?"

"Ee? Ne olmuş ona?"

"Elizabeth'in annesi."

"Aşşğılık," diye mırıldandı Trev.

Anna iç geçirerek suratını ovuşturdu. Aileyi Şube'yle karıştırmamanın yarattığı zorlukları herkesten iyi o bilirdi. Ne de olsa amcası, bu kuruluşu yaratan kişiydi.

“İçerde aileden birisi varsa, Elizabeth’i öldürmeyebilirler,” dedim. “Ama Şube hakkında bildiğimiz bir şey varsa o da; eğer seni öldüremiyorlarsa...”

“Hatıralarını değiştirler,” dedi Anna.

Başımınla onayladım. “Hepimiz hafızamızı kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu, sonra hatıralar geri gelirken çekilen ıstırapı biliyoruz. Ona bunu yapmalarına izin veremem.”

İşi bitmiş ajanlardan birinin tabancasını kapıp gömleğimin altına sokuşturdum. “Ben gidiyorum, siz gelseniz de gelmeseniz de, çocuklar.”

Ormanın içine doğru ilerlemeye başladım, peşimden geldiklerinde içim rahatladı.

OTUZ YEDİ

ELIZABETH

Gözlerimin üzerine karanlık camlar kondu. Kadın teknisyen, çerçevedeki bir şalteri indirdi ve lenslerin üzerinde birkaç yeşil çizgi belirdi.

“Canını acıtmayacak,” dedi. “Aslında hiçbir şey hissetmeyeceksin. Daha sen farkına bile varmadan bitmiş olacak.”

Ağzıma lastik bir koruyucu yerleştirdiler bu yüzden artık konuşamıyordum. Zaten denemenin de anlamı yoktu. Annem gitmişti. Burada beni kurtarabilecek kimse yoktu.

Nick bana kısmi amnezi yaşadığından bahsetmişti. Gözlerindeki boşluğun verdiği o acıyı hâlâ anımsıyordum. Bazı açılardan özgürleştirici olsa bile, bilmemenin ne kadar yıkıcı olduğunu. Ve uyandıgımda ben de tıpkı onun gibi olacaktım.

Gözlerim yaşlarla bulutlandı.

“Hazır mısın?” dedi erkek teknisyen.

Kadın teknisyen, “Hazırım,” diyerek teyit etti.

“Başlıyoruz.” Bir düğmeye bastı. Makineden tık sesi geldi.

Camlar aydınlandı, peş peşe görüntüler belirdi. Bir ev. Bir karınca. Bir kadın. Bir ağaç. Ölmek üzere olan bir ağaç. Yere yıkılan bir ağaç. Yine bir kadın.

“Sesimi dinle,” dedi kadın ama kelimeler, dudaklarının hareketleriyle uyuşmuyordu.

Enseme bir iğne battı. Sıçradım ve ağız koruyucuyu sertçe ısırdım. Ayakkabılarımın içinde parmaklarım kıvrılıyordu. İğneden gelen şey her neyse, başta ılıktı, sonra boynumdan aşağı erimiş balmumu akıyormuş gibi çok sıcak bir şeye dönüştü.

Çırpındım. Yanma hissini unutmaya çalıştım.

Karıncalar. Yine karıncalar. Kollarımda karıncalar.

Göğsümü öne çıkardım.

Karıncalar birer birer, etlerimi kemiğimden ayırıyordu.

Boynumdaki yanma geçti ve vücudum rahatladı, öyle ki adeta süzüldüğümü hissettim.

Ağız koruyucu ağızımdan çekilince dişlerim birbirine çarptı.

“Sesimi dinle,” dedi kadın yeniden. “Senin adın Elizabeth. Senin adın Bethany. Senin adın Tiffany. Senin adın boşluk. Trademarr’da yaşıyorsun. Illinois’te yaşıyorsun. Hiçbir yerde yaşamıyorsun. Adın ne?”

“Eliz...” diye mırıldandım.

“Adın ne?” dedi tekrar. “Senin adın...” Kulaklarım radyo parazitiyle doldu. Sonra keskin bir vuruş sesiyle. Bir alkış. *Şak. Şak. Biip.*

Zihnim pusluydu, güneşin yaktığı bulutlar gibi dağıldı.

“Hiçbir yerde yaşamıyorsun,” diyerek devam etti kadın.

Gözlerimin önünde bir orman görüntüsü belirdi, sonra aynı orman yapraklarını döktü, dallar yerlere düştü ve büyük bir cehennem yangını, göz kamaştırıcı turuncu bir ışıkla görüşümü doldurdu.

“Sesimi dinle,” dedi kadın. “Senin adın ne?”

“Benim adım boşluk,” diye cevap verdim.

“Nerede yaşıyorsun?”

“Hiçbir yerde.”

OTUZ SEKİZ

NICK

“Chloe hava kapakçığının ahırın yüz metre ilerisinde olduğunu söylemişti,” diye fısıldadı Trev.

Ağaçlık alanda çömelmiştik, ahırsa uzaklarda loş bir gölgeydi. “Gizlenmiş durumda mı?”

“Kulağa pek öyle gelmiyordu.”

“İçeri girdik diyelim, sonra ne olacak?” diye sordu Anna. Anna solumda, Trev sağımdaydı. Sam ve Cas arkamızdaydılar. “Planı bilmiyoruz bu yüzden bize verebileceğin her şeyin faydası olacaktır.”

“Hava kapakçığının nereye açıldığından emin değilim.” Kırmıldanarak bir dizimi yere koydum. “Ama yerleşim planı ofis bölmelerinden oluşan bir labirent şeklinde ve benim bile üzerinden arkasını göremeyeceğim kadar yüksekler. Eğer Elizabeth

deney odasında değilse, arka duvar boyunca uzanan hücrelerden birinde olmalı.”

“Peki ya deney odasıdaysa?” diye sordu Sam omzumun üzerinden.

O zaman hapı yutmuş olabiliriz, diye düşündüm. Ama bunu ona hayatta söylemezdim. Başarısızlık ihtimali varsa, Sam kurtarma operasyonunu iptal ederdi oysa arkamda durmasına ihtiyacım vardı.

Trev tabacasının şarjörünü indirdi ve boş yuvaları yeni kurşunlarla doldurdu. “Onu bulacağız, Nick. Buradan onsuz gitmeyeceğiz.”

Burada olduğuna sevinerek yarı karanlıkta onu başımla onayladım. Sonra da burada olduğuna sevindiğim için rahatsız oldum.

Sam, Trev’in yanına geldi. “Görünüşe bakılırsa, etrafı kolaçan eden en az altı adamları var.”

Ahırın arka köşelerinde birer adam, daha ötedeki tarlada iki tane daha ve ahırın her iki yanında da birer adam vardı. Ayrıca ön tarafta da iki kişi daha olduğunu hesaba katmak zorundaydık.

“Bunu nasıl yapmak istiyorsunuz?” diye sordum. Her ne kadar içimden oraya akın edip insanları vurmak gelse de daha iyi bir strateji uzmanı olan Sam’di.

“Muhtemelen arkadaki iki ajanın işini bitirip hava kapakçığından içeri girebiliriz ama etrafı kolaçan edenler iki adam kaybettiklerini anladıklarında fark edilme riskimiz var. Hepsini birden şimdi öldürmek daha iyi olur.”

“Katılıyorum,” dedi Trev. “İçerdeki adamların, dışarıdaki devriyecilerin gittiğini fark etmesi, dışarıdakilerin aralarından birilerinin eksik olduğunu fark etmesinden daha uzun sürecektir.”

“Nick ve ben önden gitmeli ve ormana en yakın adamları öldürmeliyiz. Trev ve Cas, ayrılıp ahırın arkasındaki adamları indirsin. Nick ve ben, hedeflerimizin icabına baktıktan sonra, sonuncular için Nick sağa gidecek, ben de sola gideceğim.”

Anna, “Ya ben?” diye sordu.

“Sen arkamızı kollayacaksın.”

Anna saldırı planındaki nispeten önemsiz pozisyonu karşısında surat astı fakat tartışmadı.

“Hazır mıyız?” diye sordum. Hepsi başlarını sallayarak onayladı.

Elimde tabancam, sol tarafımda Sam’le, ağaçların arasından yavaşça süzıldüm. Ağaçlar seyrekleşip manzaraya tarla hâkim oluncaya kadar bizi kamufle edecek yaklaşık on metrelik bir ağaçlık alan vardı. Tarlanın kenarına vardığımızda, Sam yumruğunu havaya kaldırıp beni durdurdu. İki parmağını kaldırıp iki adamın belirttiği kuzey yönünü işaret etti.

Lanet olsun.

Ancak Sam bana ilerlememi işaret etti, yani görünüşe göre hâlâ plana uygun hareket ediyorduk.

Ağaçlık alanın bitiminde ayrıldık. Yavaş yavaş ilerledim ve hedefim etrafı taramak için daire çizerken uzun çimlerin üzerine yüzüstü yattım. Bana yeniden arkasını döndüğünde, sessizce ateş ettim ve daha o neyin geldiğini bile anlamadan ona bir kurşun isabet ettirdim.

On metre solumda, Sam’in adamı yere yığılmıştı. Onlar saldırıya uğradıklarını bile fark edemeden yere serilirken, Trev ve Cas rüzgâr gibi önümüzden geçti.

İkinci hedefime yöneldim; ahırın kuzey tarafında devriye gezen kısa boylu, yapılı bir adam. Tabancam yukarıda, ateşlenmeye hazır vaziyetteydi ki sağ tarafımdan birisi bağırdı.

“Carson! Arkanda!”

Adamım –Carson– arkasına döner dönmez göğsüne bir kurşun yedi. Bacakları altında bükülürken onu kendime doğru çekip üzerime yayılım ateşi açıldığında kalkan gibi kullandım. Kurşunların birkaç tanesi, ahırın etrafını çeviren çite gürültüyle çarptı. İki tanesi Carson’a isabet etti. Onu bırakıp bir dizi kurşun daha tepemde vızıldayarak uçuşurken koşmaya başladım ve paslanmış bir römorkun arkasında eğildim.

Sürünerek daha iyi bir görüş açısı sağlayacak bir yere, römorkun altından ajanların bacaklarını seçebileceğim bir noktaya geçtim. En az on metre uzaktaydılar ve aramızda açık alandan başka bir şey yoktu. Arkalarında, gerektiğinde saklanabilecekleri bir grup ağaç vardı. Benim elimdeki tek şeyse bu lanet römorktu.

Çatışma ahırın önünde gerçekleşti. Kuzey yönündeki adamların dikkatinin dağılacağını umarak boşluktan istifade ettim ama ben römorkun yanında biter bitmez, birkaç silah sesi duyuldu ve yeniden yüzüstü yatmak zorunda kaldım.

Ben daha ahıra bile girmeden çatışma bitmişti.

Onlar benim için gelinceye dek beklemek zorunda kalacaktım.

Hızla bana doğru geldiklerinde, bulunduğum noktadan yalnızca bacaklarını görebiliyordum.

Ve sonra birdenbire, başka bir çift bacak belirdi; daha kısa, daha zayıf bacaklar. Bir şey çatırdadı. Bir tabanca patladı. Bir ceset beceriksizce sağa sola giderek toprağa düştü. Bir adam bağırды, sonra nefesi kesildi. Sonra hiçbir şey olmadı.

Kafamı çıkarıp bakma riskine girdim. Anna, ayakta kalan tek kişiydi.

Yüzüne geniş bir gülümseme yayılmış halde bana doğru ağır ağır koştu.

“Bir şey değil.”

“Avcumun içindelerdi,” dedim.

“Hı hı,” diyerek karşılık verdi.

“Haydi. Bakalım öndeki adamların işi bitmiş mi.”

Ahırın ön köşesini döndüğümüzde, Cas ajanın birini bir arabanın bagajına tıkiyordu. Trev ve Sam de oradaydı, ayaklarının dibindeki ölü ajanların tabancalarını alıyorlardı.

“Haydi gidip şu hava kapakçığını bulalım,” dedi Sam. “Birrileri bu heriflerin yokluğunu fark etmeden.”

Bölge güvenliken hava kapakçığını bulmak zor olmadı. Tarlanın ortasında, daire biçiminde uzanan bir ağızdı ve büyük ihtimalle onu gözlerden gizleyen topraktan ve bitki örtüsünden yakın zamanda temizlenmişti. Buna ihtiyacımız olabileceğini bildiğinden, günler önce onu Chloe’nin mi temizlediğini merak ettim.

İçeri gidiğimizde soğuk, steril hava yüzünden neredeyse boğuluyordum. Bana çiftlik evindeki laboratuvarı ve içinde beş yıl boyunca kilit altında tutulduğum hücreyi anımsatmıştı. Kapakçığın duvarları üzerime üzerime geliyor, kalbim göğsümde deli gibi çarpıyordu.

Buradan çıkmak için sabırsızlanıyordum.

Trev önden gitmeyi teklif etmişti ama şu anda, onu kenara ittiğim için sevinliyordum çünkü bu, dışarı ilk benim çıkacağım anlamına geliyordu.

Hava kapakçığı, iner inmez hepimizin ayakta durabileceği kadar geniş bir ardiye dolabına çıkıyordu.

Buradaki hava daha da ağır, sıcak ve bunaltıcıydı. Sol tarafımda tabancasını elinde tutan Sam’le birlikte, kapıyı yavaşça

araladım. Arka duvardaydık ve labirent önümüzde uzanıyordu. Bu da demek oluyordu ki hücreler solumuzda kalıyordu. Görünürde hiç Şube ajanı yoktu. Tahmin yürütmem gerekirse, Riley insan gücünün çoğunu dışarıyı korumak için kullanmıştı.

Sam'e başımla hangi tarafa gitmemiz gerektiğini işaret ettim ve o da yarı karanlıkta başını onaylarcasına salladı. Diğerleri arkamızda sıralandılar. Dolaptan ilk çıkan ben oldum; Elizabeth'i bulma ihtiyacı beni kamçılıyordu. Eğer bir hücredeyse, ulaşabileceğim bir yerdeydi ve kaçış, uzakta değildi.

İlk hücre boştu. İkincisi de. Üçüncüsü de. Sonuncusu açıktı, yerler hâlâ benim kanımla kırmızıya boyalıydı.

Dışlerimin arasından küfrettim.

Elizabeth labirentte bir yerlerdeydi ve eğer labirentteyse, deney odasında demekti ve bunun ne anlama gelebileceğini düşünmek istemiyordum.

Daha fazla alanı gözden geçirebilmek için grubun dağılmasını istiyordum fakat Sam buna karşı çıktı bu yüzden hepimiz, elimizde tabancalarla, labirentin içinde, karınca ordusu gibi ağır ağır yol aldık.

Yolumuza sadece iki ajan çıktı ve ikisi de saniyeler içinde yere yığıldı, ardındansa ofislere tıklıp göz önünden kaldırıldılar.

Labirentte ilerledikçe endişem arttı, Elizabeth'in orada olmadığından, bunun tuzak olduğundan korktum. Sam'in arkamda gitgide gerildiğini hissedebiliyordum ancak henüz vazgeçemezdim. Bu laboratuvarın her köşesini aramadan olmazdı.

Ve nihayet, labirentin ortalarında bir yerde, bir deney odasını gören pencerenin karşısında donup kaldım.

Elizabeth kayışlarla bir yatağa bağlanmış, koyu renk saçları yastığın üstüne dağılmıştı. Koyu camlı bir gözlük gözlerini gizlemiş, başının her yerine elektrotlar takılmıştı.

İçim burkuldu ve boştaki elim, yan tarafımda yumruk şeklinde sıkıldı.

Çok geç kalmıştık.

Lanet olsun, çok geç kalmıştık.

OTUZ DOKUZ

ELIZABETH

Camlar karardı.

Bir şey altımda güm güm atıyordu ve süzölüyormuşum, dünya altımda uzaklara, çok uzaklara akıp gidiyormuş hissine kapıldım.

Omuzlarım, eller tarafından sarsıldı ve bedenime şiddetle geri döndüm. Sesler, duyma menzilimden içeri ve dışarı, nehir akıntıları gibi akıyordu ve kelimeleri oluşturan sesler ansızın kulağa yabancı gelmeye başladı. Bu yüzden yalnızca gözlerimi dikip baktım. Gözlerimi ne zaman açtığımı merak ederek üzerime eğilen yüze baktım, baktım.

Yüz, bir erkeğe aitti. Kulaklarının etrafında ve ensesinden aşağı siyah saçlar kıvrılıyordu ve gözleri, bana bakarak karşılık veren parlak mavi iki küreydi.

“Elizabeth,” dedi ve bu sözcük, zihnimin içinde tanıdık bir şekilde yankılandı. Denemek üzere kelimeyi dudaklarımda oluşturup ses çıkarmadan tekrarladım.

“Elizabeth,” dedi yeniden, bu kez daha ısrarcı bir şekilde.

Vücudum kollarının arasında titriyordu. Beni daha sıkı sardı ve dokunuşunun verdiği sıcaklık vücuduma yayıldı; şiddetli ve hemen tanıdık gelen bir histi.

“Koşmak zorundayız,” diye fısıldadı kulağıma, içinde bir parça acı olduğunu düşündüğüm bir sesle. “Koşabilir misin?”

Sırf istediğinin bu olduğunu bildiğimden, başımı evet anlamında salladım; başka hiçbir şeyden emin olmasam da şundan emindim: onu memnun etmek, beni memnun ediyordu.

Bu yüzden koştum.

Beni yanma çekti, kolu belimdeydi.

“Koşmaya devam et,” dedi.

Bizimle birlikte başkaları da vardı. Bir kız. Üç başka erkek. Gençlerdi, bir an için acaba ben kaç yaşındayım diye düşündüm.

“Onu bu şekilde çekip almak yanıltıcı,” dedi, koyu renk saçlı başka bir çocuk. Beni ilk tutan çocuktan daha kısa boylu, daha az heybetliydi. “Sonuçlarından endişe ediyorum.”

“Bu konuda daha sonra endişelenebiliriz,” dedi benim çocuk. Adını bilmediğim için, *benimki* diye düşünmeye başlamıştım. “Şu an tek yapmamız gereken onu buradan çıkarmak.”

Çok da uzaktan gelmeyen sesler, durmamıza sebep oldu. Boş bir ofise doluşup ortalık güvenli gibi görününceye dek orada bekledik.

Sağ tarafımdaki sarışın çocuğa, “Benim adım ne?” diye sordum.

“Elizabeth,” dedi. Diğerlerini parmağıyla işaret edip Cas olduğunu söylediği kendi isminden önce hepsinin adını hızlıca söyleyiverdi.

Adım Boşluk sanıyordum. Ama bu kulağıma, *Elizabeth*’den daha az tanıdık geliyordu, o yüzden Cas denen bu çocuğa inandım, hem zaten Boşluk berbat bir isimdi.

“Biz senin dostunuz,” dedi Nick. “Başka herkes düşman. Bunu unutma.”

“Unutmam.”

Boyumu aşan ama tavana kadar uzanmayan duvarların köşesinden dönüp durduk. Hepsi aynıydı.

Uzaklarda bir yerlerde biri, “Bulun onları!” diye bağırdı.

Bir kadın sesiydi. Tanıdık gelen bir ses.

Şışt. Bu bizim küçük sırrımız.

“Durma,” dedi çocuk.

Bacaklarım ağrıyor, omuzlarım yanıyor ve başım durmadan zonkluyordu ancak yavaşlamak, bir seçenek gibi görünmüyordu. Bu yüzden ilerlemeye devam ettim.

Bir köşeyi döndüğümüzde, siyahlar giymiş bir adam üzerimize saldırdı ve grubumuzdaki kız –Anna– tabancasını kaldırdı. Ama yeterince hızlı değildi. Adamı bizim için başka biri vurdu.

Koridordan bir grup kadın ve adam çıktı. Nick’in söylediği şeyi, herkesin düşman olduğunu hatırlayarak onun koruyucu sarılışı altında anında kasıldım.

Trev bunu fark edince güven vermek ister gibi elini omzuma koydu. “Bu insanlar yardım etmek için buradalar. Bunlar düşmanımız değil.”

Arkadaş grubumuz çok hızlı büyüyordu ve aklımda tutacak çok fazla insan vardı.

Yeni gelenler sıradan kıyafetler giymişlerdi –kot pantolon, pazen gömlekler, botlar– ama hepsi de silah taşıyordu ve yüzlerinde buna uygun bir kararlılık ve intikam arzusu okunuyordu.

“Gelebildiğinize sevindim,” dedi Trev. “Yardıma ihtiyacımız vardı.” Başıyla öndeki uzun boylu adamı işaret etti. “Bu, Doktor Sedwick, Elizabeth’in terapisti.”

Nick’in yüzünde, şaşkınlık ifadesi belirdi, bu yüzden ben de şaşırmış gibi görünmeye çalıştım.

“Elizabeth’in terapisti Dönekler’den biri mi?” dedi Anna.

Trev, “Aggie de öyleydi,” diye ekledi. “Dürüst olmak gerekirse.”

“Sağlam yalıtım diye buna derim.”

Terapist öne çıkarak kahverengi gözlerini hızlıca dolaştırıp beni inceledi. Nazik gözleri vardı. “Tanrı’ya şükürler olsun, iyisin,” dedi.

“Evet,” dedim sadece.

Alnındaki kalın çatık çizgi daha da derinleşti. Trev’e bir bakış attı.

“Zamanında yetiştiğinizi söyle. Onu silmediklerini söyle.”

Trev’in yüzü asıldı. “Hafıza değişiminin ortasındaiken bulduk onu.”

Terapist küfretti ve ağzını sımsıkı kapatarak altdudağının seyirliğini gizlemeye çalıştı. Burnundan bir nefes çekti. “Çok üzgünüm, Elizabeth. Bunu düzelteceğim. Yemin ederim. Sana ve Aggie’ye yaptıklarını ödeyecekler.”

Yaklaşık on metre öteden yine sesler gelmeye başladı ve onları ayakların hızlı tepinmeleri izledi.

“Gitmek zorundayız,” dedi Nick.

“Sizi korumak için ateş edeceğiz.” Terapist, grubuna ilerlemelerini işaret etti. “İyi şanlar.”

Gruplarımız ayrıldı. Geri çekilirken omzumun üzerinden adama baktım; bir duvarın arkasında gözden kaybolurken bir şey içimi kemiriyordu.

Birkaç koridorun içinde daha dolanarak yolumuzu bulduk ama çok geçmeden etrafımız kuşatıldı. Yeşil gözlü, koyu renk saçlı çocuk, bir adamı çıplak elleriyle öldürdü. Derin bir nefes aldım.

Anna bir adam daha vurdu ve adam yere yığıldı. Bu adam diğerlerinden daha iriydi, suratında sert bir ifade vardı ve birkaç yara izi, çenesini boylu boyunca kesiyordu.

Anna koştu, dizlerinin üzerine çöktü ve yerden kayarak tabancasının kabzasıyla adamın dizkapağına vurdu. Adam ulur gibi bağırdı. Cas, adamın yüzünü yumrukladı, sonra ayağından vurdu.

Bir tanesi daha gitmişti.

Hepsi birbirine benzeyen, bizi labirentlerine hapseden duvarlar kayboldu. Sola döndük ve açık bir kapıdan geçtik. İçeri girince buranın bir depo olduğunu fark ettim, dolapların içine tıkıştırılmış paspaslar ve süpürgeler vardı. Oda –içindekiler değil– belli belirsiz tanıdık geldi, daha önce rüyamda gördüğüm bir yerdi sanki.

“Önden ben gideceğim,” dedi Sam. Sam, yeşil gözlü ve anlaşılmaz ifadeli olandı. “Kızları yukarı çekeceğim.”

Bir dosya dolabının tepesine çıkıp kendini tavandaki bir delikten içeri itti. Kafasını yeniden dışarı çıkarıncaya kadar çırpındı durdu.

“Bir sonraki Elizabeth olsun,” dedi Nick ve beni dosya dolabına ittirdi.

Kapının eşiğinden bir gölge geçti. Anna bağırdı.

Bir tabanca patladı.

Tavandaki çocuk, dişlerinin arasından küfretti, tutunduğu yerden kaydı ve açıklıktan düşerek bana çarpınca beni de kendisiyle birlikte düşürdü.

Odayı daha fazla vücut doldurdu. Siyahlar giymiş daha fazla düşman. Çarpışma başladı.

“Ateş etmek yok,” diye seslendi bir kadın. “Elizabeth’e zarar vermeyin!”

Sam homurdanarak yuvarlanıp üzerimden kalktı. Göğsümde kırmızı bir leke bırakmıştı.

Bir tabanca yere düştü, döşemenin üzerinde sekti ve benden sadece birkaç santim uzakta durdu.

Ona uzanıp elime aldım ve ayağa kalktım.

Başka herkes düşman.

Parmağımı, parmağın gitmesi gereken yere koyup sıktım.

KIRK

NICK

Ayağımın dibinde ajanlar yatıyordu; kollar, bacaklar birbirine geçmiş, lekelenmiş zeminde kan oluk oluk akıyordu.

Arkamda bir tabanca patladı. Kurşun yuvasını terk edip yanımdan süzülerek Doktor Turrow'un göğsüne isabet ederken, neredeyse havanın ikiye ayrılışını hissettim.

Bir kurşun daha. Ve bir tane daha.

Elizabeth, "Başka herkes düşman," diye mırıldandı ve sonra titremeye başladı.

Doktor Turrow'un dizleri büküldü. İri iri açılmış, kan çanağına dönmüş gözlerini kızına dikti.

"Elizabeth." Kan, beyaz laboratuvar önlüğünü kırmızıya boyarken sesi çatladı. Yüzünden yaşlar süzülüyordu. Kapının çerçevesinden kayarak yere düştü ve kaşlarını çattı. "Ben senin düşmanın değilim."

Son bir kurşun daha ve doktorun işi bitti, yere kapaklandı, beton zemindeki cesetlerden biri oldu.

Trev kapıyı cesetlerden temizleyerek kapadı ve arkasına bir temizlikçi süpürgesi dayarken, “Gidin! Gidin,” diye bağırdı.

Sam kolundan vurulduğu ve ayakta güçlükte durabildiği için, “Önden ben gideceğim,” dedim.

Dosya dolabının üzerine sıçrayıp hava kapakçığına girdim, sonra yeniden dolaba uzanabilmek için kıvrıldım. Önce Elizabeth’i aldım. Trev ona hangi yöne gideceğini söyledi ve Elizabeth dört ayak üzerinde, özgürlüğümüze doğru sürünmeye başladı.

Ardından Anna geldi. “Ona yardım edeceğim,” dedi. “Merak etme.”

“Teşekkürler.”

Trev’in ve Cas’in yardımıyla Sam’i içeri almayı başardık.

Ardından Cas geldi. Son olarak Trev geldi. Arkamdan kapakçığı kapadım.

Biz hareket ettikçe sesler kapakçığın içinde yankılandı ama ilerledikçe, kapakçığın içi daha çok temiz hava ve çam ağacı kokmaya başlıyordu. Zemin katta giriş paneli açılınca içeri daha soğuk bir hava akın etti ve parmaklarımı uyuşturdu.

Tırnaklarımın içine toprak doluşarak dışarıya tırmanırken derin bir nefes aldım. Trev bana destek vermek için elini uzattı. Burada tuhaf, sembolik bir şeyler dönüyordu; bazı köprüler onarılıyordu falan.

Elini tutup ayaklarımı toprak zemine bastım.

Laboratuvarın içinde geçirdiğimiz saatlerde hava kararmıştı. Ay yoktu, sadece yıldızların gümüş renkli ışığı ve ağaç tepelerinin savruluşu vardı.

Cas hava kapakçığını arkamızdan kapadı. “Hangi yönden dışarı çıkılıyor?”

Trev sol tarafı işaret etti. “Doğudan.”

Elizabeth kollarını kendine doladı, kaybolmuş gibiydi. Laboratuvardayken kendime hâkim olmak zorundaydım ama şimdi dışarıdayken, özgürlük bu kadar yakındayken, olup biten her şey aklıma üşüştü.

Ona zamanında ulaşamamıştık ve anılarını silmişlerdi. En azından kısmen. Kendi annesini vurmuştu. Onu tanımamıştı bile. Bu öyle tahrip edici bir anı olacaktı ki geri geldiği zaman onu mahvedecekti.

“Hey,” dedim. “Sen iyi misin?”

Kaşlarını çatıp dişlerini altdudağında gezdirdi. “Bilmiyorum. Kendimi çok şey hissediyorum... kafam karışmış gibi.”

Eline uzandım. Başta kasıldı ama sonra rahatladı.

Parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim. “Ben buradayım işte. Hiçbir yere gitmiyorum.”

Başını onaylarcasına salladı.

Adımlarımızın hafif ama hızlı olmasına dikkat ederek doğu yönünde yürümeye başladık. Laboratuvarda ajan kalmışsa, çok geçmeden peşimize düşeceklerdi. Riley kışını toplar toplamaz.

Yürümeye başlayalı on dakika olmuştu ki sol tarafta ince bir dal çıtırdadı. Hepimiz donup kaldık. Sam ağaçlara doğru gitmemizi işaret edince Elizabeth’i devasa bir meşe ağacının arkasına çekip vücudumu ona siper ettim. Yanımda titriyordu. Ağır ve hızlı ayak sesleri geldi. Ama yalnızca bir çift ayak vardı.

Bizi ayıran üç dört metrelik mesafede Sam’le göz göze geldim. Üç parmağıyla bana işaret verdi.

Üç kadar sayınca.

Koşan kişinin yoluna çıktık ve adam bizimle çarpışıp geriye doğru sıçradı.

Riley'ydi.

Gece havasının sertliğine karşın alnından terler akıyordu. Gömleğinin üst kısmı iliklenmemiş, pantolonundan dışarı çıkmıştı. Gözlerinin altında koyu gölgeler vardı.

Geriye doğru sendeledi. Tabancasını yukarı kaldırdı. Eli titriyordu.

O yalnızca bir kişiydi ve biz altı kişiydik.

"Hayır. Hayır, hayır, hayır," dedi ve arkasını dönüp koşmaya başladı.

"Yakalayın onu," dedi Sam.

Anna'ya, "Elizabeth'le kal!" diye bağırdım, ben giderken başını sallayarak onayladı.

Sam, Cas ve Trev hızıma ayak uydurdular. Bu defa Riley'nin gitmesine asla izin vermeyecektik. Hayatta olmazdı.

Aramızda en dayanıklı olan Sam'di ama kurşun yarası yüzünden arkada kalıyordu ve zaten en hızlı koşucu da bendim.

Ve ben Riley'yi istiyordum. O benimdi.

Ciğerlerim açılıp genişledi. Kollarım yanlarımda güç pompalıyordu. Aramızdaki mesafeyi kapatıyordum.

Riley bana izini kaybettirmeye çalışarak ağaçların arasından dolandı. Ancak ben, kendimi uzun zamandır hissetmediğim kadar iyi hissediyordum, günler boyunca koşabilirdim.

Ağaçlar seyreldi. Ahır yeniden görüldü. Bir salise için acaba bu da tuzak mı diye düşündüm ama Riley, aniden yönünü ahırdan yola doğru çevirdi. Ve orada bir SUV durmuş, bekliyordu.

Daha da hızlandım.

Riley mısır tarlasının sonuna geldiğinde sağa sapıp gözden kayboldu. Yaklaşık dört saniye sonra, tam gazla üçüncü köşeyi dönmüştüm ki onu SUV'a ulaşıp direksiyonun başına geçerken gördüm.

Kapıyı çarparak kapadı, kontağı çevirdi ve aracı çalıştırdı.

Gömleğimin arkasından tabancamı çıkardım. Ateş ettim. Iskaladım.

Yolun ortasında durmuş, SUV'un yola koyulurken toz toprak kaldırmasını izlerken, omuzlarımı dikleştirdim, tabancayı iki elimle tuttum ve tetiği çektim. Arka cam tuzla buz oldu, camlar tampona çarparak çınladı.

Fakat Riley arabayı sürmeye devam etti ve görüş alanımdan çıktı.

KIRK BİR

ELIZABETH

Cas adındaki çocuk hepimizi kentin dışındaki bir motele götürdü. Karanlıkta turuncu turuncu parlayan at nalı şeklinde bir neon tabelanın altına gizlenmişti motel.

Üç oda tuttuk. Sam ile Anna için bir oda, Cas ile Trev için başka bir oda ve Nick’le benim için üçüncü bir oda.

İçeri girdiğimizde Nick kapıyı kilitledi, sürgüyü çekti ve perdeleri örttü. Tabancasını komodinin üzerine koydu.

Yalnızca bir yatak vardı.

“Elizabeth,” dedi.

Onu süzdüm. Ahırını terk edişimizden beri geçen bir iki saat içinde, bir parça bilme ve anlamayla karışık, dejavu benzeri bu anlık görüntüleri görüyordum. Sonra yine kayboluyor, beni, kalbime yerleşen bir boşluk hissiyle bırakıyorlardı.

Nick neler olduğunu bana açıklamıştı. Şube'nin hatıralarımı silmeye çalıştığını, daha tamamlanmadan süreci kendisinin durdurduğunu. Bunun benim açımdan ne anlama geldiğini bilmiyordu.

Adımı her söyleyişinde bana daha doğru geliyordu.

Adım Elizabeth'ti ve Trademarr, Illinois'de yaşıyordum.

Ve bana her bakışında kalbimin hızlı hızlı çarpması, Nick'e hissettiklerim konusunda söylenmesi gereken her şeyi söylüyordu.

Ondan hoşlanıyordum. Ona karşı hoşlanmadan daha fazlasını hissediyordum. Adımın doğru gelmesi gibi, o da doğru geliyordu.

"Evet?" dedim.

İç geçirdi ve yüzünü ovuşturdu. "Keşke elimden daha iyisi gelseydi."

Söylemek istediği başka bir şey vardı ama söylemedi.

Yatağın kenarına oturdum. Nick de yanıma oturdu. Dizlerimiz birbirine çarpıyordu. Uzanıp elimi eline aldı. Parmakları uzun, yara izleriyle kaplıydı. Eklemleri kalın, damarlarla çizgi çizgiydi. Ellerini seviyordum.

"Böyle boş hissetmediğim bir zaman olacak mı hiç?" diye sordum.

Elimi sıktı. "Evet. Söz veriyorum."

KIRK İKİ

NICK

Trademarr'da birkaç gün daha takıldık. Trev, Sam, Cas ve benim ahır laboratuvarına girip olabildiğince çok bilgiyi çalmamıza yetecek kadar. Mekân insanlardan ve cesetlerden temizlenmişti ama hâlâ, olduğu gibi duran bilgisayarlar ve eski kayıtlarla ağzına kadar dolu dosya dolapları vardı.

Elizabeth'in annesinin, onun genetik yapısını değiştirmek için kendisine ve dolayısıyla Elizabeth'e tam olarak ne yaptığı konusu hâlâ belirsizliğini koruyordu. Ve her şeyi bilmemiz gerekiyordu.

Elizabeth, Chloe ve benim gibi ölüp sonra da dirilebilir miydi? Şimdiye kadar, Şube'nin deneylerinin bir parçası olarak Elizabeth'i öldürdükleriyle ilgili hiçbir kayıt bulamamıştık.

Bunu zor yoldan öğrenmek istemiyordum.

Anna da bana bir doz serum verildikten sonra benden ne bekleyebileceğimizi öğrenmek istiyordu. Ben de korkusuz birine dönüşecek miydim? Bundan sonra bir şey hissetmeyecek miydim?

Anna araştırma konusunda iyiydi ve artık Trev de gruba döndüğüne göre (ama şartlı olarak, belki bir iki kabul sınamasından sonra), bütün bu verileri ezberleyip derleme saçmalığında iyi olan bir çalışma arkadaşına kavuşmuştu.

O ikisi aylar boyunca çalıştılar.

Daha sonra, Trademarr'dan ayrılmadan önce Trev ile ben, Elizabeth'in bazı eşyalarını almak için Aggie'nin evine girdik. O da gelmek istemişti ama bunun ona yarardan çok zararı olacağını bildiğimden konuyu çabucak kapamıştım.

Anna konuşup onu vazgeçmeye ikna etmekte bana yardım etmişti. Konuşma işinde Anna benden daha iyiydi.

Aggie'nin evine yapılan saldırı ulusal haberlerde yer almıştı ve şimdi evin kapıları tahtalarla kapanmış, suç mahalli bantlarıyla kısımlara ayrılmıştı.

Ancak içeri girmek kolay oldu.

Trev ile ben, adli tabip onu götürmeden önce Aggie'nin yattığı ahşap döşemedeki kan lekesine bakakaldık.

Aggie'yle daha fazla konuşmadığım için pişmanlık duyuyordum. Geçmişte onlar için çalışıp sonra da bir Dönek olduğu için Riley ve Şube hakkında bir sürü şey biliyor olmalıydı.

Trev, bir yere yerleşir yerleşmez, Dönek'lerden Melek Serummu hakkında bilgi isteyeceğimizi söyledi.

Elizabeth'in odasına geldiğimde, ortada durup acaba neleri isterdi diye merak ettim. Onu, bunu bilecek kadar tanımadığımı fark ederek. Öyle olmasını deli gibi isteyerek.

Dolabının dibinde bir çanta buldum ve askılardan birkaç şey çekip aldım. Çantanın içine tıktım. Tuvalet masasına gidip

kitap ayracıyla işaretlenmiş fantastik bir kitap buldum ve onu da çantaya attım.

Çalışma masasına gidip önemli gibi görünen birkaç şeyi aldım.

Yukarı baktım. Mavi cam şişeler karanlıkta siyah görünüyordu. Elizabeth onları bana açıkladığında, kokunun hatıralara bağlı güçlü bir tetikleyici olduğunu söylemişti. Belki bu onun için doğrudu.

KARNAVALLAR, AGGIE, MERV'ÜN YERİ ve NICK şişelerini aldım. Son olarak daha yakın zamana ait iki şeyi aldım; yeni olduklarını anlamıştım çünkü etiketleri solmamıştı. Biri UMUT, diğeri SİRLAR diye etiketlenmişti. Hepsini birkaç yastık kılıfıyla sarıp onları da çantaya koydum.

Trev'in inceleme yaptığı mutfağa geldiğimde, bir kez daha kan lekesinin üzerinden adımımı atıp karnımda eski bir şeyin kıpırdandığını hissettim.

Aggie'yi gerçekten tanımamıştım ama onun Elizabeth için ne anlam ifade ettiğini biliyordum ve hatırladığı zaman, bu kaybın ona ne yapacağını düşünmeden edemedim.

Çünkü hatırlayacaktı. Şube'nin teknolojisi ne kadar iyi olursa olsun, hatıralar her zaman geri gelirdi.

Babamın anlık bir görüntüsünü gördüm; öfkeli ve sarhoştur ama onu hemen aklımdan çıkardım. Hiç de onun gibi biri olmadığım ortaya çıkmıştı ve o adamı düşünmekle bir saniye daha harcamayacaktım.

"Hazır mısınız?" diye fısıldadı Trev.

Başımı evet anlamında salladım.

Arka kapıdan dışarı çıkıp kilerin etrafını dolaştık ve dış kapıdan sokağa çıktık.

Kimse oraya gittiğimizi anlamamıştı.

KIRK ÜÇ

ELIZABETH

Karanlık bir koridorda, Nick kaşlarını çatmış, kapının kilidini açmaya odaklanmıştı. Bir saniye sonra kilit takırdadı ve Nick kapıyı iterek açtı.

Chloe'nin dairesine adım attım.

Ahır laboratuvarından kaçışımızın üzerinden sadece birkaç gün geçmişti. Chloe'nin bütün eşyalarını toplaması için yeterli zaman değildi kesinlikle.

Oysa dairesi boştu. Sadece içeri süzülen güneş ışında dönüp duran tozlar kalmıştı. Üzerime tekinsiz bir dejavu hissi çökerek içeriye adım attım. Yatağı arka duvara dayalıydı, şifoniyeri eskiden onun karşısında dururdu. Bir kanep, küçük bir televizyonun kırık dökük bir ayaklık üzerinde durduğu köşeye itilmişti. Şimdiyse hiçbir şey yoktu.

Burada yaşayan kızın kendisini zar zor hatırlarken, bu şeyleri nasıl hatırlayabildiğimden emin değildim. Ama işte böyle olu-

yordu; bazı rastgele, önemsiz detaylar, zihnimin içindeki kilitli odalardan dışarı taşıyordu.

Nick bana Chloe'nin kim olduğunu anlatmıştı. Altı yıl önce ahır laboratuvarından kaçan kızdı o. Nick'in beni kurtardığı gece ormanda olmamın tek sebebi oydu. Ama aynı zamanda, kendi özgürlüğünü güvence altına alabilmek için bizi Riley'ye teslim ederek bize kazık atmıştı.

Bu konuda ne hissettiğimden emin değildim. Bazı açılardan Chloe'ye çok şey borçluydum. Fakat o da bana borçluydu. Onca zamandır arkadaşlık ve aramızdaki sırlar hakkında bir kez olsun bile ağzını açmamıştı.

"Ondan hiç haber aldınız mı?" diye sordum Nick'e.

İçeriye doğru birkaç temkinli adım attı. "Hiçbir şey. Trev bunu araştırmaya çalışıyor. Nerede saklandığını öğreniriz belki."

"Hayır," dedim çabucak. "Bırakın saklı kalsın."

Karşı pencereye yürüdüm. Cam buzlanmıştı ve ışıktaki gümüş rengi parılıyordu. Hırkamın cebinden kobalt bir şişe çıkarıp elimde çevirdim. Önündeki etikette SİRLAR yazıyordu. Benim elyazımla, dikkatle karalanmış bir kelimeydi. Yaptığımı hatırlamadığım bir etiket.

İçindeki yağ, saf limondu ve ne zaman tıpasını çıkarıp içime bir nefes çeksem, kapana kısılmışlık hissiyle, bir şeylerin gömüldüğü ve kaybolduğu hissiyle doluyordum.

Şişeyi pencerenin pervazına bıraktım. "Artık sır yok," diye fısıldadım ve acaba Chloe bir daha buraya döner mi, dönerse onun için bıraktığım mesaj hakkında ne düşünür diye merak ettim.

"Gitmeliyiz," dedi Nick.

Öylesine başımı salladım ve kapıdan çıkıp gitmeden önce şişeye son bir kez baktım.

KIRK DÖRT

ELIZABETH

Beş hafta. Hafıza değişiminin üzerinden beş hafta geçmişti. Ama bana aylar gibi geliyordu. Parçalar ağır ağır geri geliyordu. Evan'ı ve Merv'ün Yeri'ni hatırlıyordum. Aggie'yi, Doktor Sedwick'i ve Viktorya dönemi tarzındaki evi hatırlıyordum. Ama en çok da annemi, onun bana ne yaptığını, benim ona ne yaptığımı hatırlıyor ve acaba kozmik anlamda eşitlenmiş miyizdir diye merak ediyordum. Ya da acaba benim yaptıklarım, onunkilerden çok daha ağır mıdır ve bunun bedelini sonsuza dek ödeyecek miyim diye.

Elimdeki balkabağı aromalı latteden bir yudum alıp önümdeki Michigan Gölü'ne baktım, gölden esen rüzgâr sert ve soğuktu. Daha önce hiç koklamadığım bir şey gibi kokuyordu. Yeni yağlar ve kobalt cam şişeler alır almaz kaydını tutmam gereken bir şeydi.

Dağınık topuzumdan bir tutam saç ayrılıp yüzümün önünde uçtu. Bir el uzanıp saç tutamını kulağımın arkasına soktu, daha ona bakmadan gülümsedim.

“Teşekkürler,” dedim.

“Bir şey değil,” dedi Nick.

Diğerleri, Sam, Cas, Trev ve Anna akşam yemeği almaya gitmişlerdi. Ben yalnızca Michigan Gölü’ne bir süre daha bakmak istiyordum. Sonbahar geliyordu ve göl kenarındaki parkta, kaldırımın etrafındaki ağaçlar, güz renklerini taşımaya başlamışlardı. Gölde uzaklaştıkça yeryüzü, mevsimlerin nihai ölümü ve yeniden diriliş vaadi gibi kokuyordu.

Kendi dirilişimi düşünecek olursak, yerinde bir şeydi.

Ben artık ürkek, deli kız Elizabeth değildim. O değildim ama *kim* olduğumu henüz bilmiyordum ve tüm parçalar bir araya gelinceye kadar da bilemeyecektim.

Soğuktan titremeye başlayınca Nick yanıma sokulup beni kollarıyla sardı. Trademarr’dan ayrılışımızın ardından geçen haftalarda nazik ve uysal olmuş, ihtiyacım olabileceğini düşündüğü zamanlarda mesafesini korumuş ancak travmanın şiddetli bir şekilde geri döndüğü, yalnız kalmanın göğsüme adeta nefes alamayacağım kadar baskı yaptığı zamanlarda hep yanımda olmuştu. Beni defalarca öpmüştü. Ve bu beni, her defasında başım döner ve aptal gibi sırtır halde bırakmıştı. Anna, Nick’i hiç bu kadar mutlu görmediğini söylüyordu. Bense mutlu Nick ile mutsuz Nick arasındaki farkı bilmiyordum. Fakat olduğu gibi kalacağını umuyordum.

Nick düşüncelerimi okumuş gibi eğilip başımın tepesini öptü. Parmak uçlarımda yükselip dudaklarımı dudaklarına götürdüm. Bir öpücük. İki öpücük. “Çok daha iyi,” dedim.

Gülümsemi. “Tadın balkabaklı turta gibi.”

Sırtarak kahve kupamı yukarı kaldırdım. “Şimdi tam mevsimi.”

“Galiba öyle. Bana sorarsan, en iyi kahve, sütsüz, şekersiz olandır.”

Şaşırmış gibi ağzımı açtım. “Geri al o sözleri. Balkabağı aromalı latte mevsiminde bunları söylemek günahtır.”

Gülümsemesi genişledi.

Birdenbire, tek düşünebildiğim Nick ve diğerlerinin yaşadığı eve geri dönmek, onunla birlikte battaniyenin altına kıvrılmak, benimkine yaslanmış vücudunu hissetmekti. Kimin akşam yemeğine ihtiyacı vardı ki? Benim yoktu.

Nick duruşunu değiştirip elimi tuttu, ikimizin de elini montunun cebine soktu. “Bugün nasılsın? Henüz sormadığımı şimdi fark ettim.”

Her gün soruyordu.

Omuz silktim. “Dünden daha iyi. Her gün, bir öncekinden daha iyi.”

Başını salladı. “Güzel.”

“Sadece işlerin daha farklı olmasını dilerdim. Daha fazla şeye son verilmiş olmasını.”

Nick’in yüz ifadesi sertleşti. Riley’den bahsettiğimi anlamıştı. Adam tam bir hamamböceği (Cas’in ifadesi); grup onun üzerine kaç kez giderse gitsin, daima sıvışabiliyordu.

Annemle beni bir kez Şube’nin yuvasına sürükleyebildiyse, bunu bir kez daha yapabiliirdi. Bana ya da bir başkasına.

Zihnimin bir köşesinde, Riley sonsuza dek gitmediği sürece asla rahat edemeyecekmişim gibi bir korku vardı hep. Anna bunun normal olduğunu söylüyordu. Hepsi de aynı şekilde hissediyorlardı.

“Sana sormak istediğim bir şey var,” diye başladım yeniden göle dönerek. Nick’e bakmazsam, huzursuz edici derecede mavi gözlerine bakmazsam, sormak istediğim şeyi sormak daha kolay olacaktı sanki.

“Evet?” dedi tatlılıkla.

“O gece ormanda beni neden kurtardın?”

O geceyi çok sık düşünüyordum. Nick bana daha sonra, o gece Chloe’yi öldürmek için ormanda olduğunu söylemişti çünkü onu öldürmek üzere emir almıştı. Beni çok rahat bir şekilde ormanda bırakabilir, görevine devam edebilirdi. Ya da saklanma yerimi ele verebilir, Şube beni geri alabilirdi.

Nick birkaç saniye boyunca düşündü, cevabını sabırsızlıkla bekledim.

“Seni kurtardım,” dedi, “çünkü kurtarılmaya ihtiyacın vardı.” Çenesi kasıldı ve gözleri buğulandı. Söylemek istediği daha fazla şey olduğunu anlayabiliyordum; kim olduğuyla ilgili, babasının kim olduğuyla ilgili ve aynı olup olmadıklarıyla ilgili.

Bana Şube’den önceki hayatıyla, ailesiyle ilgili çok az ayrıntı vermişti ve eksik kalan bilgilerden bazılarını Anna tamamlamıştı. Ama babasından daha iyi bir adam olabilmek için her zaman, her gün savaş verdiğini anlayabiliyordum.

Aniden benim de gözlerime yaşlar doldu. “Teşekkür ederim,” dedim usulca. Beni iyice kendine doğru çekti. “Ee, şimdi ne yapıyoruz?” diye sordum.

“Şimdi eve gidiyoruz,” dedi Nick. “Ve sonra...” Yüzümü okumaya çalıştı. “Televizyon izliyoruz?”

Başımı iki yana salladım.

“Yemek yiyoruz?”

Bir kez daha salladım.

“Kitap okuyoruz?”

“Daha hoş şeyler düşün.”

Boştaki elini saçlarımda gezdirdi, beni kendine çekip öptü; uzun uzun ve istekli bir şekilde. Dudakları sıcak, yumuşaktı. Çok güzeldi.

“Yatağa gidiyoruz,” dedi sonunda, mavi gözlerinde bir ışıltıyla.

Başımla onayladım. “Sen nasıl istersen.”

TEŞEKKÜRLER

Söz konusu bir kitabı tamamlamak olduğunda her zaman teşekkür etmek istediğim bir sürü insan oluyor.

Eşim JV'ye; bana tahammül ettiği için.

Temsilcim Joanna Volpe'ye; bana tahammül ettiği için.

Editörüm Pam Gruber'a; bana tahammül ettiği için.

Tüm akadaşlarım ve aileme; bana tahammül ettikleri için.

Tüm ciddiyetimle söylüyorum ki bu insanlar olmadan bu kitaplar yazılamazdı.

Duygusal açıdan bitik durumda olduğumda JV benimle ilgilenir.

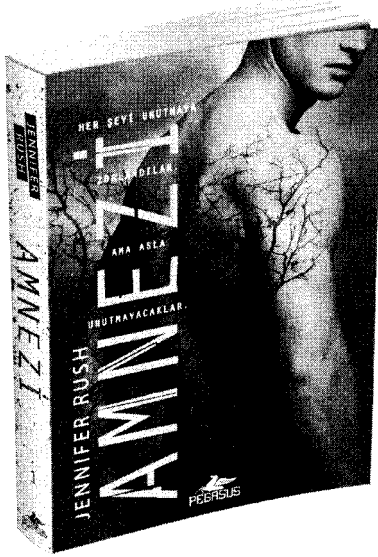
Jo'da bütün cevaplar ve bolca sabır var.

Pam, bu kitapları daha iyi hale getirecek bilgiğe sahip (ve inanın, onları ÇOK daha iyi hale getirmeme yardımcı olur).

Arkadaşlarım ile ailem beni daima desteklediler; cesaretlendirici sözlerle, ev yemekleriyle, kurabiyelerle (teşekkürler anne!) ve iyi mizahla.

Kitap yazmak tek başına yaşanan bir deneyim değil. Bunu gerçekleştirmek için bir köy dolusu insan gerekiyor.

Ve son olarak tüm okurlara teşekkürler; bu kitapları satın aldığınız için, kitapları okuduğunuz için ve sevgiyi yaydığınız için! Siz olmasanız, Anna, Sam, Nick, Cas ve Trev şu an oldukları yerde olmazlardı.

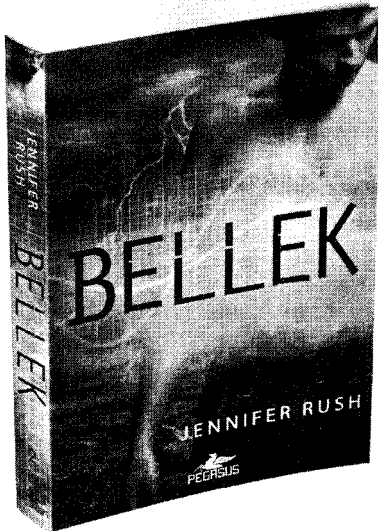

HER ŞEYİ UNUTMAYA ZORLANDILAR. AMA ASLA UNUTMAYACAKLAR

“Heyecan dolu, bir solukta okunan ve romantik bir hikâye... Serinin bu muhteşem ilk kitabında sırlar, özel yetenekler, aile, arkadaşlık ve aşk harika bir şekilde bir araya gelmiş.”
Julie Cross, *Fırtına* serisinin yazarı

“Rush’ın romanını elimden bırakamadım. Heyecanlı ve gizemli bu hikâye beni sürekli şaşırttı.”

Michelle Hodkin,
Eksik Parça’nın yazarı

KAÇTIKLARINI SANIYORLARDI AMA HİÇ BU KADAR YANILMAMIŞLARDI...

“Gelişmiş teknoloji ve büyük bir devlet komplosu okurları soluksuz bırakacak.”

School Library Journal

“Kimlik karmaşası, gizem ve hız kesmeyen bir aşk hikâyesiyle tamamlanan, kalp atışlarıyla hızlandırarak Bellek, elinizden bırakamayacağınız bir macera sunuyor.”

Lissa Price

JENNIFER RUSH

Beş yaşındayken yalan söylemeye başladı ve bundan bir daha vazgeçemedi. Kurgu, gerçeklikten çok daha iyiydi ve gençlik yıllarını (elbette vampirler hakkında) yazarak geçirdi. Bugünlerde kocası ve iki çocuğuyla Michigan'da yaşıyor ve boş zamanlarında dondurma yemekten keyif alıyor. Daha detaylı bilgi için jennyrush.blogspot.com adresini ziyaret edebilirsiniz.

Kapak görseli © Howard Huang, 2015

Yazar biyografisi © Joseph VonDrak

Kapak © Hachette Book Group, Inc., 2015

GÖREVİNİ HATIRLAMİYORDU. AMA KIZIN YÜZÜNÜ ASLA UNUTMAYACAKTI.

Şube dağılmıştır ama Anna, Sam, Cas ve Nick yine de diken üstündedir. Organizasyondan geriye kalanlar pusuya yatmıştır, eski hayatlarına dair hatıralarıysa daha güçlü bir şekilde geri dönmektedir; özellikle de Nick'inkiler...

Bölük pörçük anılarının ve Şube dosyalarındaki ipuçlarının izini süren Nick, cevapları ve rüyalarından bir türlü çıkmayan kızı bulmak için tek başına yola koyulur. Oysa genç kızın yaşadığı sakın kasaba sırlarla doludur ve Nick sonunda, ortak geçmişlerini ortaya çıkarmanın ölümcül sonuçlar doğurabileceğini öğrenecektir...

Amnezi efsanesinin heyecan yüklü finalini ve Şube'yi bu kez Nick'in gözünden okuyun.

"Bu gerilim yüklü roman, ilk sayfalarından itibaren okuru koltuğuna yapıştıracak. Kesinlikle sürükleyici bir hikâye."

Kirkus Reviews

"Macera dolu... Sırların açığa çıkışı ve olayların hızı hikâyeyi bir hayli sürükleyici kılıyor."

Publishers Weekly

